

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 59
25 d'abril de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 31, segona i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures metropolitanes (tram. 302-00149/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic (tram. 302-00152/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 302-00151/10) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 302-00148/10) p. 27

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 302-00150/10) p. 35

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb més dificultats (tram. 302-00153/10) p. 42

Paraules

de comiat al diputat Jordi Cañas Pérez p. 52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 31.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Es reprèn la sessió.

Abans de passar al catorzè punt de l'ordre del dia, els he de fer avinent que hi ha una petició del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa i del Grup Parlamentari Popular de fer un canvi en l'ordre de les mocions 15 i 16. La moció número 15 és sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, i la 16, sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic, i el canvi és que la moció número 15 se substanciaria després de la 16, de manera que la 16 seria la segona moció i la 15 la tercera.

Hi ha acord entre els dos grups per fer aquest canvi. I els demano si fem aquest canvi de l'ordre del dia per assentiment. *(Pausa.)*

D'acord. Doncs, fem..., es dona per aprovat per assentiment aquest canvi d'ordre.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre les infraestructures
metropolitanes (tram. 302-00149/10)

Ara sí, passem al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures metropolitanes, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-la té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, diputades, diputats, bon dia. Les meves primeres paraules... Avui, 25 d'abril, fa quaranta anys que es va produir la Revolució dels Clavells a Portugal, i des d'aquest faristol i des de la modèstia d'aquest faristol volem fer una salutació als ciutadans de Portugal, sobretot una solidaritat amb els treballadors i les classes mitjanes de Portugal, en la duríssima situació econòmica i social que travessen, que compartim i que des d'aquí es fa fàcil de comprendre.

M'agradaria relligar la presentació d'aquesta moció amb la intervenció, amb la darrera interpellació que es va produir ahir sobre les polítiques socials de la dependència. Per què? Perquè, miri, tot plegat, i en aquest cas infraestructures i transport públic, és una

política, és una despesa que va en la direcció de la justícia social. Les noves polítiques de mobilitat, a més a més de treballar a favor del medi ambient i la salut i de la competitivitat econòmica, també són una política social.

La interpellació que dona lloc a aquesta moció es va centrar, i la moció també, en la importància econòmica que per a Barcelona, per a l'àrea metropolitana i per a Catalunya té l'aeroport del Prat.

Tornem a plantejar en la moció la necessitat d'una gestió descentralitzada i individualitzada, i una posició determinant en aquesta gestió del Govern de la Generalitat de Catalunya, de les administracions locals i dels agents econòmics i socials. Creiem que ha de tornar a estar a l'agenda política. Encara recordo el 2007, quan es va fer aquell acte de la societat civil econòmica del país, que va portar el 2010 a un acord entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat justament perquè això es produís. Amb el nou Govern actual de l'Estat, un govern conservador, això va quedar aturat, i sorprenentment ha caigut de l'agenda política i mediàtica del nostre país, i cal posar-ho a posar en valor.

També parlàvem que l'aeroport de Barcelona, l'aeroport del Prat, és l'únic aeroport de les seves característiques que no té connexió ferroviària i de metro. L'objectiu d'aquesta moció és posar dates, concreció en el calendari. I veuran que hi ha una part que hem transaccionat amb el grup majoritari que dona suport al Govern, de Convergència i Unió, de treballar conjuntament amb el Govern de l'Estat per tal d'assegurar i d'acordar que la connexió ferroviària amb la T-1, a l'aeroport del Prat, pugui estar operativa l'any 2017.

També estàvem alarmats per diverses manifestacions, entre elles del delegat del Govern a Barcelona, del mateix alcalde Trias, que ens deien que la línia 9 no s'acabaria mai. Bé, volíem comprometre també en dates i en dates aquesta infraestructura que per nosaltres és bàsica per a la gestió de la mobilitat a Barcelona i a l'entorn metropolità, i la connexió amb l'aeroport, tan important per nosaltres. Hi ha una concreció, en la moció, que espero que aprovem, en què la connexió amb l'aeroport i la Zona Universitària sigui operativa el 2016, també amb la Zona Franca, i que el tram central, aquest que ha de lligar l'estació de Maragall amb la Zona Universitària, també estigui operativa l'any 2020.

Sabem de les dificultats financeres i creiem que les anualitats que proposem en la moció i que hem transaccionat són anualitats raonables per posar en funcionament aquesta infraestructura.

Hem de pensar que quan la línia 9 estigui acabada, cada any serà utilitzada per 130 milions de passatgers. La línia 9 –52 estacions, 20 intercanviadors– té una importància en l'ordenació de la mobilitat d'aquest entorn.

La línia 9 també connecta els tramvies, el Trambaix i el Trambesòs; falta connectar quatre quilòmetres entre ambdós tramvies. Els estudis també ens diuen que es doblarien els usuaris, que en aquests moments ja són de 23 milions de validacions. També té una importància per nosaltres. És hora d'encarregar els es-

tudis informatius a l'Autoritat del Transport Metropolità en consens amb l'Ajuntament de Barcelona..., vol dir amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el plenari de l'Ajuntament de Barcelona, per tal que aquesta connexió amb el Trambaix i el Trambesòs sigui una realitat.

Aquesta és la moció que els presentem. Podríem haver parlat d'altres infraestructures metropolitanes de transport. No ho hem fet perquè volíem centrar justament...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

...—acabo, presidenta— aquesta moció en l'aeroport de Barcelona... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies presidenta. Conseller, diputats i diputades, creiem que aquesta era una oportunitat per aprofundir més en les demandes i en les necessitats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona pel que fa a infraestructures, i sobretot portar el Govern que concreti una mica més el que, des d'un punt de vista de manifestacions genèriques, s'ha vingut dient.

Nosaltres hem volgut presentar esmenes insistint especialment en dos aspectes. El primer i el més essencial, el de la connexió del tramvia, entre el Trambaix i el Trambesòs, a través de la Diagonal.

Vull recordar aquí que l'Ajuntament de Barcelona, el 22 de març del 2012, ja va aprovar per unanimitat —per unanimitat— que es presentés aquest estudi que inclogués la possibilitat de la connexió amb més d'un recorregut i que estudiés les oportunitats i els avantatges d'una i altra connexió.

Nosaltres, per tant, hem presentat aquesta petició, aquesta esmena, que no estat acollida, ni tan sols transaccionada, en el sentit que es clarifiqui la prioritització de la connexió a través de la Diagonal.

Per què? Perquè els estudis disponibles ja diuen clarament que aquesta és la connexió prioritària. Aquí es parla molt d'apriorismes ideològics. Normalment el Govern i el senyor Santi Vila tenen molta tendència que tot allò que no forma part del *mainstreaming* del seu pensament, tota la resta, és ideologia. Però si hi ha un exemple d'ideologia al voltant de les infraestructures és la batalla a l'Ajuntament de Barcelona respecte al tramvia per la Diagonal. Tots els estudis, tota la lògica, el sentit comú, l'existència..., la inexistència, en

aquest cas, d'infraestructures de transport públic a través de la Diagonal, diuen que s'ha de fer per aquí. I a mi em sorprèn..., jo ahir sentia el senyor Collboni, a Barcelona, i deia: «S'ha acabat la treva a l'Ajuntament de Barcelona; anem a fer oposició de veritat i a plantejar les veritables necessitats de la ciutat.»

Senyors del PSC, aquestes esmenes que han transaccionat responen a això? És a dir, el PSC a Barcelona està d'acord que no es defineixi el tema del tramvia per la Diagonal? I, sobretot, per què no han acceptat una esmena tan assenyada, entenem, i tan poc ideològica com dir que es demani a l'Ajuntament de Barcelona que no iniciï les obres de reurbanització per la Diagonal?, perquè ja podem anar a fer estudis d'aquí a un any si d'aquí a un any la Diagonal està aixecada i les obres d'urbanització fetes en el sentit que impedeixen aquest traçat.

Amb això el senyor Collboni hi està d'acord? Valdrà la pena..., tenim un bon tema per a la campanya municipal a Barcelona. Perquè no quadra l'actitud aquí i l'actitud a l'Ajuntament de Barcelona. Nosaltres creiem que l'aposta de l'Ajuntament de Barcelona va ser clara, estudiada i contundent i raonada, pel tramvia per la Diagonal, i cal dir ja que es defineixi d'una vegada i que no es posin traves a la possibilitat d'aquesta solució amb això que d'aquí a un any ja ho veurem, quan els fets estaran consumats.

I l'altre tema en què també nosaltres hem volgut insistir és en el tema de les infraestructures ferroviàries de rodalies en l'accés a l'àrea metropolitana. També m'ha sorprès el senyor Terrades al final dient: «Bé, no hem volgut tractar altres temes perquè he deduït que no deuen tenir importància.»

Home, nosaltres creiem que era molt important, i per això vam fer l'esmena número 5, d'un nou apartat 8, precisament parlant per aquesta zona, d'instar el Govern, instar l'honorable conseller, que és la cara amable de la relació amb la ministra de Foment, que tot allò que ens explica als diaris i que, periòdicament, aproximadament cada mes, hi ha una foto de família sobre els magnífics acords amb la ministra de Foment..., que ens digui d'una vegada quin és el detall de totes les actuacions del famós Pla d'actuacions urgents a la xarxa de rodalia 2014-2016, de 360 milions, que, des del mes de novembre del 2013, és a dir, ja fa mig any, es va acordar entre el conseller i la ministra, i que ens digui on s'ubiquen, quines característiques tenen, quin pressupost tindran i quan començaran. I tot això afecta realment el sistema de mobilitat a l'entorn metropolità i a l'accés a Barcelona. I el més calent a l'aigüera. Almenys..., no sabem què hi ha. I nosaltres demanem que almenys es presenti això.

Per tant, creiem que és una oportunitat perduda. S'accepta alegrement un retard de dos anys en algunes solucions..., com és el tema de la connexió de la línia 9 entre Maragall i Zona Universitària, del 2017 al 2020 —estem parlant de més de sis anys. També hi està d'acord, en això, el PSC a la ciutat de Barcelona, que això es retardi així, sense cap raó que ho justifiqui?

Per tant, nosaltres ens sentim decebuts pel fet que no s'hagin admès, ni tan sols intentant transaccio-

nar aquestes solucions, o que, en el tema ferroviari, per exemple, no s'aprofita per fer un esment del suport que s'ha de donar a Alstom com a productor de material ferroviari, coincidint amb la interpellació que hi va haver ahir sobre polítiques industrials. Es parla del material ferroviari, però no es diu...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...no es fa esment per a res d'Alstom.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, deixin-me començar dient-los que, pel contingut de la interpellació del Grup Socialista que dona lloc a aquesta moció, jo vaig intuir o s'intuïa una mena de voluntat de promoure uns acords següents en forma de moció del tipus carta als reis, i que, si això hagués estat així, doncs, no ho haguéssim pogut subscriure des del nostre grup parlamentari.

I també vull dir-los que estava equivocat. I agrair la manera com hem acordat posicionar-nos. Perquè el diputat socialista, el Jordi Terrades, va explicar-nos, per contextualitzar aquesta moció sobre la necessitat d'arrodonar o d'acabar o de posar en marxa les infraestructures metropolitanes que ens manquen, un reguitzell d'arguments que podem compartir i que compartim, vaja.

Però els acords que prendrem avui, sense renunciar a res i coincidint en els plantejaments, tenen molt a veure amb la fi d'un paradigma que s'havia instal·lat a la política catalana i a d'altres amb la bombolla immobiliària, i és el paradigma que el diner era barat, abundant, que tot es podia fer tirant de finançament, fos aquest ditot i fos al sol, fos al sol, fos darrere un núvol i fos amb el mètode alemany, amb el mètode català o amb el mètode xinès, i que ja vindria una o dues o tres generacions al darrere a pagar el deute.

I, mirin, ja no som en els temps en què tot estava per fer i tot era possible, i som en els temps en què s'ha fet molt en matèria d'infraestructures i ara toca pair-ho. Els diners barats i abundants no hi són, han marxat, i l'endeutament del cent per cent del producte interior brut ha vingut per quedar-se almenys durant un temps.

I essent així les coses, les propostes i els posicionaments polítics, si volen ser eficaços, s'han d'adaptar al context que estem vivint. Alerta, que nosaltres no el vivim amb resignació, des de la rendició, des del pessimisme, del qui creu que tot sempre continuarà igual,

ans al contrari, el vivim amb la perspectiva d'haver tingut trenta anys de pressupostos expansius i tres de contracció, i sense renunciar als nostres objectius de millora de les infraestructures o del seu acabament.

Tot el que proposava el Grup Socialista en la seva interpellació estava acordat, fins i tot en algun cas estava licitat i adjudicat, i s'ha de fer, i ho hem de fer, i ho farem entre tots. I jo vull agrair els acords que avui prendrem, la maduresa dels plantejaments, la convicció que farem més per la democràcia si diem la veritat i ens plantejem objectius irrenunciables, però al mateix temps possibles, que no pas si per quedar bé tornem a la subhasta de dates i projectes a què a cops ens hem hagut d'enfrontar políticament.

I els acords que avui prenem no són gens menors. Posar en marxa el tram de la línia 9 del metro entre la zona universitària i l'aeroport a inicis de l'any 2016; l'entrada en funcionament de les estacions entre Maragall i Zona Universitària, fixant l'objectiu de la propera legislatura; demanar a l'Autoritat del Transport Metropolità que faci aquest any els estudis informatius per fer possible la connexió dels dos tramvies, d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona, és clar; no aturar, no endarrerir i acabar la feina que ha de fer possible iniciar l'obra de l'estació intermodal del Prat; fer operativa la connexió ferroviària de la T-1 del Prat amb la Sagrera el 2017; demanar al Govern espanyol una gestió descentralitzada que apoderi de manera determinant el Govern de Catalunya i dels aeroports que operen al país, i conèixer aquest any els plans governamentals d'estratègia industrial per al que ha de ser el clúster del ferrocarril, atesa la seva importància estratègica. Alguns potser consideraran que això és poca cosa. Nosaltres creiem que l'ambició i el realisme han d'anar units per no generar frustració, i per això agraïm els acords als quals hem arribat.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Conseller, diputat Terrades, en primer lloc, destacar l'oportunitat de la proposta i de la temàtica a tractar. Estem parlant, per tant, d'infraestructures que són molt importants per a la ciutat de Barcelona, per a l'àrea metropolitana i per al conjunt del país. Són infraestructures que poden actuar o podrien haver actuat, si les haguéssim tingut, de motor de la nostra economia i de palanca per sortir d'aquesta crisi o per encarar-la d'una altra manera ben diferent.

Els he de dir, però, que aquesta moció ens sembla fluixeta; ens sembla que pateix d'una certa desmemòria i que té bastants elements de rebaixes. I no serem nosaltres qui els demanarem que facin demandes impossibles o demandes que la situació financera o l'escanyament o l'ofec que pateix el Govern de Catalunya i

que pateix el conjunt de les administracions catalanes, així com la manca de solidaritat i la manca de visió estratègica per part de l'Estat quant a palanques per sortir de la crisi, com són les infraestructures que avui es posen damunt d'aquesta taula..., nosaltres no els demanem que facin plantejos impossibles que ignorin quin és l'ofec que pateix Catalunya. Ara bé, ja que la situació és aquesta, com a mínim no oblidem d'on venim, no oblidem de què estem parlant, no oblidem quines en són les causes, no les passem per alt, no deixem de banda aquells punts que poden molestar l'Estat, senyor Terrades. Nosaltres creiem que en aquests temes que vostè ha plantejat, que ens semblen oportuns, vostès fan desmemòria en algunes coses.

Miri, començo: l'arribada del metro a l'aeroport. Escolti, hi ha una moció aprovada en aquest Parlament en l'època del conseller Recoder, a proposta nostra, que parlava d'això que avui es posa per al 2016, per al 2014; aprovat per aquest Parlament, en època no de govern d'esquerres, sinó amb el conseller Recoder. I, per tant, les coses han anat com han anat? Home, doncs, expliquem per què han anat com han anat. No neixen avui la idea de portar el metro i el compromís del 2016. Denunciem, com a mínim, quines han estat les causes i quin ha estat aquest ofec. No és, a més a més, una situació en què diguis: «És que Catalunya demana o Barcelona demana una cosa que és impossible, una cosa que ningú més té.» No, no. L'aeroport de Barcelona l'any passat va ser el primer en passatgers de la península, malgrat totes les traves que se li han posat a la seva competitivitat, malgrat que a cada preu de bitllet que utilitza cada viatger de Catalunya se li han d'afegir quaranta euros per arribar a l'aeroport, i se li ha d'afegir més temps, i se li ha d'afegir menys connectivitat urbana. Doncs, tot això ho hem de dir, perquè nosaltres teníem aquí un compromís d'arribar al 2014 i avui no fem un pas endavant, avui reconeixem una realitat –avui reconeixem una realitat. Jo crec que el mínim és denunciar aquesta situació.

El tram central de la línia 9. Diu: «Havia de ser per al 2017, acabarà per al 2020.» I ja ho veurem, senyor Milà, i ja ho veurem. Perquè podem parlar del tram central de la línia 9 ignorant, per exemple, que hi ha hagut una reducció de l'aportació de l'Estat al transport metropolità del 60 per cent? De 238 milions, baixar a 94? Escolti, això no es pot ignorar. Com a mínim s'ha de denunciar. I en aquest punt sí que li agraeixo, senyor Terrades, que hagi agafat aquesta esmena. Però què menys que denunciar això, no?

Respecte al tema del tramvia, escolti, jo crec que hauríem de ser escrupolosos amb el respecte a la ciutat de Barcelona i al que han dit els seus ciutadans. Perquè varem fer una consulta; aquest Parlament, en què parlem tant de consultes..., varem una consulta. I, per tant, el que s'hi digui, des del nostre punt de vista, ha d'incloure..., i en això els fem una esmena, i lamentem que vostès... No sé si el PSC té una mala memòria o un mal record d'aquesta experiència participativa, però, en tot cas, es va fer una experiència participativa, els ciutadans s'hi van pronunciar, i, per tant, allò que diguem que es digui del tramvia ho han de dir als ciutadans de Barcelona i ho han de dir a l'Ajuntament de Barcelona.

Nosaltres creiem també que la demanda que es fa respecte al tema dels aeroports..., home, aquí hi han dues coses, no? La primera: el 2004 –ja fa deu anys– va haver-hi un BOE, un BOE gloriós, en què s'anunciaven els concursos dels projectes de la connexió amb tren a l'aeroport de Barajas i a l'aeroport de Barcelona. Fa deu anys, d'això. Al mateix temps –una mica més de deu anys, fa–, al mateix temps s'anuncien els dos projectes. Òbviament, a Barajas fa anys que s'hi arriba amb tren; aquí encara estem com estem. Doncs, això s'ha de denunciar.

Com s'ha de denunciar..., si parlem de rodalies per a accés a l'aeroport, no podem menystenir la situació de la R1 i la R3. No és coherent que ens diguin: «No, no, aquí no volem parlar de rodalies, però la moció va d'infraestructures metropolitanes. Però, en canvi, sí que parlem de l'accés del tren a l'aeroport.» Doncs, home, aquesta situació, que s'havien compromès unes inversions de rodalies que no s'han complert, s'ha de denunciar. I ens sap greu, doncs, que al Grup del Partit dels Socialistes, una vegada més...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...la seva manera de negociar és rebaixar, rebaixar, rebaixar, i no denunciar aspectes... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados y diputadas, decía el diputado Amorós: «Se han de denunciar cosas.» Mire, le voy a empezar a denunciar cosas. Una obra que estaba presupuestada en 2.700 millones de euros y que vamos a acabar pagando los catalanes 16.000. ¿Sabe quién es el culpable de esta situación? El Gobierno tripartito, del cual su partido formaba parte. Lo denuncio. Denunciado. De 2.700 a 16.000 millones. ¿Qué le parece? A mí no me parece nada mal, ¿no? Yo creo que no está mal, la denuncia. Los listos; vienen aquí a dar lecciones de cómo se gestionan las cosas.

Mire, ¿sabe lo que pasa? Metafóricamente, la línea 9 tiene dos ramales. Uno, que une la estación de la incompetencia y la imprudencia, el tripartito, señor Nadal, el método Nadal, el de: «Ya pagaremos, a futuro. Yo corto cintas... Ya pagaremos.» Incompetencia e imprudencia: de 2.700 millones a 16.000 millones de euros. El señor Recoder decía: «Es la losa económica más importante que tiene este Gobierno.» Una losa económica que dejó el suyo. Incompetencia e imprudencia, unen ese tramo. Y después hay otro tramo: el que conecta Córcega con el Palau de la Música. Hay

dos tramos, ahí. Córcega - Palau de la Música. ¿Se acuerdan ustedes de la línea 9, las adjudicaciones para poderse financiar irregularmente como partido?

Y ahora hay ahí una conexión entre esos dos tramos, el de incompetencia e imprudencia - Córcega con Palau de la Música, y se llama «la estación “sociovergencia”». Porque, claro, esta moción es una moción... Esto no es una carta a los Reyes, como decía el compañero de..., el señor Falcó; esto es el *cagatió*, es mucho más modesto. En la carta a los Reyes generalmente uno pide los regalos como más relevantes, ¿no?, más importantes. Esto es el *cagatió*, esto es..., bueno, *torrons* y muñequitos. Esto no es decir nada más que no se supiera. ¿Qué compromisos hay aquí novedosos? Poca cosa, lo que ya se sabe. No aporta nada nuevo. El señor Terrades ha descubierto la sopa de ajo. Pues muy bien, felicidades, una receta muy conocida. No siempre es fácil hacerla, pero los ingredientes no son desconocidos, no ha aportado usted ningún ingrediente novedoso; se sabe.

¿Esto qué es? Esto me suena a mí a esa estación intermedia, la «sociovergencia», y empieza a sonar ya de una forma muy recurrente. Esta parece que sí que se va a inaugurar. Porque por las otras se transita, los ciudadanos no las ven. Pasa, ¿eh?, la línea 9 pasa por estas estaciones: pasa por el Palau de la Música, pasa por Córcega, pasa por imprudencia, pasa por impotencia, pero no se ven, pasa rápido; son aquellas que no están inauguradas. Pero la de la «sociovergencia» yo creo que ya está iluminada, empieza a iluminarse. De momento el tren no se para, el metro no se para, pero pronto a lo mejor se para. Yo, señor Falcó, pegándose guñitos, ¿eh?, el señor Iceta pegando guñitos... Cada vez los guñitos (*veus de fons*)... –sí, ley electoral–, los guñitos son cada vez más..., eh?, «estamos ahí a punto de llegar a acuerdos...» Bueno, ya poco a poco... Claro, también otra, otro guñito: el de Tarragona, de BCN World... Bueno, parece que las reuniones surten efecto, ¿eh?, las cosas van bien, y se puede inaugurar la estación «sociovergencia».

¿Quién no quiere que se una el metro al aeropuerto? Todo el mundo –todo el mundo. Pero han tardado muchos años. A veces, cuando se dice: «No, es que la gestión de proximidad...» ¿Se acuerdan ustedes de aquella manifestación: «Dret a decidir les infraestructures»? Bueno, pues el ejemplo claro del *dret a decidir les infraestructures* es el mayor fracaso, el mayor ejemplo de incompetencia y de imprudencia a la hora de planificar, ejecutar y presupuestar una obra.

Y entonces a mí me sorprende –y por eso digo que esta moción no aporta nada nuevo, más allá de iluminar la estación «sociovergencia»– una cosa que demuestra esto que les digo, y es que ustedes no han querido incorporar una enmienda que presentaba Ciudadans, que es el *dret a saber*. Queremos saber qué ha pasado. Era la enmienda de la auditoría –la auditoría–, una auditoría de qué ha pasado con esta obra, una auditoría externa para saber qué ha pasado, cómo se ha desviado el presupuesto de 2.700 a 16.000. Y dirán: «Bueno, una buena parte es por pago diferido y es aquello que nos va a costar la financiación...» Sí, sí, sí. No, en la ejecución: cómo se ha doblado, casi triplicado, la ejecución. ¿Por qué no la incorporan? Todavía está us-

ted a tiempo. Pídalo; saber por qué se ha desviado esta obra. No han querido.

Por lo tanto, apoyaremos una parte de las propuestas, porque, ya le digo, no aportan nada nuevo y casi prácticamente lo que hacen es poner, negro sobre blanco, lo ya conocido; nos abstendremos en algunas, y en definitiva, simplemente, volver a decir que esta moción lo que evidencia es que puede haber cambio de geometrías políticas en este Parlamento y que la «sociovergencia» empieza a ir a toda máquina.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Territori, per posicionar el Grup Popular en aquesta Moció del Partit Socialista sobre les infraestructures metropolitanes i començar dient, doncs, que la realitat és que el Govern de Catalunya té paralitzada també *sine die* aquesta obra tan prioritària per a Barcelona i per al conjunt de Catalunya. La importància econòmica que suposaria l'acabament de la construcció d'aquesta línia 9 del metro a ningú se li escapa, però el Govern de Catalunya també té paralitzada, com deia, aquesta important infraestructura. Aquells que sempre es queixen, que ploren, que protesten, perquè suposadament, doncs, altres els maltracten, resulta que són certament els maltractadors. I ara n'hem sentit una bona mostra, sobretot amb la intervenció del diputat d'Esquerra Republicana, que parlava d'ofecs econòmics, de traves d'altres, quan precisament són ells, els que estan donant suport a l'actual Govern de Catalunya, els que tenen paralitzada aquesta importantíssima infraestructura a Catalunya.

Nosaltres, el Partit Popular, considerem molt urgent la connexió del metro entre Barcelona i l'aeroport del Prat, però també reclamem que no oblidin la connexió amb barris com per exemple el cas de La Marina, atès que el transport públic a Catalunya és un element també de cohesió social i territorial.

Quant a les obres de connexió ferroviària de la T-1 de l'aeroport amb les estacions de Sants i La Sagrera, dir que la Generalitat va presentar no fa pas gaire un document en què analitzava la viabilitat econòmica de la construcció i explotació, mitjançant servei de llançadora, d'una nova infraestructura de rodalies que connecta Barcelona Sants amb la T-1. Aquesta actualització es faria, en tot cas, en règim de concessió.

Però, en tot cas, i parlant, sobretot, quant al model aeroportuari, recordar que l'aeroport del Prat, per exemple, al llarg de l'any 2013 va obrir quaranta-vuit noves rutes i és una aeroport que genera més de 174.000 llocs de treball a tot Catalunya i és també un aeroport absolutament obert al món, però crec que les coses s'han d'explicar i la història, doncs, cal explicar-la en la seva certa mesura i cal recordar també que és un

aeroport que ha rebut inversions del Govern espanyol en els darrers dos anys, senyor Amorós, en els darrers dos anys, de més de 200 milions d'euros i, a més, hem reduït –i parlo en nom del Govern espanyol–, hem reduït en 350 milions d'euros el deute que suportava aquest aeroport. Jo crec que aquestes dades no indiquen, precisament, que el Ministeri de Foment, que el Govern espanyol, que el Govern del Partit Popular torpedini, precisament, Catalunya.

La gestió que porta a terme AENA i la feina que fan els seus pràcticament mil treballadors en l'aeroport del Prat és més que elogiable. No reconèixer, per tant, la seva bona gestió és fer pur maniqueisme per seguir alimentant el seu victimisme, el victimisme de tots els nacionalistes, també d'aquesta cambra. Miri, la voluntat del Govern espanyol és seguir treballant de la mà de les principals institucions econòmiques i socials de Catalunya i el Govern espanyol està escoltant –i perfectament ho sap el senyor conseller, senyor Santi Vila–, col·laborant i donant suport també a Catalunya i ho continuarem fent i ho continuarem explicant per molt que a vostès els sàpiga greu.

Perquè vostè deia ara, senyor Amorós... Em refereixo sobretot a vostè perquè ha pujat a aquesta tribuna per dir una sèrie de barbaritats que ja ens hi tenen acostumats els nacionalistes, però jo crec que les coses s'han d'explicar i s'ha de dir la veritat; no es pot venir aquí en nom de no sé qui i explicar mentides per tal que els catalans se les creguin. Jo crec que val la pena explicar la veritat i és que, miri, Catalunya té l'any 2014 un volum d'inversió del Ministeri de Foment que se situa en un 130 per cent de la mitjana nacional. Però, per exemple, i sense anar més lluny i parlant de la província de Barcelona, a què ens referim sobretot amb aquestes infraestructures, Barcelona és la segona província d'Espanya amb major volum d'inversió en foment, Barcelona és la primera província d'Espanya amb major inversió pressupostària en ports, Barcelona és la tercera província de tot Espanya amb major inversió en ferrocarrils i Barcelona és la tercera província d'Espanya amb major inversió en aeroports. Aquesta és la realitat. Per tant... No em digui que no, senyor Amorós; contrasti-ho amb dades; no vinguin aquí a dir mentides per alimentar el seu victimisme i per continuar dient mentides que no se les creuen, afortunadament, ningú més que vostès.

Però, en tot cas, les esmenes que hem presentat el Grup Popular venien a reconèixer aquelles inversions, precisament, que fa el Govern espanyol també a Catalunya.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

Molt bé. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres, bé, una mica s'ha dit tot ja, nosaltres intentarem insistir en alguns termes que ens semblen, doncs, com a mínim, de justícia. La moció explica, bàsicament, les parts substancials sobre la finalització i de les obres de la línia 9 i la política industrial ferroviària. Entenem que la moció fa cas omís d'un dels problemes que tenim, un dels problemes de planificació i de gestió més importants, que és la repetició constant en les infraestructures del model Panamà, allò que és realment vergonyós, que és diferir pagaments i, per tant, obligar a generacions futures a uns acords als quals aquestes generacions no s'han compromès directament amb el seu vot.

Dèiem que la línia 9 de metro ha estat un despropòsit no només per la gestió, sinó també per la planificació; de fet, la línia 9 és una absència clara de planificació estratègica en les infraestructures i un forat, per dir-ne d'alguna manera, o una vergonya incipient o una vergonya institucional o una vergonya d'infraestructura quan encara no sabem quan s'acabaran els 50,5 quilòmetres que falten, quan el pressupost va passar de 2.500 euros a 16.600, si comptem els canons, quan es van pagar 235 milions per a trenta-dos estacions que estan tancades, estacions fantasma, és a dir, que no s'han posat en funcionament, i ens feia molta gràcia allò que passava a l'aeroport de Castelló, que era un aeroport construït on no passaven avions, ens feia molta gràcia, però aquí, ho repetim, estacions fantasma que estan tancades, de les quals paguem cànon i segueixen encara tancades.

A més a més, dels dotze anys d'obres que portem respecte a la línia 9, un 75 per cent d'inversió de l'obra i s'ha posat en funcionament un 25 per cent de la inversió. Dèiem també, a més a més, que la tuneladora està parada al Gornal i també comptem amb l'enfonsament del tram del Carmel, el tancament de la plaça de Sanllehy, entre altres, respecte a tot el que està passant als veïns, i no s'accepta una de les esmenes que havia estat, per a nosaltres, la més interessant, que era que es posés una mica de llum sobre què havia passat, és a dir, que s'audités què havia passat, on havia anat la desviació, quines responsabilitats polítiques en la planificació havien hagut, perquè ja no parlem de qui se n'ha beneficiat o no, parlem de les responsabilitats polítiques d'una planificació deficient, d'una gestió deficient i d'un seguiment del contracte deficient, totalment, i a més a més, no sabem si voluntàriament o no. En tot cas, això sí que interessa a la ciutadania, interessa saber quan aquestes coses es fan mal i, a més a més, es fan mal per sistema. Creiem, a més a més, que el PSC fa un exercici d'hipocresia no parlant de què suposava el seu *catalan style* finançament, no?, aquests pagaments diferits, aquest model Panamà que ens ha hipotecat fins al 2053.

Per tant, ens queda una moció que, d'alguna manera, tanca uns acords que avalen la gestió que fins ara ha fet el Govern, que ens sembla molt bé, perquè el que acostuma a passar aquí és que un grup sempre tanca files, un grup, en aquest Parlament, sempre tanca files, quan és necessari: és el grup «sociovergent». Va tan-

car files en la conclusió dels bancs i caixes, va tancar files en la conclusió d'investigació de la sanitat i tanca files en la línia 9 de metro, perquè han compartit la gestió i perquè han compartit, a més a més, una gestió no planificada i totalment deficient.

Dèiem que l'auditoria permetria posar una mica de llum sobre què havia passat. L'auditoria hauria permès veure què havia passat amb el risc, qui havia assumit el risc, perquè, en teoria, aquestes empreses concessionàries, o almenys això diuen els llibres de dret administratiu, han de suportar un risc, i si el risc suposa que ha passat de la planificació de 2.600 milions a 16.000, crec que el risc l'hem assumit totes nosaltres; per tant, el risc aquest, com havia estat avaluat, quina tolerància al risc hi havia, quin control del risc hi havia i, per tant, com és que ens ha repercutit tot el risc directament a tots els contribuents, jo crec que això és, com a mínim, d'interès.

Sobre el desballestament del model o de la indústria ferroviària, també ens sap greu i pensem que, bé, no és que ens sap greu, és que és la tònica que s'ha tingut fins ara és el fet de no haver mai apostat per la indústria ferroviària, el fet de ni una referència a l'ERO que està fent Alstom, que és l'única empresa, doncs, que es dedica a fer infraestructura, i recordarem els temps en els quals, precisament, la Generalitat comprava o preferia comprar cotxes ferroviaris a d'altres empreses que no estaven aquí. Això sí que és fer país, com sempre, això és fer país, és el país del caler.

I una última apellació... No l'escolto, senyor Vila. Si vol, després, quan passi pel passadís, em comenta el que sigui. Això sí que és fer país, un país que tanca files quan cal; un país que sempre és opac quan cal, és el país de la «sociovergència».

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Nosaltres vam fer una interpellació a l'honorable conseller per parlar de l'aeroport i de la línia 9 del metro amb l'afegit de la connexió del sistema de tramvies i el que no podem fer és aprofitar les interpellacions i les mocions posteriors per, després, fer una perdigonada i mocions de llençols, que ja hi estem acostumats en aquest Parlament; hem de centrar-nos en el debat a què hem interpellat al conseller. Ja els anuncio que nosaltres farem una propera interpellació sobre el sistema ferroviari de rodalies a Catalunya, eh?, perquè ens preocupa a nosaltres tant com a altres grups parlamentaris que ho han manifestat en aquest faristol.

Miri, senyor Milà, el punt setè de la moció que portem a votació, justament, parla del problema que tenen les empreses de clúster ferroviari a Catalunya, que no només és Alstom, que és veritat que és la que en aquests moments té el problema, però també és Siemens i tota la indústria auxiliar. Hi ha un punt que compromet el Govern a presentar abans que acabi l'any quina és l'estratègia industrial respecte a aquestes temes a Catalu-

nya i, per tant, hi ha una manifestació i un compromís clar i uns deures clars que posem al Govern.

Respecte al tramvia, perquè no m'ha acceptat les mocions, miri, el PSC, com a tal, el PSC de Barcelona està d'acord o creu que la connexió s'ha de fer per la Diagonal, però ja els dic jo també, com a PSC, com a Grup Parlamentari Socialista, que hi ha una cosa que és respectar l'autonomia municipal i, per tant, el que diem és, escolti, que es connectin els dos trams –el Trambaix i el Trambesòs– en consens amb l'ajuntament; quan dic «consens amb l'ajuntament», parlo del Ple de l'Ajuntament de Barcelona, eh? I deixem que la ciutat de Barcelona plantegi aquests temes. I la posició nostra no ha variat.

Respecte al tema ferroviari i a la connexió ferroviària amb la T-1, el senyor Oriol Amorós, ja que parla de memòria –i ell en té molta–, sap perfectament que aquesta era una obra que es va licitar, adjudicar amb el Govern del senyor Rodríguez Zapatero i que amb el Govern del senyor Rajoy s'ha aturat l'obra. El que nosaltres diem és, escolti, aquest és l'únic aeroport d'aquestes característiques que no té connexió; posem calendari, 2017, que sigui operatiu.

Nosaltres el sistema i el model de finançament de la línia 9, ho vaig dir a la interpellació que vaig fer al conseller, ens sembla adequat. Parlem que, quan aquesta línia estigui acabada, 130 milions d'usuaris la faran servir cada any, 350.000 mensuals i, per tant, el finançament d'aquesta obra havia de pivotar sobre el conjunt de les generacions que la utilitzaran i que la gaudiran.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Hi ha peticions de votació separada? (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí. Presidenta, per demanar votació separada del punt 3 i del punt 6, si us plau.

(*Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per demanar votació separada del punt 1 i del punt 2.

La vicepresidenta primera

Es podrien votar conjuntament el punt 1 i el punt 2? Sí? (*Pausa.*) No. Alguna petició més de votació separada? (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

És per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Doncs, trenta segons, senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Bé, volia dir a l'autoanomenada representant del Govern d'Espanya en aquest Parlament, la senyora Eva García, que, ja que demanava dades, n'hi aportaré una que li pot resultar interessant. Vostè presenta en aquesta moció, com una gran conquesta, que l'Estat inverteixi a rodalies 66 milions aquest any. Sàpiga que això és l'1,4 per cent del total que gastarà en inversions ferroviàries –sí, senyora–, 4.573 milions que l'Estat gastarà aquest any fent AVE que sabem que no funcionaran, que seran deficitaris i que acabaran sent tancats, i vostè ens presenta una pobra i miserable inversió de l'1,4 per cent a Catalunya, en rodalies, com alguna cosa. Digui als usuaris de l'aeroport si és presentable la situació actual. La seva intervenció, senyora García, és molt de molt menysteniment cap als ciutadans d'aquest país i cap als usuaris de les seves infraestructures.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Per ratificar que demanem la votació separada del punt 2 i del punt 3, i per una contradicció respecte al que ha dit el senyor Terrades.

La vicepresidenta primera

Doncs, trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Totalment d'acord, ho dic sobre el tema del tramvia a Barcelona. Vostè diu: «No, no, que s'arribi a una solució en el marc de l'Ajuntament de Barcelona.» Fantàstic. La pregunta és: si en aquest moment, l'alcalde Trias i Convergència i Unió anuncien a bombo i platet que inicia les obres per la Diagonal i vostès donen un marge d'un any per fer aquesta decisió, per què no plantejar-la a l'Ajuntament, perquè es pugui complir aquesta planificació que demanarem a l'Autoritat Metropolitana del Transport, que, mentrestant, suspengui la part de l'obra que pugui influenciar en això. Sinó, és un brindis al sol, és simplement donar per suposat que faran el que vulgui i que, després, hi hauran fets consumats. I amb això jo crec que el senyor Collboni hi deuria estar d'acord.

Gràcies, senyora presidenta.

(Eva García Sánchez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora García.

Eva García Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions del senyor Amorós.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Eva García i Rodríguez

Senyor Amorós, la meua intervenció ha estat de menysteniment cap a les mentides dels nacionalistes catalans i, en aquest cas especial, cap a les mentides del senyor..., seves, en la seva intervenció.

I jo l'emplaço a demostrar que la xifra que vostè ha donat és veritat. I li asseguro, i vostè ho sap perfectament, que és mentida; com estan acostumats a fer en aquest Parlament: presentar mentides dient mentides de les inversions que fa el Govern espanyol a Catalunya.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Votacions separades dels punts 2, 5, 6 i 8.

La vicepresidenta primera

Tenim petició de votació separada dels punts 1, 2, 3, 5, 6 i 8. Correcte? *(Pausa.)*

Farem votació punt per punt d'aquests punts i la resta de la moció, que són els punts restants, si els sembla. *(Pausa.)*

Doncs començarem votant el punt 1.

El punt 1 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit, votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 18 en contra i 10 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 100 vots a favor i 21 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat aprovat per 92 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 119 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre les infraestructures
viàries per al desenvolupament
econòmic (tram. 302-00152/10)

Tot seguit, substanciarem el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la té la paraula la diputada Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller senyor Santi Vila, il·lustres diputats i diputades presents a la cambra, la moció que defensaré en nom del Grup Parlamentari Popular és fruit de la interpellació sobre infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic, i que, com deuen recordar, aquesta diputada va anunciar que presentaríem una moció; moció que valora positivament dues qüestions importants.

La primera, la resposta i el compromís de l'honorable conseller en la seva resposta a la interpellació. I, en segon lloc, i molt important, que aquesta moció valora positivament..., perquè és un reflex de l'acord aprovat en el Ple de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet, en què tots els partits, doncs, que configuren el consistori varen donar la seva aprovació. I perquè, evidentment, també els veïns de Sant Vicenç de Castellet, de les zones dels polígons industrials, així com, doncs, tota la ciutadania que hi viu i que ha de traslladar-se d'un lloc cap a l'altre, necessiten un espai per tal que els vianants tinguin una seguretat viària adequada.

I, per tant, amb aquests criteris i en aquest sentit hem presentat aquests set punts de la moció, que van en tres direccions, de les quals totes tres podríem dir que queden entrelaçades.

Fer la posta a punt per a les infraestructures industrials en un moment que ja notem que hi ha un *despegue*. Crec que hem de tenir totes les nostres infraestructures, evidentment, molt preparades per tal que puguem aconseguir la competitivitat de petites i mitjanes empreses, i, evidentment, com no pot ser d'altra manera, la creació de nous llocs de treball.

Jo els deia en la interpellació que el municipi de Sant Vicenç de Castellet patia d'un 34 per cent d'atur i que,

evidentment, això es fa molt feixuc per a una mateixa administració, i es fa molt feixuc per a les famílies poder tirar endavant una situació com és que un 34 per cent de persones del municipi estiguin a l'atur.

En aquest sentit i amb aquest criteri, el primer punt i el segon punt van en aquesta línia. És evident que jo he posat «elaborar un mapa de polígons»; potser l'expressió més idònia hauria sigut «un pla de polígons i zones industrials». De la mateixa manera que el director general fa poques setmanes ens explicava aquest pla de les urbanitzacions que tenim a tot Catalunya, que el vaig trobar..., molt encertadament, per saber quines són les mancances, les possibilitats i quins costos a llarg termini, perquè ara és molt difícil fer-hi front, també és important que puguem tindre aquest pla, que jo n'anomeno «un mapa» però que segurament és molt més correcte parlar d'«un pla».

És evident que parlem, doncs, d'aquest Pla integral de millora dels accessos als polígons industrials. Crec que és del màxim interès.

També parlem, doncs, d'aquests acords amb el Ministeri de Foment de la B-40. No podem continuar, no podem seguir que hi hagin retards; de tot d'una ens hi hem de posar a treballar. Conec perfectament que hi ha una bona predisposició i hi ha diàleg per on i com i de quina manera, doncs, consensuar la solució més adient per emprendre, evidentment, aquesta B-40, que passarà, doncs, pels termes municipals del Vallès Oriental, i que el nostre grup parlamentari ja veuen que fins i tot hi posem «amb la màxima urgència», perquè nosaltres des d'aquí sabem i saben que podem col·laborar, podem impulsar, podem ajudar per tal que aquestes infraestructures..., de la mateixa manera que hem vist que la ministra Pastor i el mateix conseller fa molts pocs dies trobaven una solució per desencallar la infraestructura del port de Barcelona, de la mateixa manera que han vist la predisposició de tirar endavant la nacional 340.

I, per acabar, en els punts sisè i setè, que tots tenen, vostès, a la seva disposició, em centro més ja en la zona de Sant Vicenç de Castellet i dels polígons industrials de les Vives I i les Vives II.

Crec que el conseller va fer una oferta important interessant al parlar que, sempre, a l'arribar a final d'any, hi han uns romanents, que, de diferents obres, hi han sobres. Això passa també al Govern central, això passa als diferents governs autonòmics. I crec que és interessant l'oferta que vostè ens feia.

Recollint aquesta oferta, crec que podem impulsar, doncs, el que està fent el mateix departament ja amb els projectes per tal que estigui aquesta obra finalitzada, que es pugui fer amb disposició econòmica, que no pressupostària, dintre del pressupost, però sí d'aquest romanent, i puguem tirar endavant aquesta...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...reivindicació d'aquests municipis.

Amb l'esperança, doncs, de poder obtenir el suport de tots vostès... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, benvolguda Dolors Montserrat; conseller, una altra vegada; diputats i diputades, respecte al tema de l'accessibilitat als polígons industrials i la vinculació amb el desenvolupament econòmic, hi estem totalment d'acord.

Nosaltres el que hem volgut aportar és una cosa que sempre hem de fer en aquest Parlament, que és que, si ja tenim feina feta, aprofitem-la. I el que proposem amb l'esmena del punt 2, d'afegir-hi un punt b, és simplement instar el Govern que doni compliment a allò que preveuen tant el Decret de regulació dels estudis d'avaluació de mobilitat generada, que parla específicament dels projectes que afecten polígons industrials, com la disposició tercera de la Llei de mobilitat, del 2003, que parla que s'ha de fer el Pla de mobilitat per a polígons industrials, dels quals ja es van posar les bases, i en què hi ha d'haver un gestor de mobilitat en cada una d'aquestes àrees i un règim d'implantació i finançament. Per tant, què més que complir el que ja tenim presupostat.

No obstant, vull centrar la meua intervenció en el tema etern, el Quart Cinturó, paradigma de la ideologia desenvolupista i del ciment en aquest país: tenim un problema, fem les solucions que es feien als anys seixanta. Vam fer una B-10, vam fer una B-20, vam fer una B-30, què menys que una B-40 i què menys una B-50. Mirem a Madrid: ja les tenen.

A veure si ens entenem –a veure si ens entenem. Tots els grups d'aquest Parlament i tots els sectors socials coincidim que hi ha una problemàtica d'accessibilitat a les zones urbanes i als polígons d'activitat del Vallès, dels dos Vallesos, tothom hi coincidim; el tema és quines solucions apliquem.

I aquí és on surt la ideologia del ciment, aquella que diu: «Preu per preu» –conseller–, «sabates grosses.» I òbviament una carretera penjada de 1.000 milions d'euros –pressupost, 1.000 milions d'euros–, aquesta serà la solució: que tothom hagi de desplaçar-se fins al nord i a partir d'aquí accedir-hi.

Simplement s'han fet els estudis pertinents en l'àmbit del Pla territorial parcial de la regió metropolitana de Barcelona per part de la Universitat Politècnica i han dit: «Escolta, hi han solucions més toves, més adaptades al territori, més» –si em permeten– «capillars en cada àmbit territorial, en cada polígon industrial, perquè, aprofitant part de les infraestructures existents, puguem donar solució a aquest problema de mobili-

tat.» Per tant, no és dir «hi ha un problema de mobilitat, autopista de quatre carrils passant el més amunt possible», perquè això no soluciona els problemes que preocupen els sectors industrials i els polígons, no facilita l'accés en transport públic als polígons d'activitat, no facilita la interconnexió entre les diferents rondes urbanes. Per tant, no fem paradigma que tot problema té la solució que tenia antigament.

Vostès mateixos..., i vostè, conseller, és el primer que ha dit: «S'han acabat les solucions faraòniques, s'han acabat les línies 9.» Doncs aquesta és la línia 9 del Vallès, una estafa i una enganyifa; està superada pel temps. En aquest moment, si haguéssim aplicat la solució ronda Vallès en consens amb el territori, ja tindríem trams molt solucionats i polígons amb bona sortida per als productes. Quan vénen aquí, diuen: «És que hi ha tal indústria que diu..., ens porta un dèficit» –s'ha assenyalat, algunes indústries importants– «de no sé quants milions l'any.» Hi coincidim. Però per què no mirem com podem arreglar la sortida d'aquest polígon aprofitant vies existents, ampliant les que calguin, interconnectant rondes urbanes, creant noves infraestructures i també apostant pel transport públic i pel Tramvallès per anar integrant transport de mercaderies, transport de persones i interconnectivitat entre nuclis urbans i polígons d'activitat? A problemes antics, solucions noves, no solucions antigues. I aquest s'ha convertit en un gran debat ideològic, és la línia divisòria entre aquells que estan pel progrés, aquells que sí que ho entenen bé, i aquests que només posen pals a la roda. Escolti, al final acabarem fent la ronda Vallès, la farem tard i la farem, per desgràcia, després que s'hauran produït molts problemes en aquest territori.

D'una vegada per totes, anem al consens, que hi havia el marc posat dins del Pla territorial metropolità de la regió metropolitana, i asseguem-nos, i amb els recursos que tenim –és que estic copiant el seu discurs–, amb els recursos que tenim, fem les coses possibles. I, sobretot, demanem les competències de Catalunya. O aquí no som sobiranistes? Si diem que aquesta és una via integrada en el territori metropolità i que ha de resoldre un problema intern de la regió metropolitana i que ja no forma part de la via que va d'Hèlsinki fins a Algeciras, per què no demanem el que és lògic: que la competència per resoldre aquest problema vari la tingui la Generalitat de Catalunya apliqui la seva pròpia planificació i demani les transferències? A veure si superem prejudicis.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, en tot cas, el posicionament d'Esquerra a la moció presentada pel Grup del Partit Popular..., comptarà en gran manera amb suport d'aquest grup par-

lamentari. Per part nostra hi hem presentat un parell d'esmenes. Una, acceptada –i també s'hi fa referència en algun altre punt de la moció–, sobre la necessitat de connectar els polígons amb el transport públic, i, per tant, ens sembla que no només l'accés amb vehicle privat, sinó que cal fomentar també la connexió, una bona connexió amb transport públic cap a aquests polígons industrials. Ara bé, hi ha una segona esmena –i, en tot cas, m'hi referiré més a bastament–, que no ha estat acceptada i que també formava part..., ens interessava a aquest grup parlamentari, igual que ha fet el senyor Milà, posar èmfasi en aquesta infraestructura, que és el tema de la B-40.

En tot cas, estem d'acord, com apuntava vostè, i fruit de les transaccions, amb la necessitat d'elaborar un mapa de l'estat dels polígons industrials de Catalunya i de les seves mancances, de les seves necessitats, i a partir d'aquí elaborar aquest pla integral que permeti fer un seguit d'intervencions, un seguit d'inversions per tal de millorar aquestes connexions. Ens sembla que és important i que això ajuda a desenvolupar, com vostès demanen, i nosaltres ho veiem bé, el desenvolupament econòmic del país.

Ara bé, senyora Montserrat, també, i deixi'm dir..., i aquí entrarem en una certa discrepància, però volem aprofitar també..., i ho saben, que des d'aquest grup parlamentari hem fet èmfasi, hem reclamat constantment i a bastament que el desenvolupament econòmic del país no se soluciona només amb modificacions i amb solucions sobre els polígons industrials, sinó també sobre la inversió del Govern de l'Estat a Catalunya. I aquesta inversió, malgrat el que digui la senyora García –que veig que ara no hi és–..., ha patit un dèficit importantíssim, aquest país, en inversions d'infraestructures per part del Govern de l'Estat. No han existit recursos per aportar des del Govern de l'Estat a Catalunya en temes tan flagrans com el tema de les autopistes, però sí que aleshores podem, en un context de crisi –i fa una setmana s'anunciava per part del Govern de l'Estat–, trobar 3.600 milions d'euros per rescatar les autopistes radials de Madrid, i, en canvi, no tenim recursos per pagar el dèficit en infraestructures que..., a banda també de l'Estatut, que ho preveia en la seva disposició addicional tercera, la necessitat que aquestes inversions arribessin en forma de recursos si no les feia l'Estat.

Aquests incompliments han estat flagrants; no hi ha hagut voluntat per part del Govern de l'Estat d'invertir de cap manera en infraestructures ferroviàries, aeroportuàries, viàries de Catalunya, i, en canvi, ens hem hagut d'espavilar nosaltres. Per tant, sí que reclamem des d'Esquerra Republicana que en tot cas..., i això també li reclamàvem que en quedés constància, cosa que no ha estat inclosa.

Cap problema..., i evidentment a tot el que siguin millores de seguretat per a la C-55, i en aquest cas exactament en el tema de Sant Vicenç de Castellet, hi donarem plenament suport; no podria ser d'una altra manera.

I després, pel que fa al tema de la B-40, senyora Montserrat, no tindran el suport d'aquest grup parlamentari en cap dels dos punts que fan referència a aquesta

infraestructura. Des del nostre punt de vista, aquesta projecció, aquesta infraestructura és una infraestructura caduca, el model és un model caduc, eh? Ho apuntava el senyor Milà: cal projectar amb visió de futur, cal projectar des del punt de vista de la modernitat. Nosaltres..., insistir que el Govern de l'Estat i en part el de la Generalitat insisteixin, eh?... Quan ens presentava el conseller Vila fa uns dies un anunci d'un acord entre els ajuntaments de Terrassa i de Sabadell, a nosaltres ens sembla que el model aquest no és... Hi han altres traçades menys agressives amb el territori i que generarien major consens territorial.

En definitiva, donaríem sortida a la gran preocupació, que és la interconnexió entre els dos Vallès, i, per tant, diguem-ne, no ens sembla que les solucions adoptades ni les que ens presentava el Govern de la Generalitat dies enrere..., sigui aquesta, la solució. És possible millorar la connectivitat entre les dues comarques, dues comarques fortament industrialitzades, primer, amb una millora de les carreteres ja existents, amb inversions que no siguin milionàries ni faraòniques, i després és evident, i podem plantejar-nos..., i des d'Esquerra Republicana no defugim el debat de la ronda del Vallès, però entenent-la com una formulació d'una via moderna, una via enganxada a les conurbacions urbanes, que permeti realment donar una sortida a les necessitats de la comarca, i no plantejada com un gran corredor viari.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no podem donar suport a aquestes propostes amb relació a la ronda del Vallès, a la B-40, com vostès apunten. I, en tot cas, el que sí que hem reclamat i no hem obtingut resposta, i ens hauria agradat que s'hagués acceptat, és que és indigne que la B-40, en el tram construït...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...entre Martorell i Terrassa, tingui un tram, que és el de Viladecavalls, aturat per culpa de la manca d'inversió del Govern de l'Estat, que fa inviable... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, el nostre grup parlamentari considera que les infraestructures de comunicació són vitals per al país, totes les infraestructures de comunicació. I en aquest cas estem parlant de les viàries, importants segurament en aquests moments en què l'economia s'ha obert, que els nous modes de producció també han canviat; hauríem de començar també a plantejar-nos seriosament apos-

tar i invertir en altres infraestructures de comunicació que també tenen a veure amb la competitivitat de les nostres empreses. Estic parlant també de les infraestructures de la informació i la comunicació.

Però, bé, centrem-nos en el que ens ha proposat el Partit Popular. Nosaltres creiem que s'han de fer inversions en infraestructures, unes inversions racionals, que són necessàries per a la competitivitat i per a la generació d'ocupació també, no?, que jo crec que és la principal preocupació en aquests moments de tots els responsables polítics, dels governs i dels que estem a l'oposició. Per tant, a la majoria de qüestions plantejades en aquesta moció el nostre grup hi donarà suport, perquè és cert que hem de millorar la connectivitat dels polígons industrials del nostre país, perquè no a tot arreu s'hi pot arribar o s'hi pot connectar ferroviàriament. I hem de millorar la connectivitat dels polígons industrials, sobretot, perquè el transport públic també pugui arribar –que ara no hi arriba, eh?, o no hi arriba amb la dimensió amb què hi hauria d'arribar– als polígons industrials del conjunt del país; no només als metropolitans: estic parlant del conjunt ampli de Catalunya. Que hem de connectar les zones logístiques; que també les hem de plantejar amb racionalitat, perquè haurien d'estar ubicades on es pugui fer la ruptura intermodal, perquè hi pugui arribar, aquí sí, el transport per ferrocarril, sobretot d'aquelles empreses exportadores, i que, per tant, tenir zones logístiques al costat d'enllaços ferroviaris, en aquest cas del corredor mediterrani, serà un factor de competitivitat.

Deixaré per al final el tema de la ronda del Vallès. Deixi'm parlar de Sant Vicenç de Castellet. Jo crec que el que cal definir és el paper que ha de fer cada administració aquí, i no fer un aiguabarreig. Hem d'ajustar quina és la funció del Departament de Territori i Sostenibilitat, en concret de la Direcció General de Carreteres, i quina ha de ser la responsabilitat dels promotors privats d'aquests polígons industrials i de la connexió amb la xarxa viària. No pot ser que carreguem en els pressupostos públics aquelles inversions que els correspon fer als promotors privats. Ho volia dir, perquè no comencem a establir precedents: els promotors privats han de fer la seva funció i la Direcció General de Carreteres ha de fer la seva.

En el darrer minut de la meua intervenció deixi'm parlar de la ronda del Vallès. Nosaltres no li donarem suport en el punt 3 de la seva moció, per una senzilla raó, perquè, clar, aquí tenim unes obres del primer tram de la ronda del Vallès, el quart cinturó, diguin-ne com vulguin, que estan planificades, que estan licitades, que estan adjudicades, que estaven les obres en marxa i que es van aturar. El que hem de demanar-li al Govern de l'Estat és que les torni a reprendre; que ara no comencem aquí a buscar... No, no, escolti, el que han de fer és, en els pressupostos generals de l'Estat, partida pressupostària i tornar a engegar les obres.

I ja veig que al Pla territorial de la regió metropolitana el consens l'enténem de diferent manera respecte a la planificació de la resta de la ronda del Vallès que està prevista, que és el tancament, no?, de la ronda del Vallès, sobretot en el seu pas pel Vallès Oriental. Nosaltres creiem que hem de treballar un cop més per

concertar aquest traçat. Ja els avanço la nostra posició, perquè ningú s'emporti sorpreses de quina serà la posició del PSC en aquest debat: si el que es pretén és solapar la ronda del Vallès amb el traçat de la B-30, nosaltres no hi estarem d'acord, eh? En tot cas, estem disposats a tornar a obrir aquest debat per concertar territorialment, amb el departament, amb els ajuntaments, amb la societat civil, amb el Ministeri de Foment, el traçat en el Vallès Oriental. Si el que es pretén és solapar-ho amb la B-30...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

...no ens hi trobaran, en aquest acord.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ha presentat esmenes també el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-les té la paraula el diputat David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, primer de tot, des d'aquest grup parlamentari dir-li a la diputada proponent, al grup proponent, doncs, que entenem que aquesta moció presentada té diversos apartats d'interès, i nosaltres ens centrarem breument en cada un d'ells, agraïnt a la proponent l'esforç que ha fet per arribar a consensos. Entenem que serà una moció que en la majoria de punts serà àmpliament aprovada, i, per tant, agraïr-li la presentació d'aquesta i el fet d'arribar a acords.

Aquest grup parlamentari, ja els indico que, quant al tema de la B-40 i als punts 3 i 4, entenem que la posició del Govern i d'aquest grup parlamentari, que és el mateix que dona suport al Govern i té la mateixa postura que el Govern..., doncs, el conseller Vila ja va indicar quina era la postura. I nosaltres només anunciem, doncs, que no donarem suport al punt 3, pels mateixos motius que deia el Partit Socialista de Catalunya, que explicava. I en el punt 4, en canvi, sí que entenem, doncs, que li donarem suport.

Dit això, explicar que en el punt 1 nosaltres veiem bé que s'elabori un mapa de polígons i zones industrials, de la mateixa manera que també indicava la proponent en el tema de les urbanitzacions. Però nosaltres hem arribat a una transacció, en el sentit que al mateix temps que s'elabora aquest mapa, doncs, també s'elabora una estratègia territorial que ha d'anar més enllà del que són pròpiament els polígons i les zones pròpiament que es dediquen a l'activitat empresarial. Nosaltres entenem, doncs, que l'estratègia ha de ser més àmplia, no només simplement en els polígons. I, per tant, presentàvem aquesta esmena, que ha acabat en una transacció.

També dir-los que en el punt 2 hem arribat a una transacció en el sentit de fer constar que aquest 2014 s'inicia-

rà la redacció d'aquest pla integral que es demanava en la moció. I també veiem bé l'esmena d'Esquerra Republicana, doncs, que al final s'hi ha acabat incorporant.

Manifestar que aquest grup parlamentari veu bé l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds que parla sobre el que deia la llei ja, el que deien les diferents lleis, i, per tant, en cas que el Partit Popular acabi acceptant aquesta esmena, nosaltres també ens hi sumarem, perquè, com ha dit el diputat Milà, tota aquesta feina que està feta, doncs, entenem que s'ha d'aprofitar i s'ha de portar a terme.

Quant al punt cinquè, que es refereix a les obres necessàries, al conjunt d'actuacions a la C-55 al seu pas pel Bages, deixeu-me, doncs, que parli més com a diputat, diguéssim, comarcal o diputat del territori. Dir-los que nosaltres hi donarem suport, com no pot ser d'una altra manera, a aquest punt cinquè, tot dient aquí que veurem l'esforç que està fent el Departament de Territori en aquesta C-55; veurem ja les obres que va fer el conseller Vila només arribar al departament, en què es van solucionar uns punts negres sortint de Manresa; veiem bé el conjunt d'actuacions que s'han anunciat que tenen una quantitat important, que són 20 milions d'euros en aquests propers 2014-2015. També veiem bé i reclamem i demanem que no es deixi aparcat el tema de trobar solucions a l'autopista; entenem que aquesta és una de les solucions que tot el territori veu més viable i crea consens, i, per tant, li torno a instar, doncs, que no ho deixi aparcat, que tiri endavant a buscar solucions. I, per tant, veurem, doncs, la feina que està fent el departament en aquest sentit i donarem suport a aquest punt cinquè.

En el punt sisè, parlant ja més concretament de Sant Vicenç de Castellet, ens consta que el departament també està acabant el projecte executiu, ens consta que el departament el tindrà aviat redactat i també donarem, doncs, suport a la transacció arribada. I esperem que l'ajuntament compti amb la col·laboració de la Generalitat per poder portar a terme aquestes obres un cop aquest projecte executiu estigui finalitzat.

I, en el punt setè, dir que també donarem suport a la moció en el punt setè, i deixar clar també que des de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet, des de l'alcaldia de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet valoren molt positivament la presentació d'aquesta moció; són conscients que el problema de la connexió dels vianants en aquests polígons és ben present i treballaran colze a colze amb les altres administracions per poder portar a terme aquest projecte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, daremos apoyo a esta moción, a los dos puntos acordados entre el partido proponente y Convergència i Unió y Esquer-

ra Republicana, el segundo de ellos, el punto número 2. De todas formas, como reflexión, que en el año 2014 no dispongamos de un mapa de zonas industriales y logísticas en Cataluña resulta cuanto menos curioso —cuanto menos curioso—, con un *institut cartogràfic tan potent com tenim*. Es raro hacer políticas de planificación cuando uno no tiene ni siquiera la información visual y gráfica de cómo tiene distribuido en el conjunto del territorio sus zonas logísticas e industriales, es raro. Hombre, no es raro aquí en Cataluña, aquí seguramente tenemos perfectamente hecho el mapa de los sitios de la Guerra de Sucesión; estoy convencido que en alguna página web, en alguna de las diferentes iniciativas de este Gobierno encontraríamos un mapa donde se han desarrollado todos los diferentes acontecimientos en 1711, 12, 13, 14, seguro. Ahora, ¿las zonas industriales? Bueno, eso es lo de menos. ¿Las logísticas? Bueno. ¿Quién dijo aquello de «Cataluña será logística o no será»? Bueno, pues, Cataluña será histórica o no será, porque parece que no ha sido una prioridad.

Hombre, las zonas industriales está bien que estén acompañadas de una política industrial, suele ser bueno; está bien tener un suelo industrial, un suelo logístico, pero generalmente, para potenciarlo, es bueno tener políticas industriales. Tampoco tiene que ser muy relevante, mejor vamos a hacer análisis históricos, que es lo que hace este Gobierno, o convocar consultas al comité organizador de la consulta. Políticas industriales, ¿para qué? Políticas logísticas, ¿para qué? Si no es necesario, eso ya llegará, hombre, eso ya viene solo. Que a día de hoy tengamos que estar reclamando que las zonas industriales en Cataluña estén bien conectadas a las redes de transporte también es raro, ¿no?, es extraño. Que tengamos que decir que estaría bueno que estuvieran conectadas con el transporte público también es raro. Estamos en el año 2014, lo digo para que se acuerden ustedes, ¿eh?, no en 1714 —2014—; es rarísimo, y sobre todo es todavía mucho más raro que sigamos hablando de la ronda orbital, de la B-40, otro ejemplo de la inutilidad de muchos gobernantes territoriales de Cataluña, pero inutilidad mayestática.

Miren, yo lamento mucho que el Partido Popular se sume a esta como tendencia revisionista de todo. El problema de la B-40 es que ha caducado un informe medioambiental. Ya está, ya está diseñada, lo que hay que hacer es ejecutarla. ¿Qué no será a gusto de todo el mudo? Pues, por supuesto, como a cualquier infraestructura. ¿Creemos que es necesario a algunos partidos políticos? Sí. ¿Creemos que es necesario con el trazado y con la capacidad que está diseñada? Sí. Pues, ejecútese. Pero, ¿qué pasa? Que, si no se presupuesta, es difícil. Esto es dilatar una vez más y años y años lo que tiene que ser, lo que tendría que haber sido hace ya muchos un elemento de conectividad de las zonas más industriales de Cataluña donde se desarrolla una buena parte de nuestro PIB. No puede ser el *no a tot* de algunos.

Yo no sé si se han paseado por la zona, no sé si han visto los polígonos y las zonas industriales, no sé cómo pueden pensar que puede ser un elemento de conectividad eficiente la propuesta presentada por Iniciativa per Catalunya y Esquerra Republicana. Es un de-

sastre. El *no a tot* solo debería de ser una pancarta, *no a tot*, no. Es decir, eso no puede ser un cúmulo de rotondas, no, eso tiene que ser una vía de alta capacidad que conecte eficientemente las zonas industriales y urbanas de la zona metropolitana de Barcelona. Y a quien no le guste está muy bien, es muy legítimo, pero aquellos que entendemos, no es cemento por cemento. Ese cemento hace muchos años que tenía que haber estado puesto, muchos, porque ese sí que es necesario. Otros probablemente no, y analicemos punto por punto, pero el *no a todo*, no. Se necesita conectividad, se necesitan alta capacidad, y está diseñado cuando se pensaba en el territorio de verdad, no en el interés territorial de algunos partidos, sino en el territorio en su conjunto. Por lo tanto, yo lamento que ustedes se sumen a esa voluntad revisionista; espero que en el ministerio no les hagan caso, de verdad, y apliquen lo que existe, que cuanto antes y con la mayor celeridad posible vuelvan a implementar el estudio de impacto ambiental y presupuesten y ejecuten dicha obra.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia de nou. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerrres sobre aquesta moció que planteja dos temes –un és l'accessibilitat dels polígons industrials i l'altre el desenvolupament de la xarxa viària–, doncs, simplement apuntar que la primera part, que és respecte als polígons industrials ens sembla una part interessant, ens sembla interessant, a més a més, necessari radiografiar i cartografiar si s'ha sobredimensionat o no la construcció dels polígons. No oblidem que no queda massa lluny d'aquí la política de polígon en la qual, doncs, es desenvolupaven polígons així, s'apostava, d'alguna manera, per la bombolla immobiliària per a construir sense que això respongués a cap pla estratègic; per tant, és interessant posar en primer ordre què ha passat, què hi ha darrere de cada desenvolupament poligònic, qui se n'ha beneficiat, a quin pla estratègic responia, si responia a algun, quines empreses s'han instal·lat, quina ocupació s'ha creat, perquè tot això almenys estaria bé, d'inici, saber-ho. Per tant, en aquesta part sí que donarem suport.

I, més enllà de l'arranjament puntual de la C-55, no donarem suport al Quart Cinturó, i d'alguna manera veiem que el que està passant respecte al planejament de les infraestructures és, doncs, que s'està sempre insistint en el fet que responguin a les necessitats de vehicles motoritzats; és a dir, que, d'alguna manera, la solució al problema d'infraestructures sempre se soluciona construint més infraestructures. I això és el que nosaltres no acabem de veure, perquè, finalment, el que es destilla en la moció és un seguit de contradiccions i incongruències en la qual per una banda està l'obsessió sempre de construir noves carreteres, la supeditació d'un model territorial a la construcció d'aquestes carreteres i, per tant, un menysteniment

molt clar dels transports col·lectius que poden ser una solució per a connectar, precisament, o per a solucionar els problemes de connexió.

Nosaltres coincidim amb tothom que les infraestructures són importants però que aquestes s'han de supeditar a un model territorial que tu vulguis construir, si no, si acaben esdevenint un fi en elles mateixes, és un cercle viciós, un cercle viciós que, d'alguna manera, t'obliga a solucionar-ho sempre construint més infraestructures, més carreteres, doncs, desviant ramals o possibilitant noves vies de pagament que el que fan és augmentar la demanda, per tant, construir noves carreteres i alhora, d'alguna manera, canvien el pla d'usos del sòl fent que siguin sòls construïbles perquè tu ja has construït una carretera que li ha donat accessibilitat, i quan més, doncs, si són sòls construïbles, normalment es tendeix sempre a apostar per nova construcció, si hi ha nova construcció, nova demanda de mobilitat. Per tant, com diem, un cercle viciós.

Per tant, aquest cercle viciós de planificar sempre les infraestructures viàries a l'alça entenem que deixa de banda dos aspectes concrets, que és quin impacte ambiental té la planificació d'infraestructures i, sobretot, si està responnent a l'equitat social o si està responnent a les necessitats i si no es podria fer d'una altra manera. És a dir, que la revisió del Pla de carreteres de Catalunya entenem que és urgent però que s'ha de fer atenent a tres criteris bàsics, que és que es fomenti el transport públic, que, a més a més, es tingui en compte un estalvi energètic i que es superin els problemes de mobilitat i accidentalitat, i no voldríem fer l'incís que les dos principals carreteres amb més taxes d'accidents són de titularitat estatal, però, bé, en tot cas, això que quedi apuntat.

I, simplement, dir precisament això, que aquesta revisió, que aquesta revisió que es faci del Pla de carreteres sempre ha d'atendre, en primera instància, a si hi ha una solució de transport col·lectiu a l'abast. Si és així s'ha d'optar per aquesta solució, per una banda, perquè és més barat, molt més barat, de cinc a sis vegades més barat que el transport privat i, per l'altra banda, perquè és menys contaminant, per tant, perquè redueix les emissions de deu a onze vegades menys que optar pel transport privat.

Si la planificació de les xarxes viàries, d'alguna manera, respon al model de país i al model territorial que volem construir, doncs, hem de pensar una mica què volem que estigui prop de qui, si es prioritzen uns vials o uns ramals respecte a altres quins impactes té, tant positius com negatius, tant de vehicles privats o no, perquè, d'altra banda, d'alguna manera, apostar sempre per solucionar els problemes de la mobilitat via motoritzada, és a dir, via cotxes, via qualsevol transport de mercaderies, sempre, i fins ara sempre s'ha fet, va en detriment d'apostar per altres solucions que entenem que són energèticament més sostenibles i que, a més a més, aposten pel que entenem que els poders públics haurien de fer, que és apostar pel transport col·lectiu com una via no només d'estalvi sinó com una via clara de transport de vianants.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre els esmenes té la paraula la diputada Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, presidenta. Permetin que passi en primer lloc a anunciar els punts que el Grup Parlamentari Popular acceptem de les esmenes presentades. En el primer punt hem acceptat una transaccional, que tots els grups parlamentaris tenen i, per tant, queda en funció de la transaccional acceptada conjuntament amb Convergència i Unió.

En el punt segon acceptem les esmenes d'Esquerra Republicana, una esmena tècnica interessant, i la de Convergència i Unió, en la qual hem presentat una transaccional, i acceptem també el punt segon presentat pel Grup d'Iniciativa. Per tant, el punt segon tindria dos apartats, l'a, que seria la transaccional, i el b, de l'acceptació de l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El punt 3, entendran que el mantinguem tal qual.

Al punt 4 hem acceptat una esmena de Convergència i Unió, en què curiosament marxen les paraules «amb la màxima urgència». Nosaltres creiem que era la col·laboració màxima sobre el tema de la B-40, de reprendre amb la màxima urgència i d'acord amb el Ministeri de Foment... Però, bé, ens sembla bé.

El punt cinquè el mantenim tal qual, presidenta.

Al punt sisè hem acceptat l'esmena de Convergència i Unió.

I en el punt setè –em dirigeixo al senyor Bonvehí– puc acceptar l'esmena de Convergència i Unió..., llevat que sols canvia una paraula, el «total» pel «millor». En ares que, evidentment, aquesta moció pugui tirar endavant, acceptaré també, senyor Bonvehí, la seva esmena, que en definitiva només varia una paraula. Al meu punt hi posa «total» i vostè només me'l canvia per «millor». Per tant, acceptarem la seva esmena.

Comentar-los..., perquè he sentit diferents comentaris sobre el tema de la B-40. Em dirigeixo al senyor Marc Sanglas. Jo el comprenc perfectament. No puc compartir el que vostè comentava. Però sí que crec que és interessant destacar una qüestió: el Govern de l'Estat, si més no quan hi ha hagut el Partit Popular en el Govern, sempre ha consensuat totes les infraestructures amb el Govern de la Generalitat. Li'n poso un exemple: el tema del traçat de l'AVE. Jo era diputada d'aquesta casa. Fins i tot, el tema de la nacional II, que el Parlament va aprovar no per l'opció nord sinó pel desdoblament, i el Govern va canviar, quan el Partit Socialista optava per la vall del Sió, i es va fer pel desdoblament. O, per exemple, els enllaços amb el port de Barcelona. Sempre s'ha consensuat. I per això aquests dos punts nostres anaven en la línia dels municipis, que són molt importants..., les preses de decisions..., i, evidentment, el Govern de la Generalitat. Sabem que s'ha acabat aquests impacte ambiental, que es va acabar no fa gaire, i s'ha de, evidentment, continuar.

I només demanar-li, presidenta...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...agrar a tots els grups parlamentaris... Sí, presidenta. Li volia demanar si podrien llegir, els secretaris o qui vostè digui, el punt sisè i el punt setè. Perquè –permetin-m'ho, il·lustres senyores i senyors diputats– hi han molts ciutadans de Sant Vicenç de Castellet que ens segueixen via internet.

Per tant, crec que és important, i el vull agrair també al conseller, l'esforç fet. I aquest èxit assolit és l'èxit, evidentment, de la gent que viu, que treballa i que defensa, com no pot ser d'altra manera, les seves petites...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...i mitjanes empreses i els treballadors.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació. La diputada Montserrat ha fet avinent que al text refós que s'ha repartit a tots els portaveus s'hi afegeix una esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que afegeix un punt 2.b. Ho tenen tots present? *(Pausa.)* I un petit canvi terminològic al punt 7: canvi de «cobertura total» per «cobertura millor». I en prenem nota: el secretari quart llegirà en el seu moment, quan pertoqui, el punt 6 i el punt 7 de la moció.

Peticions de... *(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)* Senyor Milà?

Salvador Milà i Solsona

Primer, de votació separada del punt 2 i el punt 3. Es poden votar junts, però separats de la resta.

No, i després per una breu referència en la intervenció del senyor Cañas i la seva insistència...

La vicepresidenta primera

Doncs, trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

...només a desqualificar solucions. I vostè diu: «No, no, escolta, hem de fer les coses com estaven abans, i a partir d'aquesta via connectar els polígons industrials.» Vostè diu que ha estat en el territori veient el daixò. Doncs no ha vist per on passa aquesta via, perquè tots aquests polígons industrials necessitaran travessar poblacions i pujar per carreteres existents per arribar a una via que no té pràcticament conne-

xió. La B-40 es va dissenyar com a continuació d'un eix transversal de Sant Celoni a Abrera, que no estava pensat per accedir a les zones del Vallès, sinó que estava per desdoblar la B-30, per fer una nova B-40. No té re a veure amb les necessitats del territori. Passava per dalt, era desconnectat. Però, bé, és el paradigma del ciment.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 3 i 4, i en tot cas també per al·lusions del senyor Cañas.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyor Cañas, Esquerra Republicana ha fet propostes; no estem enganxats al «no», com vostè ens ha dit. Nosaltres hem fet propostes sobre la viabilitat..., i sobre la ronda del Vallès, i no ens encarcem amb un «no» rotund a tot, com fan vostès en moltes altres qüestions en aquest país.

Gràcies.

(David Bonvehí i Torras, Isabel Vallet Sánchez i Jordi Terrades i Santacreu demanen per parlar.)

La vicepresidenta primera

El senyor Bonvehí, després la senyora Vallet i el senyor Terrades. Senyor Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Sí. Gràcies, presidenta. Només per demanar votació separada del punt tercer. I, després, també per al·lusions del senyor Cañas. Deixar clar...

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

David Bonvehí i Torras

...sí, que la Generalitat de Catalunya sí que disposa des del 2009 del SIPAE, que és el Sistema d'Informació de Polígons d'Activitat Econòmica de Catalunya. Per tant, sí que existeix un mapa de polígons i zones industrials de Catalunya. Però aquí a la moció el que es parla és que aquest mapa encara es perfeccioni més detallant les deficiències i les millores dels accessos a aquests polígons.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyora Vallet?

Isabel Vallet Sánchez

Per demanar votació separada dels punts 1, 5, 6 i 7.

La vicepresidenta primera

Doncs farem votació separada de tots els punts, eh? El punt 2.a i el 2.b es poden votar conjuntament o hi ha alguna petició de votació separada del punt 2.a i del 2.b? *(Pausa.)* No? Doncs farem votació separada de cadascun dels set punts i lectura del punt 6 i del punt 7.

Inicialment, votarem, doncs, el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per unanimitat.

Seguidament, votarem el punt 2, que consta del punt 2.a i del punt 2.b.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 98 en contra i 9 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 85 vots a favor, 32 en contra i 9 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit, votarem el punt 6, i sollicito al secretari quart de la Mesa que faci lectura d'aquest punt.

El secretari quart

«Finalitzar, amb el romanent del pressupost d'enguany, la redacció del projecte constructiu de les obres d'accés de la C55 a la zona industrial de les vies 1 i 2 al municipi del Sant Vicenç de Castellet, comarca del Bages, que vingui a solucionar l'accés viari de vianants d'aquestes importants zones industrials.»

La vicepresidenta primera

Comença la votació del punt 6.

El punt 6 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit, votarem el punt 7, però prèviament demano que el secretari quart en faci lectura.

El secretari quart

«Millorar l'accessibilitat en transport públic col·lectiu als polígons d'activitat econòmica de Catalunya, amb l'objectiu que els polígons gaudeixin d'una cobertura millor de transport públic al finalitzar l'any 2016.»

La vicepresidenta primera

Comença la votació del punt 7.

El punt 7 ha estat aprovat per unanimitat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 302-00151/10)

El quinze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per exposar-la té la paraula la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Bé. Gràcies, presidenta. Avui, dins d'una hora i escaig, serà l'enterrament d'un gran poeta català, Gerard Vergés, un gran poeta ebrenc que estimava molt les Terres de l'Ebre. Jo penso que el millor homenatge que li podem fer avui, a un home que estimava el riu, que havia escrit molt sobre el riu, és aprovar la majoria de punts d'aquesta moció, que el que pretén és preservar el riu i preservar el delta, que ell, i ja sé que em menjaré el temps, però no me'n puc estar de fer-ho, en un poema va versar, «Parlo d'un riu mític i remorós»: «Parlo de la verdor d'un delta immens; / parlo dels vols dels ibis (milers d'ibis com volves vives de la neu més blanca) / i del flamenc rosat. / I parlo del coll-verd bronzint per l'aire, / de l'anguila subtil com la serp, / la tenca platejada de les basses. / Parlo d'un riu antic.» I avui és del que parlarem: del riu. I crec que és el millor homenatge que podem fer a Gerard Vergés.

A la moció que avui presentem hi havien moltes esmenes de tots els grups, i hem intentat arribar a acords amb tots. Perquè entenem que ha de ser un acord de país per preservar el delta, per rebutjar la proposta de cabal, i també no només per rebutjar aquesta proposta, sinó per marcar el full de ruta del Govern per preservar les actuacions que ha de fer en temes de conservació, per poder tenir tota la legitimitat davant del Govern de l'Estat i davant de la Comissió Europea per defensar una altra proposta de pla hidrològic de conca. En aquest sentit, molts dels punts que queden a la moció són aquests fulls de ruta.

Per exemple –comentaré els que considero més importants–, tots els punts recollits a l'apartat 4, que han estat consensuats tant amb Esquerra Republicana, fets amb transaccions, com amb Convergència i Unió, i que el que demanen és que s'actualitzin totes les fitxes, tots els instruments de les fitxes LIC, ZEPA, que

són les que han de caracteritzar aquells entorns que són vulnerables i han de fixar l'estat favorable, i han de fixar també les formes de protegir-ho; avaluar també l'estat de conservació d'aquests hàbitats, o revisar també tot l'instrument de gestió de la Xarxa Natura 2000; dictar els nivells de conservació favorable; valorar, i aquest és molt important, la declaració de les badies dels Alfacs i del Fangar com a zones vulnerables dins de la Directiva de nitrats. Perquè ara ja estan reconegudes, aquestes badies, com a zones vulnerables, però no dins de la Directiva de nitrats. I, és clar, les aportacions que porten els canals fan que hi arribi molt nitrats, i segurament serà necessari, quan s'acabi aquesta revisió..., que es fan..., que també estiguin recollides. O, per exemple, la declaració de tota la zona marina de la mar de l'Ebre com a zona ZEPIM. O tota la qüestió del PIPDE, del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre. Tots els temes que hi ha pendents del PIPDE i que el Govern haurà de recepcionar. Haurà d'arribar a acords tant amb la CHE com amb el Govern de l'Estat pel que fa als filtres verds o a la xarxa d'indicadors.

Hi han altres qüestions..., que és marcar un calendari i un pla de treball per a la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, que és la que, juntament amb els tècnics del departament, haurà d'anar fent totes aquestes tasques.

I, per últim, també li encomanem uns deures molt concrets, al Govern: doncs que envii una carta a la secretaria de Ramsar per demanar... O sigui, marquem una mica aquest full de ruta.

Hi ha un parell de punts en què ha sigut més difícil arribar..., i, bé, en aquest està clar que no arribarem a un consens. Un és el referent al transvasament del Roine. Evidentment, nosaltres entenem que no hi podem donar suport, ni creiem que ho faci la comissió, i a més perquè és un tema que va en contra de la directiva marc, i no és la manera de desllorigar i solucionar els problemes pel que fa al cabal dels nostres rius, demanar més aigua del Roine.

I tampoc..., creiem que serà difícil, però que haurem de fer un esforç de país, de buscar els consensos per arribar a acords en l'aigua entre el sector de l'agricultura, que es pugui garantir la producció d'aliments, al mateix temps que es garanteixen els cabals ambientals de l'Ebre, però també més endavant tindrem els de les conques internes.

Després, en el següent torn, em posicionaré sobre les esmenes, que agraeixo a tots els grups que ens les han proposat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, diputades, diputats, com deia mesos enrere la meua companya i diputada Núria Ventura, o recent-

ment el senador Joan Sabaté, ens satisfà que després de dotze anys hi hagi hagut un gir copernicà respecte a la política hídrica de l'Ebre per part de Convergència i Unió, que mantenia posicions en sintonia perfecta amb el PP. Qui no ha canviat aquí és el Partit Popular, amb la seva proposta de Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Voldria recordar-los també molt breument que qui va derogar aquell pla hidrològic nacional va ser el Govern del president Rodríguez Zapatero i que les inversions del PIPDE, moltes encara avui per recepcionar, també moltes es van fer en aquella etapa de govern.

Amb el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre nosaltres afirmem que la continuïtat del delta no està garantida. I no és només una qüestió exclusiva de cabals –no és només una qüestió exclusiva de cabals. És una qüestió de qualitat de l'aigua, que és la preocupació central de la Directiva marc de l'aigua i de les polítiques de la Comissió Europea.

Aquest pla, que ha tornat a originar tant d'enrenou, arriba tard i malament. De fet, el mateix pla ja reconeix que amb tots els usos que es vol donar a l'aigua hi ha un dèficit estimat de nou-cents hectòmetres cúbics l'any. Per tant, no entenem com, reconeixent que hi ha aquest dèficit, al final es va aprovar, no? Hi han dues causes: una, la insuficiència de recursos, i l'altra, un dèficit, des del nostre punt de vista, de regulació d'aquests recursos.

Amb el pla hidrològic aprovat de la conca de l'Ebre s'amenaça el delta, el seu ecosistema. Però també la comunitat que hi viu. Hi ha un impacte social i un impacte econòmic molt negatiu, des de la nostra perspectiva.

Es vulneren dues directives, en l'opinió del Grup Parlamentari Socialista; dues directives europees. La primera, la de l'aigua, que ja els he manifestat; la segona, la d'hàbitats.

Un dels esculls sembla, perquè nosaltres no hem participat en les transaccions que s'han produït, que ha estat el debat sobre els regadius, no?, i la producció d'aliments. Nosaltres volíem deixar clar en aquesta intervenció que els regadius de Catalunya no són més bons que els d'altres comunitats. En tot cas, aquest és el problema que tenim. Perquè la gestió de la conca ha de ser una gestió integral a les nou comunitats per on passa l'Ebre.

Jo els voldria fer una reflexió al voltant d'aquest debat sobre els regadius. En altres països de la riba mediterrània també tenen problemes d'aigua. De fet, aquesta és una constant, no?, en els països riberencs. Però molts tenen una agricultura competitiva. Per què? Home, perquè hi ha hagut una optimització dels recursos hídrics, hi ha hagut una aplicació de noves tecnologies i, per tant, hi ha hagut una obtenció d'un alt rendiment dels cultius. Conclusió: es necessita tecnificació i es necessita inversió. Aquesta també és una part del debat de l'aigua a Catalunya, al delta i també a la conca regada per l'Ebre, i també aquest és el debat de les conques internes a Catalunya.

Els deia abans que des del nostre punt de vista aquest pla arriba amb un retard descriptible. Arriba tard, pe-

rò amb un retard a més a més descriptible. Perquè és que l'any 2015 hauríem d'estar ja, o haurem d'estar, en el debat de revisar aquests cabals. Nosaltres el que hem proposat en una de les esmenes, que sembla que ha estat acceptada, és que aquest debat no pot acabar pressuposant un enfrontament entre comunitats i entre usuaris, i fins i tot entre usuaris dins de les mateixes comunitats, o en aquest cas del nostre país, a Catalunya. Creiem que Catalunya ha d'impulsar i liderar aquesta revisió de cabals cercant el consens. Impulsar i liderar, que creiem que en aquest debat que hi ha hagut en els darrers anys no s'ha produït per part de Catalunya. Hi han, ho torno a dir, nou comunitats diferents en el conjunt de la conca, hi han interessos diferents, i no podem pressuposar, pel fet de ser catalans o pel fet d'estar al delta, que ens acabaran donant la raó. La raó s'ha de buscar, s'ha d'argumentar. Jo crec que tenim molts arguments per fer-ho, però també s'ha d'acordar en el marc de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Bé, la moció que avui debatrem i totes les esmenes que hem presentat des d'Esquerra Republicana responen a una proposta del conjunt de tècnics assessors de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. És un text molt tècnic i amb moltes referències de detall, un text segurament poc habitual en este plenari.

En tot cas, jo voldria deixar..., que no és la meua pretensió, ni segurament la pretensió de cap dels que hem participat en la redacció de les esmenes sobre la moció que avui debatrem..., la nostra pretensió no és la de fer avui aquí de científics, seria una molt mala aportació tant a la ciència com a la defensa del nostre riu, sinó que avui el que pretenem és fer de corretja de transmissió de tots estos científics i el Govern del nostre país, i volem aprofitar este espai de debat per a poder apuntar un camí que mos dota de més i de millors eines per a defensar el delta de l'Ebre i per a defensar els interessos de Catalunya en el marc de la lluita i del combat en contra d'este Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

La nostra defensa política i jurídica en el marc europeu tradicionalment l'hem basat en tres grans pilars, en tres grans directives comunitàries: la d'hàbitats, la d'aus i la d'aigües. Som plenament conscients des de sempre que la Directiva d'aigües és aquella que ha d'inspirar i ha de regular tots els plans hidrològics aprovats, tant per part de l'Estat espanyol com per part de tota la resta de països de la Unió Europea.

I també som conscients, malauradament, que amb l'ampliació de la Unió Europea la capacitat d'exigència de les institucions comunitàries sobre el compliment de la Directiva d'aigües s'ha reduït a la pràctica, en termes pràctics, de forma substancial. Fins fa pocs anys,

el Regne d'Espanya es trobava a la cua dels estats europeus..., o més ben dit se trobava al capdavant dels estats europeus incomplicadors de les directives comunitàries. No obstant, amb la incorporació d'estos nous estats, malauradament estats nous que tenen una concepció del medi ambient una mica més relaxada que els estats occidentals, avui els pèssims plans hidrològics espanyols passen una mica més dissimulats i una mica més desapercibuts.

I, per este motiu, i sense renunciar en cap cas a l'acció jurídica i a l'exigència en el compliment de la Directiva marc d'aigües, hem d'explotar vies alternatives, i és fonamental explotar el camp de joc que mos donen les directives d'hàbitats i d'aus com a elements de protecció efectiva del delta de l'Ebre, per una banda, però, també, molt especialment, per altra banda, com un instrument de defensa dels nostres interessos davant de la Unió Europea en la lluita en contra del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

El delta de l'Ebre destaca per tenir moltíssimes figures de protecció: som zona Ramsar, Xarxa Natura 2000, ZEPA marina, reserva de la biosfera, som PEIN, som parc natural, tenim cinc reserves naturals parcials. Però, tot i este ampli ventall de figures de protecció de caràcter internacional, avui encara patim d'una forma importantíssima problemes com la regressió del litoral, la subsidència, la falca salina, la mala qualitat de les aigües de les dos badies i la proliferació de multitud de plagues que afecten la biodiversitat del delta.

La reducció dels cabals que projecta el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre incrementarà estes problemàtiques i contradiu aquella missió que tenim les administracions, tant la catalana com l'espanyola, de millorar l'estat de conservació dels hàbitats naturals que estan contemplats en figures de protecció de caràcter internacional i de caràcter comunitari. I és més que obvi que este Pla hidrològic de la conca de l'Ebre contradiu les obligacions que tenim les administracions. Més aviat, van en sentit absolutament contrari: no protegix estos espais com ho hauria de fer, sinó que tendix a destruir-los. I és això el que hem de denunciar amb força davant de la Unió Europea.

De les esmenes que hem presentat des d'Esquerra Republicana, en destacaria dos o tres, de les que hem plantejat. Una seria la creació d'un grup reduït de tècnics que pugui impulsar totes les mesures que a continuació esperem aprovar amb amplíssima majoria d'este plenari. És fonamental que avui el que aprovem no quedi com una moció més aprovada per este Parlament, sinó que posteriorment se puguin implementar de forma efectiva i de forma a més a més molt ràpida, perquè el temps se mos tira a sobre.

Per altra banda, s'ha apuntat, la reactivació del PIPDE. Hi han avui moltes obres importants de protecció del delta acabades, algunes des de fa dos anys, que han costat desenes de milers d'euros, i que encara no estan recepcionades, i encara no se sap qui les ha de ficar en funcionament.

I, finalment, també destacaria la urgència de tirar endavant per part del Govern de la Generalitat una queixa davant de la Comissió Europea, i és important

portar-la i posar-la abans que entre a tràmit el pla hidrològic davant de les institucions europees.

I acabo felicitant-mos i donant les gràcies per l'ampli consens que segurament, a partir de les esmenes transaccionades, generarà esta moció, i espero que puguem fer una aprovació molt àmplia i un suport amplíssim dels grups parlamentaris d'esta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Havia presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, president. Secretari..., celebrar en primer lloc el fet d'arribar a un consens en pràcticament tot el redactat de la moció, excepte un punt, on no ens podem trobar a dia d'avui, perquè discrepen d'origen, ja ho saben, i després en parlarem.

I ho celebro tot i el fet, i permeti'm dir-li-ho, que aquesta moció neix malament. Va néixer sense consens amb les formacions polítiques, ni amb el Govern, ni amb els agents socials; ni va comptar, com ja sap, amb el consens de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. La defensa del riu, la defensa del seu delta, del cabal ecològic, dels espais naturals, no és, ni han de ser, patrimoni de ningú, i menys dels que estem aquí asseguts. I, per tant, qui ho vulgui en exclusivitat entenc que s'equivoca en aquest tema.

I, per tant, crec que no cal pensar en els interessos dels partits, sinó que el que ens pertoca avui és defensar les Terres de l'Ebre, un territori que ens trobem amenaçat per aquest pla que atempta contra el nostre futur i la nostra pervivència com a tal. I més si tenim present que comptem amb un organisme on són tots els agents representats: el Govern, els ajuntaments, els agents socials, la plataforma, les entitats ecologistes, la confederació... La Comissió per a la Sostenibilitat té una funció i un paper que no hem d'oblidar, que és, i ha de ser, l'òrgan en representació de tot el territori que vetlli pel futur de les Terres de l'Ebre. I si tenim l'instrument, i estem d'acord que el tenim, i a més que és un bon instrument, l'hem d'utilitzar..., i no ens n'apartem i treballem des d'allí pel territori.

Per tant, més enllà de celebrar el gran acord al qual hem arribat, i partint que sempre és fàcil arribar a consensos amb la senyora Grau, dir que permeti'm que li qüestione que potser no calia avui presentar i debatre aquesta moció. Segurament ens ho podíem estalviar, i més veient que inclús es van haver de fer una autoesmena retirant un punt i que el redactat final de la moció divergeix bastant de l'original, fruit de les esmenes dels diferents grups parlamentaris.

Ara bé, ja entrant en la moció, cal dir de nou que des del nostre grup, des del Govern, hem expressat i tornem a reiterar amb tota la fermesa que aquest és un mal pla, un pla que no contempla un cabal ecològic

que garanteixi la pervivència del riu i del seu tram final, ni del delta tal com el coneixem avui.

Com saben, el passat dia 4 se va reunir la Comissió per a la Sostenibilitat, presidida pel conseller Vila, i en aquest marc es va acordar l'inici del procés administratiu i jurídic contra el pla de conca, perquè vulnera, entenem, principalment, la Directiva marc de l'aigua. D'aquesta manera, el Govern català esgotarà totes les vies administratives i judicials, presentant primer recurs davant del mateix Govern de l'Estat, i si no s'atén recorrerà davant el Tribunal Suprem, i si no també davant la Comissió Europea, com ja va manifestar el mateix conseller. I tot això fent compatibles interessos que sent legítims no sempre acaben sent coincidents, i per tant garantint també els regadius al nostre país, garantint també el criteri ambiental i la conservació del riu, el model de vida i la biosfera del delta.

Per això estem d'acord i compartim el que tots plegats hem acabat establint a la moció relatiu al fet que si cal fer una nova proposta de cabals ambientals..., a partir d'una nostra esmena entenem que ho havia de fer la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre. Per tant, creiem necessari..., estem d'acord amb l'instrument del PIPDE, un instrument que ens ha de permetre resoldre aquelles mancances que encara avui tenim pendents. També considerem important revisar l'instrument de gestió de la Xarxa Natural 2000 al tram final del riu i del delta incloent-hi les mesures necessàries que ens permetin assolir els objectius de conservació que preveu la normativa comunitària.

Però no ens entendrem en un dels punts, que ja saben quin és, que és el punt del Roine. Perquè creiem que si fos possible una interconnexió entre les conques internes de Catalunya i el Roine tindríem més d'un problema resolt com a país. Perquè saben què passa? En una situació de sequera avui encara no tenim solucions viables per a resoldre-ho. I ho saben de primera mà perquè ho van patir, ho van intentar resoldre amb el Segre en el seu moment, quan vostès governaven, i, per tant, si en aquell moment haguéssim tingut el Roine, a dia d'avui i en aquell moment no hauríem patit per l'Ebre ni pel Segre. Per tant, davant de qualsevol solució que ens permeti alliberar el riu Ebre i el riu Segre, ens trobaran a la gent de Convergència i Unió per tal de resoldre-ho, perquè estem oberts que mai més puguem patir un transvasament de l'Ebre.

Vaig acabant. Les Terres de l'Ebre són territori de la biosfera, reserva de la biosfera, com vostès saben. Tenim un territori natural que cal preservar fent compatible un desenvolupament sostenible amb el fet de tenir oportunitats. Per tant, continuarem treballant des del nostre grup, em consta que també des del Govern, amb tota la fermesa, com ja va anunciar el conseller Vila, perquè ens ho creiem, perquè és necessari i perquè utilitzarem tots els instruments al nostre abast perquè aquest pla no sigui una realitat. Perquè volem seguir sent com a país i perquè entenem que aquest pla atempta contra els interessos, és un nou atemptat als interessos del nostre país, de Catalunya, és una nova agressió. I perquè, com ja vaig dir en un plenari anterior, aquesta és una qüestió de país que cal resoldre.

I acabo com ha començat la companya Grau, recordant l'estimat poeta tortosí que d'aquí a una hora, d'aquí a pocs minuts, s'acomiada, i que jo no hi podré ser; hi serà el consistori, hi serà també el conseller Mascarell en representació del Govern. I recordar també les seves paraules i des d'aquí dir que «tot sovint penso que la meua infància / té una dolça i secreta remor d'aigua, / una dolça remor de l'aigua en el record».

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes, finalment, el Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, és una moció que té dues vessants –ho hem comentat amb la diputada proponent–: d'una banda, parla del Pla hidrològic de conca, i d'una altra banda, del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre.

Una part d'aquesta moció ja es va veure l'octubre passat; el 10 d'octubre passat ja hi va haver una moció d'Esquerra. Jo he d'agrair al grup proponent i a la diputada Grau, doncs, que almenys no ens han plantejat un conflicte transfronterer; és molt més mesurada, aquesta moció. Però, en tot cas, sí que és veritat que el Pla hidrològic del delta no surt del no-res, surt d'un treball, efectivament, que ha arribat tard, que ha arribat fora de termini, però que, en qualsevol cas, és un treball dins d'un àmbit que és el que pertoca. Perquè la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, com totes les confederacions hidrològiques espanyoles, té ja, doncs, al voltant de 135 anys d'història, de vida, i són organismes que tenen prou coneixement per saber el que estan fent i són organismes autònoms, perquè tot i que tenen una dependència del ministeri, en aquest cas del Magrama, s'ha de tenir present també que funcionalment tenen la seva autonomia i hi són representats pràcticament la totalitat de les entitats, els organismes, els governs autonòmics que hi estan interessats. Per tant, en principi, aquestes propostes que s'eleven al Govern d'Espanya de forma col·legiada són propostes mesurades i propostes que recullen, doncs, totes les passes administratives i tècniques necessàries per a la seva aprovació.

Per tant, rebutjar, com es vol fer, directament el Pla hidrològic, quan estem ja –s'ha comentat abans pel senyor Terrades– en una fase de treball, les línies estratègiques de la revisió del pla ja les tenim sobre la taula i ja s'ha d'estar treballant de ferm i és el que toca –és el que toca... No tenim aquí el senyor conseller, lamentablement, però, efectivament, el que toca ara és començar a parlar i començar a..., toca això, o sigui, toca que es reuneixi el conseller amb el president de la confederació, amb el senyor De Pedro, i que comencin a parlar d'aquesta nova proposta que entrarà en vigor a finals de 2015. Perquè no és una qüestió de cabals només –no és una qüestió de cabals només–, hi ha molt més darrere d'això. I els cabals, tal com es plantegen dins el Pla hidrològic, doncs, no són un veritable drama, tot i que segurament són millorables; però hi han

altres formes de millorar l'impacte que té l'aigua que arriba al delta des del riu Ebre. I ho vam comentar ja el mes d'octubre: hi han drames impressionants dins del mateix riu, com per exemple l'embassament de Flix, en què s'està treballant, s'està treballant de forma coordinada, i això és el que s'ha de fer sempre.

Per tant, pensem que el Pla hidrològic de ben segur que és millorable, però, en tot cas, estem en aquesta fase de treball. I al final el que hi ha és una lluita o una confrontació de parers científics, tècnics... I a partir d'aquí el que s'ha de fer és buscar aquest punt d'encontre, aquests punts en comú que permetin millorar, precisament, aquest pla.

I això s'ha de fer no generant conflicte, no generant tampoc alarmisme. S'ha de fer amb voluntat, precisament, de no fer servir l'aigua com una arma política. L'aigua ha de quedar, doncs, com un bé primordial que és, hem de ser capaços de gestionar-la en les millors condicions i hem de fugir absolutament de considerar-la en qualsevol moment una arma política.

Per tant, ara el que toca és, precisament, treballar per millorar el pla, toca negociar, i de valent, en el si de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i –ho he dit abans– la qüestió dels cabals no és el principal.

Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes, inicialment han passat desapercebudes per la proponent –no se n'ha adonat–, però finalment aquest matí hem pogut parlar d'elles, i una de les esmenes en concret ens l'acceptarà. És un afegit a la llarga llista que hi ha en el punt 4 i que fa una referència concreta a les badies del Fangar i dels Alfacs i, sobretot, als cultius de musclos i de bivalves, que tenen un impacte negatiu, sovint de forma cíclica, i que s'ha de treballar per fer un pla que permeti aquesta millora de la qualitat de l'aigua en aquestes dues badies.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, per posicionar-se els dos grups que no han presentat esmenes, el Partit Popular de Catalunya i, en el seu nom, l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, president. Senyors diputats i senyores diputades, avui Iniciativa per Catalunya Verds presenta una moció sobre el que és rebutjar –perquè ho concreta molt concretament en aquest aspecte i en uns altres temes que no vénen al cas, però que també ha fet tot el possible per recollir-ho i ficar-ho aquí– el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Jo en primer lloc vull dir una cosa: aquest Pla de la conca de l'Ebre és el pla del Partit Socialista obrer Espanyol; ho varen iniciar ells, ho van fer ells. I quan nosaltres vam arribar al Govern no vam tocar absolutament res. Per tant, quan se diu o se vol excusar que aquest Pla hidrològic de la conca de l'Ebre no té res a veure amb el Partit Socialista..., hi té a veure tot; tot, total i absolut.

Una altra cosa, senyor Terrades, serà el 2015, que toqui una revisió del pla, que el Partit Popular hi pugui afegir tot allò que es cregui necessari, totes aquelles mancances que vostès van deixar, i precisament, senyora Grau, algunes de les qüestions que vostè també recull en la seva moció. Però nosaltres no ho podem votar, perquè tenim la revisió del pla el 2015, amb la qual hi podrem afegir tot això i algunes coses més que poden ser positives.

Per tant, ja, d'entrada, és el tema concret que aquest Pla hidrològic de la conca de l'Ebre és un pla molt consensuat. Adoní's que està aprovat per nou comunitats autònomes, està aprovat per l'Administració general de l'Estat, està aprovat per l'organisme de conca, per deu diputacions provincials, organismes comarcals, 1.741 ajuntaments i més de 2.700 reunions. Li sembla poc, això? Li sembla poc, això, per rebutjar un pla? I no solament això, sinó que també a les Terres de l'Ebre, concretament, les comunitats de regants hi estan a favor –hi estan a favor. I després ho diré, hi estan a favor. No enganyin, hi estan a favor. I d'aquí a uns dies se portarà una sorpresa, Convergència i Unió, amb l'oportunisme polític d'abans votar que sí i ara votar que no. Veurà quina sorpresa.

Vostès parlen de revisar (*veus de fons*)... Vol fer algun aclariment, senyor alcalde de Valls? O és que l'Ebre li passa a vostè per Valls, també? (*Remor de veus.*) Continuem. Revisar la proposta de cabals: miri, en primer lloc, no és veritat que es redueixi el cabal vigent; tot al contrari, són tres-cents hectòmetres cúbics més l'any. (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Gràcies, senyor president. Revisar la proposta dels cabals ambientals: és mentida, totalment i absolutament, que es redueixi; s'incrementa en tres-cents hectòmetres cúbics més. I no solament això: nosaltres estem completament d'acord que quan se faci la revisió puguem parlar dels cabals a l'alta o a la baixa, però, compte!, no el que ens està presentant la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, perquè això el que provocaria seria que els regants de les Terres de l'Ebre no poguessin regar. Vostès saben que hi ha un pressupost de dotació de 2.200 milions d'euros per obres al llarg recorregut de l'Ebre, per a poder evitar –vull dir, del tram final– aquestes mancances que vostè està dient, de cabal.

Miri, hi ha un tema en què el senyor Salvadó m'ha cridat molt l'atenció, perquè ja ho van fer i ho tornen a fer, i vostè ho té a la seua moció. Diu: «Revisar i actualitzar l'estat de les actuacions de..., tal, tal», i parla vostè de filtres verds i parla vostè d'unes altres coses. Per favor, els filtres verds estan fets pel Govern del Partit Popular; les depuradores de Sant Jaume d'Enveja, d'Ulldemolins i Horta de Sant Joan estan totes fetes pel Govern de l'Estat. Sap el que passa, senyor Salvadó? Que em sembla estrany que vostè digui qui les recepcioni. Sap qui? Els seus companys de viatge. Sí, sí, Convergència i Unió, l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua, que no el vol recepcionar. Sap per què? Perquè no té ni cinc, perquè se'ls han gastat tots.

Per tant, nosaltres, en aquestes qüestions –i seria llarg dir cada un dels punts–, no hi votarem a favor. No hi votarem a favor perquè, un cop més, Iniciativa per Ca-

talunya ens presenta un programa de dir «no», quan ells van tindre l'oportunitat...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...de poder governar i no van fer absolutament res, i gràcies a la verge de Montserrat van poder sortir endavant.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, sembla que des que es va aprovar el títol de reserva de la biosfera per al delta de l'Ebre, el 2013, no han pogut més que desgràcies sobre aquesta terra, com si s'anés contra direcció d'allò que hauria de ser política central respecte a les Terres de l'Ebre i respecte al delta de l'Ebre.

El Pla de conca aprovat el 28 de febrer pel Consell de Ministres, bàsicament, és un pla talment com si no hagués passat res els últims anys; talment com si els últims setanta anys de construcció massiva d'embassaments, de franquisme, de l'Espanya rural, no haguessin passat; talment com si l'Ebre amb cent nou embassaments no en tingués prou; talment com si el delta no s'estigués reduint a marxes forçades i, per tant, es pogués continuar traient més aigua del riu; talment com si no sabéssim ja de la importància de tots els sediments que porta el riu no només per a la preservació del delta, sinó també per a la pesca de tota la costa de Tarragona i de Castelló; talment com si encara creguéssim o encara es cregués l'Estat, com ho ha fet històricament, que els rius són bàsicament canonades d'aigua gratis que passen pel territori i que, per tant, com a canonades es poden modificar, que no hi viu res més, a dintre del riu, ni generen cap altra riquesa al seu voltant; talment com si no sabéssim ja que les Terres de l'Ebre, que el delta de l'Ebre és el segon ecosistema aquàtic més important de la Mediterrània occidental.

És a dir, com si tot això no hagués passat, com si tots aquests coneixements no s'haguessin adquirit durant aquests anys, com si tota aquesta consciència ja no existís, continuem actuant ara com fa setanta anys, ara com amb les polítiques franquistes del *desarrollismo*, proposant ni més ni menys que amb el 30 per cent del cabal, l'Ebre al seu tram final, és a dir, el delta, continuï preservant el que hagi de preservar, i emportar-nos el 70 per cent del seu cabal per a altres finalitats. Talment com si no hagués passat el temps també a l'hora de..., ni temps, ni bombolla immobiliària, ni tota la crisi, pressupostant o proposant 2.200 milions d'euros en inversions en nous embassaments al llarg del riu

Ebre, és a dir, com si no n'hi hagués ja prou amb 109 embassaments i com si no n'haguéssim sortit ja escarmentats de la política del ciment, del *desarrollismo* i de la construcció de macroprojectes que agredeixen el territori i que no són sostenibles.

És obvi que per a la CUP - Alternativa d'Esquerres el Pla de conca no està pensat per a la pagesia, està pensat bàsicament per a la injecció de diners, doncs, a les germanes Koplowitz, a totes les constructores, al Florentino Pérez, als amics, vaja, del Govern de l'Estat, que els va molt malament i que amb 2.200 milions d'euros que poguessin construir... (*Veus de fons.*) Ah, no? Ah, no? 2.200 euros per construir preses, a les grans constructores no els aniria la mar de bé, ara que els està fallant una mica això de les carreteres, la M-30 i tot plegat, ara que s'ha aturat tota aquesta construcció massiva? 2.200 milions d'euros amb tota la misèria que hi ha, amb tota la pobresa, amb totes les beques menjador que falten; 2.200 milions d'euros una altra vegada en macroprojectes, en més ciment, en més formigó, en més grans constructores construint i taponant l'aigua a l'Ebre perquè no arribi al seu delta, això és la política, en realitat, que estan fent. Aquesta és la política, en realitat, que estan fent amb aquest pla de conca.

Però no és només una qüestió de sobirania nacional, no és només una qüestió que el delta sigui català i la resta del riu sigui aragonès o sigui vés a saber què. Els rius no pertanyen a un país ni a un altre; els rius són rius per ells mateixos i els deltes són deltes per ells mateixos. I no voldríem pas que enmig de la discussió, i per això vam demanar, si us plau, que traguessin el Pacte nacional de l'aigua, que amb l'excusa de pacte nacional per aquí, per allà, l'aigua es desviés –perquè, òbviament, per nació entenen Catalunya i no els Països Catalans–, es desviés cap a Barcelona per evitar que es desviï cap a València, que s'utilitzi cap a una banda i cap a l'altra. Cap transvasament, perquè l'Ebre sense cabals és la mort del delta, vagi cap on vagi la utilització d'aquesta aigua.

Anant cap a la moció, nosaltres simplement tindríem una apreciació a fer en el punt 3. Hauríem preferit, i és una, diguem-ne, de les coses que intentem nosaltres respectar, que la moció s'hagués consensuat abans que amb els partits amb el moviment social. Ho hauríem preferit, que hagués sortit del moviment social i no d'un partit polític. Ho intentem fer sempre que podem; segurament, no som perfectes. En tot cas, en el punt 3, òbviament, no hi podem estar d'acord, no és la proposta de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, no hi coincidim nosaltres. Hauríem preferit un redactat similar a adaptar la proposta de cabals ambientals que (*veus de fons*)... –ara en parlarem, si vol; de moment, estic parlant jo (*pausa*)–, adaptar la proposta de cabals ambientals que va aprovar la Comissió per la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, amb les dades i la metodologia de la instrucció, planificació hidrològica...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

Per tant, no deixar espai perquè es revisin a la baixa els cabals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Només quinze segons. Al diputat Quim Arrufat, hem repartit el text nou amb les transaccions, i no és el text... Suposo que també el té, perquè jo l'he posat a la llista, i és «adequar i aprovar». No per la, no ja... De la proposta inicial, jo mateixa la vaig retirar. I ho torno a dir: sí que ha estat consensuat. Bé, fa mesos, de fet, s'estava consensuant aquesta moció i s'estava treballant tant amb la plataforma perquè en som membres des de fa deu anys. A diferència de la senyora Roigé, que ens diu quan hem de presentar i no hem de presentar, amb el senyor Manolo Tomàs hi parlo, amb la senyora Susanna Abella, i ho hem estat consensuant. Hi va haver una qüestió pel que fa a la proposta de cabals i, com que hi va haver aquest malentès, nosaltres mateixos vam retirar el punt 3.1.

Però és que ens sembla que els partits tenim tota la legitimitat perquè en aquest Parlament es pugui discutir i es puguin debatre les qüestions que afecten un territori, i més quan aquestes qüestions són urgents i s'ha de pressionar el Govern que actuï urgentment, perquè el mes de juny això s'ha de portar a la comissió i, per tant... Es queixa la ciutadania que aquest Parlament està adormit la majoria de vegades i que sempre anem a destemps, doncs, aquesta vegada jo crec que sí que és pertinent. Per això, senyora Roigé, sí que és pertinent, i ja ho dic: nosaltres fa més de deu anys que som de la plataforma. Hi va haver un malentès en un punt? Retirat.

En aquest sentit, després hem consensuat amb Esquerra Republicana, hem arribat a transaccions; no hem pogut arribar a altres transaccions perquè, miri, amb la qüestió de regadius, per exemple, li continuo dient: el desllorigador de les polítiques d'aigua aquí a Catalunya no ha de ser un transvasament del Roine. I malgrat que s'esforcen a dir, també ho diu el senyor Terrades –per cert, una llàstima, senyor Terrades, parlar amb vostè i no parlar-ho amb la senyora Núria Ventura, que és la representant del territori a les Terres de l'Ebre i la que coneix la qüestió–, però, miri, li ho tornaré a dir: nosaltres en cap moment volem enfrontar ecologistes i pagesos, és clar que no. El que és clar és que amb una ampliació de 300.000 hectàrees de regadiu, 120.000 a Catalunya, es farà molt difícil poder mantenir els cabals ambientals. Per això la nostra proposta, i en ares al diàleg ens hem retirat una part, és que cal revisar-ho, cal revisar aquests regadius, garantint aliments, evidentment, però també garantint tot el que dicta la directiva marc de l'aigua.

I al final del que es tractava en aquesta moció, parlat amb el territori, parlat amb els tècnics de la comissió,

era d'arribar a un consens, de tenir una política coherent, que el Govern, junt amb totes les forces que hi donen suport, poguéssim, a diferència de fa deu anys, anar tots a una i defensar el riu i el delta, que és patrimoni de tots, no només de la gent de les Terres de l'Ebre sinó de tota la ciutadania, i era amb aquesta moció que es feia aquesta moció, de mantenir la unitat, la integració i la cohesió i d'anar tot aquest Parlament a una, que és el que demana la gent del territori.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació un cop acabat el debat.

(J. Lluís Salvadó i Tenesa i Jordi Terrades i Santacreu demanen per parlar.) Hi ha peticions de votació separada. Senyor Salvadó, primer; després, senyor Terrades.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Per al·lusions del senyor Luna.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Al final el que tampoc no s'hi val és anar passant la pilota d'una administració a l'altra. El que és cert és que Acuamed té en estos moments un total de 80 milions d'euros d'obres acabades, vuit obres sense indicadors ambientals –filtres verds, són els dos més importants– i estan des de fa dos anys mortes de fàstic. I això, en definitiva, ho implementa l'Estat espanyol, i allí estan les obres pendents de posar-se en funcionament, i a qui li correspon, entre altres coses, és a l'Estat espanyol i a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. I a partir d'aquí, posin-se d'acord les tres administracions.

La vicepresidenta primera

Senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, per contradiccions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, només recordar-li al diputat Luna que qui va derogar la gran agressió al riu Ebre va ser un govern socialista, i qui ha aprovat ara el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre ha sigut el ministre Arias Cañete, que era el mateix que volia fer el gran transvasament cap al sud d'Espanya.

Senyora Hortènsia Grau, ja sé que vostès volen, parlant d'aigua, vostès volen pescar per tot arreu. Li demano respecte per als portaveus del PSC. A aquest

portaveu també li hauria agradat poder discutir de l'Ebre amb algun diputat de la seva formació que fos de les Terres de l'Ebre.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions i per demanar votació separada del punt 3. Efectivament, tinc el text...

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

...tinc el text que vostè ha distribuït, i discrepem d'aquest text. No em torni a interrompre quan parlo i quan, a més a més, tinc el text que vostè ha distribuït, i tinc opinió pròpia sobre aquest text, òbviament, la mateixa que la Plataforma de Defensa de l'Ebre.

(Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada i també per al·lusions. Demanar votació separada del punt 12. I, per al·lusions, al senyor...

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

...gràcies-, al senyor Luna, dir-li que quan ens parla d'aquests milions que consten al pla hidrològic, dir-li que aquest pla hidrològic s'acaba l'any que ve i, per tant, tots aquests milions seran impossibles de portar-se a terme, no hi haurà possibilitat ni de fer els projectes ni de portar-ho a terme. Per tant, és absolutament fum tot plegat.

I a la senyora Grau li diria que és evident com hem arribat fins aquí, és evident com s'ha fet aquesta moció, vostè ho sap, ho ha explicat, a més a més, i, per tant, va partir malament; al final hem arribat a un acord tots plegats, de consens, i, per tant, és el que avui hem de celebrar.

(Carina Mejías Sánchez i Rafael Luna Vivas demanen per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Mejías, i després senyor Luna.

Carina Mejías Sánchez

Sí, gràcies, presidenta. Per demanar votació separada del punt 1, del 2, i dels punts 14 i 15.

La vicepresidenta primera

Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Molt bé. Senyor Terrades, miri, en primer lloc si aquí estigués l'exdiputat senyor Ros, alcalde de Lleida, avui aquesta moció es votaria en contra. Sap per què? Perquè votar-la a favor serien 450.000 hectàrees de regadiu que es perdrien a Lleida.

Senyor Salvadó, home, vostè és company de govern, socis de govern. El Govern de l'Estat ha fet totes les plantes de depuració que abans havia dit, ha fet els filtres verds, i si realment no s'han recepcionat és perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya i vostès no hi estan d'acord, perquè és competència de l'Agència Catalana de l'Aigua, i vostès, de Convergència i Unió, pensin molt bé que si els diners no estan és perquè vostès no fan el que han de fer per defensar les Terres de l'Ebre, que és donar la cara i ajudar el que són les comunitats de regants.

(Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Roigé, digui.

Meritxell Roigé i Pedrola

Hi ha hagut diverses al·lusions.

La vicepresidenta primera

Quinze segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Senyor Luna, aquí, si algú està afectant absolutament les Terres de l'Ebre, és el Partit Popular, que de nou ens torna a agredir el nostre país, atacant en aquest cas les Terres de l'Ebre amb un pla hidrològic que atempta absolutament als interessos no només de les Terres de l'Ebre sinó de tot el país. I llegeixi's la moció, perquè el que ens està dient respecte de Lleida és absolutament fals.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Luna, vostè ha alludit i hi ha hagut resposta a l'allusió. No podem encadenar una allusió darrere una altra.

Hi ha alguna petició més de votació separada o d'allusions?

Doncs, iniciariem les votacions d'aquesta moció. Començarem votant separatament els punts que s'ha demanat votació separada, i després votarem la resta de la moció. Estem parlant del punt 1, del punt 2, del punt 3, del punt 12, del punt 14 i del punt 15.

Doncs, començaríem la votació del punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 99 vots a favor i 28 en contra.

Tot seguit votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 99 vots a favor i 28 en contra.

Tot seguit votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 106 vots a favor, 19 en contra i 2 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 12.

Comença la votació.

El punt 12 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 65 en contra.

Seguidament votarem el punt 14.

Comença la votació.

El punt 14 ha estat aprovat per 99 vots a favor i 28 en contra.

Tot seguit votarem el punt 15.

Comença la votació.

El punt 15 ha estat aprovat per 97 vots a favor, 19 en contra i 11 abstencions.

I finalment votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 108 vots a favor i 19 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 302-00148/10)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, per exposar-la té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera d'Ensenyament, no podria començar aquesta intervenció en aquest plenari sense expressar el condol més profund del nostre grup parlamentari, i meu personalment, per la mort de Gerard Vergés, la veu culta de les Terres de l'Ebre, segons avui titula en el seu obituari Emili Rosales a *La Vanguardia*. Gerard Vergés ha estat un gran prohom de les lletres, un home compromès amb la nostra cultura, amb la nostra llengua i amb el nostre país. I avui el conseller de Cultura no hi és; s'ha disculpat precisament perquè és al seu enterrament. Està plenament justificada, per tant, la seva absència.

Senyores i senyors diputats, la nostra moció té un vici, segurament, que ho he comentat amb alguns dels portaveus, i és que inicialment fou concebuda com una moció per tractar, senyora directora general, els temes del Consorci per a la Normalització Lingüística, pel qual estem profundament preocupats, senyora directora general. I en les converses que hem tingut amb els seus responsables, amb els treballadors, el que hem estat veient pel territori ens ha dut a la convicció que el Consorci per a la Normalització Lingüística requereix un suport més ampli per part del Govern.

I deia que tenia aquest vici perquè després és veritat que hi hem anat encabint algun altre tema, i gairebé diria que amb el primer punt de la moció es resumiria tot allò que finalment ha resultat el text i les nostres intencions.

Per això diem en el primer punt que el que cal és que en el termini més breu possible i en el marc de l'acció cultural del Govern, i amb el màxim consens possible, hi hagi una nova acció en el terreny de la política lingüística.

Ja sé que hi ha hagut alguna esmena que pretenia que ho encabíssim dins l'acord nacional que s'està tractant en aquests moments, de cultura. I nosaltres finalment no ho hem volgut incloure, perquè no ens n'acabem de fiar, senyora directora general; no ens acabem de fiar que aquest acord arribi a bon port. Tant de bo, eh? Nosaltres sap que hi estem posant totes les nostres bones intencions perquè això sigui així; per tant, ja ens estaria bé que s'encabís dins de l'acord nacional de cultura. Per tant, esperem en el futur a veure quin és el seu desenvolupament.

I després hi ha onze punts, i aquests estan dividits en tres apartats. El primer és el de la coordinació interdepartamental. Vostès saben, perquè ho varem dir en la nostra interpellació, que no estem d'acord, no ens sembla bé que el Govern inicialment hagués fet un retrocés en el que és la concepció de la política lingüística del Govern, i que, per tant, la situés en un departament concret –que segurament és el més adequat–, ja que ho va treure de Presidència; però nosaltres continuem pensant que Presidència era el lloc idoni, aquell en què en els governs d'esquerres i de progrés ho havíem situat, perquè asseguraria millor la connexió interdepartamental. Ja que no és així, hi hem dedicat un apartat amb tres punts.

En segon lloc, el diàleg amb els municipis. Pensem que aquest també s'ha deteriorat, i que, per tant, el Govern ha de fer un esforç perquè el Consorci per a la Normalització Lingüística..., aquest diàleg amb els municipis aconseguixi que hi hagi una major interconnexió i, per tant, una major optimització dels recursos.

En tercer lloc, una oferta pública; volem que es garanteixi una oferta pública de formació en llengua catalana suficient i de qualitat. I aquí hi hem dedicat tres apartats. Pensem que les esmenes que s'han presentat han enriquit el contingut de la moció.

I, per últim, sí, un apartat més específic i que, com podran veure en el text de la moció, es dedica al Consorci per a la Normalització Lingüística. I aquí hi ha un compromís concret, dos compromisos concrets. Un, que s'acabi d'una vegada el pla director, que en la nostra interpellació ja vàrem fer esment que sofria un retard absolutament inexplicable, després de dos anys. I, per últim, un altre compromís concret: que en tres mesos també es garanteixi la sostenibilitat del consorci com un instrument imprescindible de la política lingüística del nostre país, i, per tant, hi hagi un nou model de finançament que voldríem veure també aprovat i que fos, aquest, amb el màxim consens possible.

Crec que m'he ajustat al temps.

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, també, a tots els grups que han fet l'esforç per enriquir aquesta moció i que com es pot veure reflectit en el text...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...ja no se sap a qui correspon, gairebé, cada un dels...
(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyora directora general... *Grândola, vila morena, terra da fraternidade, o povo é quem mais ordena.* Tant de bo sigui així, 25 d'abril, sant Marc per als catòlics, aniversari de la Revolució dels Clavells per als laics que ens agrada anar amb clavells vermells.

Però parlem de la moció. Senyor Sabaté, m'agrada el seu estil, sí, perquè, ja ho ha dit vostè, eh?, a partir d'una idea sobre la defensa del consorci, fa una moció una mica dispersa, bastant dispersa, hi afegeix moltes coses. Està bé, perquè així al final ens ha acabat obligant a tots una miqueta a deixar-la una mica més endreçada, i no ho interpreti malament, eh?, però crec

que en el resultat final està una mica més endreçada. I té alguns aspectes que jo crec que són més potents, però sí que és cert que n'hi ha d'altres que han quedat una mica descafeïnats, eh? Hi ha alguns aspectes interessants, però n'hi ha d'altres que són, en certa manera, només declaratius, tot i la importància que té el tema que toca.

Té la virtut o el defecte, depèn de com ho mirem, de tornar a posar sobre la taula el debat sobre la situació de la llengua catalana, que és la llengua pròpia del país, que és una de les llengües oficials de l'Estat i que, malgrat que tingui avui dia una vitalitat important, està molt lluny encara del que seria la normalitat d'ús d'una llengua pròpia del país. I ho dic, encara que sigui retòric, també, perquè alguns ho segueixin sentint.

Dic «de virtut» o «de defecte» perquè tornar a parlar de llengua quan hi ha un consens molt important en aquest Parlament sobre el paper social de la llengua catalana és també tornar a donar peu a un sector d'aquest Parlament –esperem que avui no sigui així– que fa anys que utilitza la llengua com a arma política, intentant crear conflicte social allà on mai n'hi havia hagut. Esperem, hi insisteixo, que avui no sigui així, tot i que ens recorda molt malament allò que han estat aconseguint ells mateixos en d'altres territoris del domini lingüístic català, que és situar la llengua com una mena de *patois*, com si l'espanyol fos encara «la llengua del imperio», quan l'espanyol hauria de ser la llengua comuna, que estima, que comparteix espai cultural amb les llengües amb què conviu.

Sincerament, el paper galdós que estan fent en el tema lingüístic situa en un espai de confrontació les dues llengües del país, quan mai, mai, mai haurien de ser-ho, perquè s'haurien de reconèixer mútuament com a patrimoni cultural i com a patrimoni col·lectiu.

I això no es fa amb lleis ni normes, perquè les llengües tenen vida pròpia –les llengües tenen vida pròpia. Són éssers, també, que neixen, que creixen, que es reproduïxen i que moren. I, per tant, s'han d'alimentar, se n'ha de tenir cura i han de tenir el seu espai. En fi, que estic retòric, ja ho veieu.

Així, doncs, amb la voluntat de repensar com en tenim cura, de les nostres llengües, està bé que cerquem un acord nacional, que al final ha quedat diluït amb un títol..., una acció..., no sé com ho diuen, acció política. Nosaltres volíem posar en valor aquí dues coses; nosaltres volíem posar en valor la Llei de política lingüística, que porta tot aquest temps fent de la normalització una eina important, i el procés d'immersió, que no volem retrocedir-ne ni un pas, perquè creiem que ha estat l'eix principal de la cohesió social d'aquest país. Al final no ha quedat recollit, d'alguna manera.

El segon punt jo crec que ha quedat..., estava bé, però, ja li ho he dit abans, era molt dispers. Jo crec que al final el redactat ha quedat més endreçat. Es reconeix la tasca del consorci. Ens sembla bé que hi hagi una taula de diàleg amb els municipis i amb el consorci que permeti una clara coordinació de les polítiques de normalització lingüística, perquè és cert que hi ha moltes accions, que no sempre es segueixen els mateixos parà-

metres, i cal que hi hagi un pla de necessitats i accions fetes amb visió global.

No compartim la necessitat d'acabar urgentment, deia el text inicial, amb la dispersió de recursos, la política de subvencions i centrar-ho tot en el consorci. Per una raó: perquè desvestint un sant per vestir-ne un altre ens hauríem pogut quedar amb el sant despullat. I, aleshores, ens sembla molt bé el redactat final, que centra l'objectiu final que sigui el consorci l'eix vertebrador, l'eix coordinador, i que de mica en mica aquestes subvencions vagin a parar a totes.

I, per últim, totalment d'acord en els punts en què demana la garantia de continuïtat del Consorci per a la Normalització Lingüística; aprovar el pla, ja se n'ha parlat; visibilitzar-lo... L'únic que veiem, que en aquest punt decau i que en el redactat final queda una mica descafeïnat, quan es diu que el Govern consideri –consideri– el finançament per garantir la sostenibilitat del consorci. És clar, el Govern pot considerar moltes coses. I, per tant, garantia de finançament, malgrat que ho digui, és poca.

Tot i això, evidentment, donarem el nostre vot favorable a aquesta moció.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el nostre grup s'afegeix també al condol per la mort del poeta Gerard Vergés.

A partir d'aquí deixin-me dir que avui surto a aquest faristol d'una manera molt diferent a aquella en què he sortit les altres vegades. Avui surto contenta. Acostumo a sortir molt enfadada, perquè sempre em passa que em costa d'entendre que sigui tan difícil arribar a acords entre els grups. I avui no ha estat el cas; avui els acords han estat possibles. I, per tant, deixin-me transmetre aquesta sensació, que per mi és absolutament positiva.

Aquesta moció del Partit Socialista tracta sobre un element clau en una societat com la nostra, sobre la llengua catalana, que no és un element purament identitari, no és una qüestió emocional, sinó que és un aspecte imprescindible per tenir una societat cohesionada. La llengua és un element essencial de la nostra cultura que afavoreix la igualtat d'oportunitats, i, per tant, és indispensable que aquelles persones que ho necessitin tinguin un accés al seu aprenentatge que sigui fàcil i que sigui efectiu.

Aquesta moció del PSC se centra en gran part en el Consorci per a la Normalització Lingüística. I deixin-me dir que és un encert. Per què? Doncs, perquè el consorci és una eina d'una importància cabdal en aquest procés de cohesió de la societat. El consorci és en si una estructura d'estat i, per tant, necessita el màxim suport institucional a tots els nivells.

És veritat que l'origen del consorci es remunta a força anys enrere, i també que la situació i la composició del nostre país no és la mateixa ara que en el moment en què es va crear. Per tant, les necessitats i la funció del consorci ara són molt diferents de les que tenia en aquell moment. I aquí potser hi ha un dels problemes i també una de les possibles vies de solució. El disseny de l'estructura del consorci possiblement demana una revisió, una actualització i una posada al dia. El perfil d'usuari ha variat molt i potser el consorci, tot i haver modificat molts aspectes, no ha evolucionat al mateix ritme que les necessitats de la societat. I caldria pensar-hi i valorar si respon al que se li demana.

La situació de crisi en què ens trobem tampoc ha ajudat el consorci a portar a terme la seva tasca amb tota l'eficiència que caldria: reducció de personal; restricció de l'àrea de dinamització, que és imprescindible per crear demanda; disminució de l'oferta, i inestabilitat en les aportacions als ens locals són massa problemes per poder fer feina amb l'efectivitat que demana l'objectiu. Ens hi hem de posar i hem de començar a enfortir-lo. Hem d'assegurar que fa la funció importantíssima per a la qual es va crear i que continua sent encara avui necessària.

Amb aquesta moció es posen sobre la taula diversos problemes que pateix el consorci. El nostre grup, que està absolutament compromès no només amb la pervivència del consorci sinó amb el seu enfortiment, ha presentat una sèrie d'esmenes per mirar de posar d'acord la majoria dels grups d'aquesta cambra en una qüestió tan primordial com és aquesta, i tot això per poder aprovar tants punts com sigui possible i posar-nos a treballar per millorar la situació del consorci, de la gent que hi treballa, i, en definitiva, per fer un pas més en la integració dels nouvinguts, en la igualtat d'oportunitats i en la cohesió social. Estem contents d'haver-ho aconseguit en molt bona part, i agraïm al Partit Socialista la seva voluntat d'arribar a acords que han facilitat l'ampliació dels suports i que, per tant, han assegurat que el que es demana en la moció es pugui portar a terme.

Pel que fa a les esmenes, les comento breument i en general. Hem acordat punts que tenen l'objectiu de reforçar el paper clau de la llengua catalana com a element integrador i cohesionador. Pel que fa al consorci, hem arribat a acords en aspectes que tenen a veure amb la simplificació de la feina, per fer-la més efectiva, sobretot pel que fa a la unificació de tasques que ara estan diversificades i que demanen una optimització. Finalment, hem arribat a acords sobre la necessitat de redefinir el paper dels municipis, a través del diàleg i del consens, tant pel que fa a qüestions econòmiques com de definició de les accions i plans d'actuació necessaris en cada territori.

Estem satisfets del resultat, eh?, i sincerament, no perquè s'hagin incorporat a la moció moltes de les esmenes que el nostre grup presentava, sinó perquè aquestes esmenes no tenien cap altre objectiu que trobar aquests acords que hi ha hagut. Perquè hi ha temes importants, temes de país que ens exigeixen que ens centrem en els aspectes que el fan tirar endavant, temes que demanen que oblidem les etiquetes que tots portem darrere i que ens posem a treballar junts, i crec que aquí ho hem fet. No és fàcil, eh? Demana sacrificis, demana renúncies, té riscos, però construir és molt millor que barallar-se i no aconseguir res. El consorci ens ho demana, la llengua ens ho demana, el país ens ho demana, i nosaltres des d'aquí no tenim cap altra funció que la de servir el país i intentar millorar-lo. El moment no és el millor per raons econòmiques i polítiques; les econòmiques i polítiques milloraran, i les línies que ara marquem permetran que en aquesta nova situació es consolidin els objectius que ara proposem i que es comencen a desenvolupar.

Hem fet un gran pas endavant gràcies a la contribució de tots aquells que creiem en el paper primordial de la llengua i del consorci com a eina imprescindible. Em sembla que avui, en aquest cas, és un bon dia...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Teresa Vallverdú Albornà

...si pot continuar sent així el país ens ho agrairà. I deixeu-me dir que, en primaveres com les d'avui, «amb valtros vull anar / que per poder-les viure / jo me n'he fet soldat».

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies presidenta. Bon dia a tot i a totes. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, excusar la presència de l'honorable conseller, que per motius que tots sabem, i pel traspàs del poeta català senyor Gerard Vergés, avui no pot ser amb tots nosaltres, condol que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió fem extensiu a tota la seva família i a tot el món literari català. Donem la benvinguda, això sí, a la senyora Ester Franquesa, directora general, i al senyor Josep Madorell, gerent del Consorci per a la Normalització.

I en tant que la moció..., jo, en primer lloc, agrair la predisposició que hem trobat fins a l'últim minut, com aquell que diu, al Partit dels Socialistes –senyor Sabaté–, a Esquerra Republicana de Catalunya i a Iniciativa, i em consta que gran part d'aquesta moció també serà recolzada pel Partit Popular i per Ciutadans. Per tant, jo crec que és un bon tarannà tindre criteris unitaris, tindre acció unitària i, sobretot, consensuada sobre la vertebració lingüística del nostre país.

Algunes consideracions abans d'entrar en la moció. Senyor Sabaté, és una contradicció que presentin aquesta moció per dir que no tenim diàleg amb els municipis, per dir que la llengua catalana està patint un retrocés –ara li'n donaré alguna dada; no hi estem gens d'acord, no s'ajusta a la realitat del moment afortunadament–, i després ens digui o ens demani que això de l'acord nacional, doncs, en tot cas, han de pensar-s'ho, han de rumiar-s'ho... El PSC ha de ser a l'acord nacional; és a dir, és una incongruència que per un cantó ens demani sumar-nos, que el Govern tingui la sensibilitat, faci el recolzament a tota una moció departamental, això sí, i que després vingui vostè, el PSC, i ens digui que a l'acord nacional no saben si s'hi sumaran. Bé, una contradicció en què jo entenc que el temps els ficarà, jo crec, en la senda de la responsabilitat i de l'alçada de mires que correspon a un partit com el seu, en política lingüística, a Catalunya.

Respecte a això que deia que el català ha patit un retrocés, fa pocs dies hem superat els 10 milions de parlants, l'entenem 7 milions, el llegeix el 79,1 per cent de la població –màxims històrics–, l'escriu el 55,8 per cent –màxims històrics– i està parlada pel 51,1 per cent de la població –580.000 persones més que l'any 2007. Per tant, les dades, que al cap i a la fi ens manifesten si una acció política, que no és unitària, que és consensuada, que ve heretada dels últims trenta-cinc anys i, per tant, que és un mèrit de tothom..., però és just dir que hem donat passes importants i que la llengua catalana ha d'anar cap endavant, ambicionem posicionar-la al món dintre de paràmetres que segurament tots consensuem, però que en tot cas és just reconèixer que així ha estat i que així és la vitalitat, l'atracció i l'oportunitat que té i que dona aquesta llengua.

Per tant... Però sí que tenim també, i en som conscients, dos grans reptes: un és el cinema i, per tant, aquí el Govern està esmerçant molts esforços, i un altre és la justícia, que entendran i convindran amb nosaltres que aquest és un afer que tot just hem de treballar per al futur del nostre país, per tal que la llengua catalana a la justícia no esdevingui decreixent, com portem els últims anys, si més no, puguem canviar la tendència perquè sigui creixent.

Respecte al consorci, senyor Madorell, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió estengui la felicitació pel vint-i-cinquè aniversari. Jo crec que això és una gran notícia per al poble català. El treball que s'ha fet, i el felicitem..., estengui aquesta felicitació a tots els integrants, els que hi són avui i els que han fet també o han ficat el seu gra de sorra per poder-nos felicitar tots junts avui. I, d'alguna manera, dir que el consorci ha tingut un paper importantíssim, que el té, que ha esdevingut en moments clau, sobretot pel fenomen de la immigració, un paper clau d'immersió i d'integració a la societat catalana, que ens ho reconeixen per tot el món, i que això, que també ha estat mèrit dels governs corresponents, també ha estat en part mèrit del mateix consorci. Per tant, felicitin i estengui aquesta felicitació.

I, respecte al Pla director, ens comprometem..., jo estic segur que les properes setmanes tindrem notícies posi-

tives, però tindrem notícies positives des de l'esperança, senyor Sabaté...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Àlex Moga i Vidal

...i resta de diputats, que s'afegeixin al criteri unitari, a la línia unitària de defensa d'una llengua que per nosaltres és cabdal per a la nostra identitat.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Consellera, directora general, diputats, diputades, en aquesta moció sobre política lingüística el diputat Sabaté –suposo que, d'alguna manera, imbuït per l'esperit del dia de Sant Jordi– ha decidit fer ús d'una figura retòrica que per altra banda tant el caracteritza: la ironia. Ha traslladat la seva coneguda ironia a alguns punts de la moció, almenys de la moció original. I no vull dir amb això que les propostes siguin iròniques; són assenyades, i votarem a favor de gairebé totes. La ironia, aquest recurs que s'utilitza per al retret o per a la burla, està en el fet que vostè les presenta a aquest Govern. Li proposa que faci quelcom que atempta directament contra la seva essència. Vostè els demana racionalització, a aquest Govern.

Per exemple, en el punt 5 original, demanava «acabar urgentment amb la dispersió de recursos entre diferents departaments i entitats diverses per accions formatives inconnexes que fomenten la ineficiència». Nosaltres hi estem totalment a favor, i hauríem votat en conseqüència, però no em negarà que és irònic que li demani això a un govern d'Esquerra Republicana. I és que és molt irònic, és molt irònic demanar racionalització a un govern nacionalpopulista; els nacionalpopulistes, senyor Sabaté, no racionalitzen, els nacionalpopulistes sentimentalitzen. Això ho veiem contínuament des d'aquest faristol. La Generalitat és el Govern autonòmic que menys racionalitza de tot Espanya als organismes públics; és el que més en té, amb diferència, més que Andalusia –més que Andalusia–, i un dels que en termes relatius menys ha suprimit, a pesar de la creu crisi de recursos públics. Aquest Govern no pensa en termes de racionalitat administrativa, ni tampoc en termes de bé públic. Amb l'excusa i un sentit de la dignitat nacional i de les estructures d'estat, amaga la seva voluntat de mantenir tota una parafernàlia gran i espessa d'organismes públics ineficients i ineficaços.

I ho fa d'una manera fosca, perquè és missió impossible saber quant es gasten en molts conceptes, com per exemple en política lingüística: tot queda difós entre diferents departaments i entitats. Passa igual que amb

l'acció exterior: impossible saber quant costa, perquè una part la paga Presidència, una part la paguen altres departaments, com Cultura, Empresa i Ocupació, una altra els consorcis... I així en diferents temes. I tot això amb una voluntat clara: la voluntat d'evitar la rendició de comptes davant d'aquest Parlament.

En fi, al nacionalpopulisme no se li pot exigir racionalització, perquè la seva essència és la sentimentalització –si aquesta paraula existeix–: les emocions per davant de la racionalitat, però a cada problema un enemic abans que una solució. Això és el nacionalpopulisme d'aquest Govern.

Per aquest motiu no fan reformes, no racionalitzen res, només fan propaganda. Només així s'entén que diguin avui, en ple segle XXI, que els alumnes de les escoles públiques i concertades només han de tenir una llengua vehicular; que diguin que estudiar el castellà un 25 per cent de les assignatures atempta –i acabarà– contra el català no és racional, és purament sentimental. És l'odi cap a la pluralitat, cap a l'enriquiment lingüístic dels joves. És emoció sense fonaments racionals, vostè ho sap, senyor alcalde, i per això cauen en la pura contradicció: quan els convé diuen que el català està millor que mai –ho vam veure a la interpel·lació–, però, quan els interessa crear un problema per assenyalar un enemic, també diuen que el català està en perill d'extinció. Cauen en aquell fatalisme tan dolent per a la llengua, per a la nostra llengua, perquè el fatalisme la desprestigia, la converteix en un instrument polític, sobretot per a aquells que tenen la idea tan perillosa de pensar que llengua, nació i estat han de tenir els mateixos perímetres territorials.

En fi, davant la imposició i l'intervencionisme d'alguns marxistes evolucionats o involucionats en nacionalismes, que proposen estructures d'estat com a solució dels problemes, el Partit Popular proposa llibertat, igualtat d'oportunitats, i d'aquí algunes de les nostres esmenes, algunes que amablement ha acceptat el senyor Sabaté. Nosaltres, els populars catalans, estem a favor del foment del català des de les institucions públiques; que es destinin recursos públics a través del Consorci per a la Normalització Lingüística per garantir la igualtat d'oportunitats, perquè tots aquells que ho desitgin puguin aprendre el català amb un cost assumible; català i castellà com a eines de comunicació a favor de la cohesió, ni excloents, ni confrontació, més llibertat, més pluralisme i més racionalitat.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc el que volíem fer és manifestar el condol del Grup Parlamentari de Ciutadans pel traspàs del poeta Gerard Vergés. Perdre un poeta sempre és dolorós, i, per tant, volem manifestar-ho així.

Miri, senyor Sabaté, segons les respostes i les intervencions que va fer el dia de la presentació de l'informe d'usos lingüístics el conseller Mascarell, ni la seva interpellació ni la seva moció es justifiquen; i ho lleigeixo textualment: «El català passa pel moment més important de la seva història, pel seu millor moment, segueix creixent i és una de les llengües més vives del món. Més parlants que mai, més usuaris que mai, una llengua normalitzada...» Conclusió: per què ens cal aquest pla urgent que vostè demana?, per què ens cal?

A mi el que em sembla és que vostè ha triat aquest tema de debat per intentar pal·liar aquesta situació que a vostès se'ls ha provocat com a conseqüència de la mateixa ambigüitat del seu discurs, no?, o en aquesta picabaralla que vostès tenen amb el conseller Mascarell, utilitzant el Consorci per la Normalització Lingüística, que té una legítima reivindicació sindical i laboral, com a instrument per fomentar i per portar aquí aquest debat.

Diu vostè en el primer punt de la moció que és necessari un pla urgent d'acció cultural pel que fa a la política lingüística. I en la seva intervenció en el debat que va tenir amb el conseller Mascarell vostè parlava del diferent model que està posant en pràctica el conseller Mascarell i el model que vostès tenen com a partit d'esquerra. Però, escolti'm, si el senyor Mascarell l'aplica entusiàsticament, el model que vostès van deixar en marxa quan van governar! O és que no se'n recorda que van governar vuit anys, senyor Sabaté? Vuit anys!

Un model que, miri, vol promocionar la llengua a base de multes lingüístiques –se'n recorda, d'això, el senyor Mascarell?–, de multes lingüístiques a base de denúncies a comerços per no retolar, per no etiquetar i per no informar en català; multes lingüístiques que ja van gairebé per sis mil denúncies i més de dues-centes sancions a comerços que passen pels moments més difícils de la crisi econòmica. Multes lingüístiques. Aquest és el model, senyor Sabaté, o ja no se'n recorda, que van ser vostès els que van imposar aquestes multes lingüístiques?

El model de crear un conflicte amb els empresaris del cinema i els distribuïdors, la Llei del cinema. Se'n recorda, senyor Sabaté, qui va impulsar la Llei del cinema?, qui va provocar el conflicte amb el sector del cine, amb el sector de la distribució? Doncs, és una aposta que van fer vostès i que ara, en aquests moments, s'ha vist obligat a reformar el conseller per tal d'intentar retrobar-se i arribar a un diàleg amb el sector.

Quin model és el seu? El de pagar subvencions milionàries a diaris deficitaris que no compra ningú perquè editen en català i perquè fan el discurs que al Govern li interessa? Perquè també van ser vostès els que van fomentar des del tripartit aquestes subvencions milionàries a diaris deficitaris.

Quin model és? El de les subvencions a una entitat com Òmnium Cultural, que és, se suposa, suposadament, per al foment de la llengua catalana, que cobra subvencions milionàries i la seva presidenta es permet el luxe de dir que els pares que legítimament exigeixen que els seus fills puguin estudiar en castellà són

uns maltractadors? És aquest el model, senyor Sabaté? Perquè no és el nostre, miri; no, no és el nostre.

El nostre és el model de la Catalunya real, de la Catalunya bilingüe, d'aquesta Catalunya que farà normal l'ús del català i el castellà quan no sigui cap mena de cosa absolutament estranya que els pares puguin escolaritzar els seus fills en la llengua que vulguin o que se estudiïn les dues llengües amb termes equilibrats; quan no s'hagi d'acudir al jutjat..., perquè es pugui estudiar en català; o perquè, per exemple, un conseller, qualsevol conseller, pugui pujar a aquesta tribuna i respondre a un diputat de Ciutadans en castellà sense que això sigui un escàndol i provoqui remor de veus. Aquest és la Catalunya real, senyor Sabaté.

Nosaltres estem d'acord en alguns punts de la moció que parlen de garantir el coneixement de les llengües a totes aquelles persones que estiguin interessades a fer-ho, però no estem d'acord en l'ús del consorci de la promoció lingüística com un instrument per fer política de la mala..., d'aquesta que enfronta la gent.

Catalunya és bilingüe. Nosaltres l'entendem així. I votarem favorablement aquells punts de la moció que ho posen de manifest i que garanteixen l'aprenentatge de les llengües en peu d'igualtat, en un territori i en una societat que té cooficialitat de llengües establerta per llei i tal com reconeix la Constitució.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, sens dubte, és una institució important; és, sobretot, una política important la que du a terme o ja ha dut a terme tots aquests anys el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Jo discrepo que sigui nacionalpopulista, òbviament, promoure la normalització de la llengua catalana, és a dir que a tot arreu, en l'àmbit de les terres de parla catalana, es pugui parlar català amb normalitat, és a dir, es pugui... Perquè vostè ho deu saber molt bé. Vostè, senyor Juan, és de Morella. M'hi jugo el que vulgui que, quan vostè baixa al cap-i-casal, a València, la diversitat lingüística no la veu per enlloc, eh?, no la veu per enlloc, la diversitat lingüística. Però, a més, m'hi jugo el que vulgui que vostè no va poder estudiar en valencià a la universitat i va fer la immensa majoria –per no dir «totes»– de les assignatures en castellà, en una província on el valencià és majoritari però no està normalitzat.

Vull dir, són realitats que existeixen, que ens trobem, i que, en tot cas, treballem, i també ho fa el consorci, en l'extensió de l'ús social de la llengua catalana, del seu coneixement, del seu aprenentatge en totes les franges d'edat, en tots els sectors. És una tasca indispensable, important, imprescindible per normalitzar el seu ús social a tots els àmbits per a tota aquella gent que, òbviament, vulgui aprendre el català.

Ara bé, arribats a la moció, nosaltres ens hem quedat una mica perplexos, eh?, perquè gairebé estava millor l'original que el que ha quedat després. No estem d'acord en absolut que s'hagi ordenat el contingut de la moció. Vaja, a nosaltres ens semblen tot paraules com molt buides. Hi ha alguns punts concrets que sí que apunten alguna cosa, algun compromís més concret, però els altres són bastant eteris, de veritat. Vull dir, de veritat han pactat això? Vull dir, estem una mica atònits, eh? O sigui, «elaborar de manera urgent en el marc de l'acció cultural del Govern i amb el màxim consens possible una acció de política lingüística que tingui com a referent la Llei de normalització lingüística» –només faltaria–, «centri les seves actuacions en accions planificades i pactades amb els sectors, i que garanteixi els recursos suficients per implementar les...» És a dir, obvi, obvi, obvi, obvi, no? Però obvi, si parlés de política lingüística com si parlés de les plantes o dels animals.

És a dir, no diu re en concret, no fixa cap objectiu, cap compromís, no diu «aturem les retallades», no parla de l'origen, de per què hi ha un conflicte ara al consorci, o per què ha saltat, per què hi ha una preocupació. No va a l'arrel del problema. Hi ha una espècie d'equilibri entre «volem que els ens locals hi participin, diguin la seva, puguin pactar amb...», però no hi ha cap compromís ni d'aturar les retallades, ni de ressituar els objectius, ni de marcar quin ha de ser el paper de cadascuna de les administracions, ni d'assumir el compromís que des del consorci, perdó, s'assumeixi també el capítol I, i per tant s'assumeixi... Vull dir, tot això no hi és.

Per tant, a quin compromís han arribat amb aquesta moció? N'hi ha algun de concret, de molt molt concret, però bastant secundari, eh? Però quin és l'objectiu? Tampoc fixen ràtios; ràtios, en el sentit de dir «fins aquí, aquests últims anys hem arribat fins aquí; amb els recursos que tenim hem de procurar arribar fins allà»; no, eh?, sincerament. Vull dir, perquè volíem votar a tot que sí, però és que no podem votar que sí a una moció que pràcticament no diu res, pel prestigi o pel poc prestigi que pugui tenir el nostre sí, però en tot cas per conservar-lo.

A nosaltres, clar, del consorci se'n va començar a parlar aquest curs perquè consells comarcals justament de Convergència –i per això enteníem que era urgent o que era necessari presentar una moció i que hi hagués compromisos fermes del Govern i del partit que dona suport al Govern, de Convergència–, perquè consells comarcals de Convergència van començar a dimitir de les seves responsabilitats envers el consorci i per tant això va generar una sèrie de preocupacions.

En van generar unes altres, al consorci, que és la creixent precarització laboral d'ençà del 2010, d'ençà que van començar les retallades d'un govern que es diu «nacionalista», «promotor de la llengua catalana», però que fa, té pensades d'aquestes tan estratègiques com tancar Televisió de Catalunya Internacional, en un moment en què tot el món crea televisions, no?, totes les cultures i tots els...; o reduir el pressupost justament del Consorci per a la Normalització Lingüística, que és una eina molt barata, molt efectiva i imprescindible per fer front, bé, doncs, a moltes coses, però a

una realitat canviant i mòbil de població que requereix aquests instruments per poder-se integrar.

Per tant, nosaltres no podem estar d'acord o no podem votar a favor –ens abstindrem en la major part dels punts– d'una moció que no emet cap compromís ferm, que no fixa objectius, que no atura les retallades, que no corregeix la precarització laboral ni mostra un compromís polític del seu partit, de Convergència i Unió, de no continuar fent el que fan o el que van fer en el seu moment en els consells comarcals de deixar caure el consorci i les ajudes al consorci.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyora presidenta. Senyor gerent del consorci, que abans no l'havia saludat... Ja sé que és per pronunciar-me sobre les esmenes, però no resisteixo la temptació de dir-li al senyor Arrufat que a mi també m'agradava més la moció inicial, naturalment, perquè era la que havíem redactat nosaltres, però després és lògic que, en el curs del debat, doncs, hàgim arribat a acords.

Senyora Mejías, vostè fa trampa; vostè és molt llesta, però fa trampa, perquè no ha parlat, per res, de la moció; vostè ha vingut aquí a explicar el seu míting, la seva intervenció, ha parlat d'altres coses sobre les quals avui no havíem parlat.

Jo tampoc coincideixo amb el conseller que aquest sigui el millor moment o que no hi hagi deficiències pel que fa a la situació de la llengua catalana. Ja li ho vaig dir en el moment de la interpellació; jo crec que va ser molt triomfalista.

Senyora Mejías, no es tracta només... Clar, aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres. Vostès diuen que s'ha de garantir a tothom qui vulgui aprendre el català. No, és que no és només això, sap? El català, com qualsevol llengua, per petita o gran que sigui, és un tresor, és un patrimoni de la humanitat, no és només de Catalunya, és de tota la humanitat, i nosaltres el volem conservar i pensem que, durant molts anys, com a llengua petita que és, perquè no és de les grans llengües que utilitzen centenars de milions de persones, doncs, requerirà suport i el nostre, almenys, modestament, el tindrà.

Senyor Milián, les seves aportacions sempre són interessants. Hi reflexionarem. Gràcies també pel seu suport en els punts que ha dit que votaran.

El senyor Moga. No, jo no he parlat avui de retrocés de la llengua, senyor Moga, i ha dedicat un parell de minuts a atacar aquesta argumentació meua que, en tot cas, avui, no he utilitzat, i, l'altre dia, crec que tampoc vaig parlar de retrocés; en tot cas, d'algunes situacions preocupants en alguns camps, com els que vostè ha senyalat –sanitat, justícia, cinema, internet i potser algun altre, eh?–, molt, molt preocupants, en aquests, en alguns més que altres, segurament. També li agra-

eixo el seu suport i la seva col·laboració en la redacció de les esmenes transaccionals.

Senyora Vallverdú, li agraïxo, fins i tot, gairebé, la definició de com hauria de ser el consorci. Crec que ha fet una gran aportació que tindrem en compte també.

I per últim –per ordre d'intervenció he anat, com han pogut veure–, senyor Vidal, nosaltres quan diem que es consideri el finançament... No, no; hi ha una primera part d'aquest punt que diu que garanteixi el finançament, el Govern, del consorci, eh? El que passa, que després sí que diem que consideri el finançament directe dels recursos humans, eh?, que això és una altra cosa, que això sí que voldríem que també ho considerés molt seriosament. I, per tant, hi tornarem si veiem que no va per aquí l'acció del Govern.

Moltes gràcies per les seves aportacions i pel suport, i també a aquells portaveus que han dit que no l'hi donaran per les seves interessants aportacions.

Moltes gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies. Per dues raons; primer, per demanar votació separada, i, després, per al·lusions del senyor Sabaté.

Miri, senyor Sabaté, nosaltres també considerem...

La vicepresidenta primera

Trenta segons, doncs.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Perdó.

També considerem que la llengua és un tresor que cal conservar i que cal donar-hi suport, però en el que no estem d'acord és en polítiques d'imposició i molt menys en polítiques de sanció. En el que estem d'acord és a garantir el seu aprenentatge i l'ús de les dues llengües, de les dues llengües cooficials, amb absoluta llibertat.

I, a més a més, senyora presidenta, volia demanar la votació separada dels punts 1, 5, 9, 10 i 11 per una banda, 2, 4, 6, 7 i 8 per una altra, i 2.a i 3 per una altra.

Gràcies.

(Xavier Sabaté i Ibarz demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Sabaté?

Xavier Sabaté i Ibarz

Per al·lusions, presidenta, molt directes.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Xavier Sabaté i Ibarz

Senyora Mejías, nosaltres avui no hem parlat de cap mesura coercitiva ni de sancions. Ja li he dit abans, per tant, que vostè avui ha fet una intervenció que no tenia res a veure amb la nostra moció. En tot cas, nosaltres som partidaris de la integració pel «carinyo». I d'això n'estem donant suficients proves.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació separada més o...? *(Pausa.)*
D'acord. Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

És que entenc que el que han demanat per part de Ciutadans són agrupacions de punts, i jo demanaria l'últim punt, per separat.

La vicepresidenta primera

El més senzill serà votar punt per punt i així ho resollem, eh? Són onze punts, els votarem separatament, i ja està. Per tant, acabo de cridar a votació i tot seguit...

Comencem la votació votant el punt 1. Senyor Matías... *(Pausa.)* Molt bé.

Comença la votació del punt 1.

El punt 1 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per unanimitat.

Ara votarem el punt 2.a. Correcte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

El punt 2.a ha estat aprovat per 95 vots a favor, 9 en contra i 18 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 9 en contra i 20 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit votarem el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat aprovat per 95 vots a favor i 27 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit votarem el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 120 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha estat aprovat per 111 vots a favor i 11 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha estat aprovat per 111 vots a favor i 11 abstencions.

I finalment votarem el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per 113 vots a favor i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 302-00150/10)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident segon

Senyores diputades, senyors diputats, els que hagin de marxar... Gràcies.

Endavant, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, señora *consellera*, bueno, la política tiene estas cosas: que parece que un diputado tiene que repetir, parece, las mismas cosas una y otra vez. Y yo creo que, aunque en este hemiciclo sea difícil encontrar oídos que se presten, que se haga caso a aquello que decimos desde esta tribuna, yo creo que esto es conveniente hablarlo, porque cala en la sociedad.

Cuando un partido político como el mío parece que lleva siempre cosas que parecen siempre las mismas o muy parecidas, es que en realidad lo que está ocurriendo es que nosotros nos hacemos eco de la cascada de resoluciones administrativas y judiciales que van corroborando lo que desde esta tribuna decimos muy a menudo, que es que el sistema de inmersión lingüística en Cataluña está acabado. Y está acabado, como dijimos en la interpelación, por dos cuestiones. Una, por una cuestión jurídica y legal, que es que están los tribunales cansados de repetirles lo mismo: que el castellano debe ser lengua vehicular junto con el catalán. Por tanto, la inmersión, según los tribunales, está muerta. Y, socialmente, la segunda cosa que ya les dije es que está superada, que es un sistema pedagógico que se instauró hace treinta años y que hoy día, pues, está superado. ¿Superado por qué? Pues, por el afán cultural de las sociedades de que los jóvenes salgan más preparados, con más idiomas, mejor aprendidos, con castellano, con catalán y con inglés. Y esto, que nos demanda la sociedad, es lo que desde Ciutadans venimos, en nuestra sociedad catalana, a proponer a la ciudadanía.

Y cierto es que aquí en el hemiciclo no se encuentra mucho eco a esto, y no se encuentra eco, fíjense... Nosotros en esta moción hemos propuesto cuatro cosas muy simples, cuatro cosas.

Primero, que establezcan ustedes el porcentaje mínimo de enseñanza en castellano en los colegios, como mandan los tribunales. Cuando los tribunales establecieron el 25 por ciento, a ustedes les pareció mal, porque dijeron: «Esto es competencia nuestra.» Nosotros les decimos: «Ejérzanla.» ¿Van a votar en contra de esto? Ustedes, que decían que les corresponde establecer el porcentaje, ¿votaran en contra de la moción en que decimos que se establezca el porcentaje? Punto número 1.

Punto número 2: extender las «recomanacions i disposicions recollides a la resolució del Departament d'Ensenyament de 14 de març del 2014», que es aquella en la que ustedes reconocían la vigencia del sistema trilingüe, con las tres lenguas equilibradas en 14 de marzo para un colegio catalán..., les decimos: «Bueno, extiéndanlo al resto.» ¿Van a votar en contra de esto que ustedes mismos extendieron para un colegio? ¿Hoy votaran en contra? Bueno.

La tercera cosa: que cumplan ustedes las sentencias. ¿Van a votar ustedes, y también PSC, y también Iniciativa, y también todos los grupos democráticos de esta cámara, en contra de lo que se les dice, «cumplan ustedes las sentencias»? Bueno, a lo mejor sí, veremos. Yo creo que... A ver, ustedes me lo explicarán ahora.

«Informar adecuadamente a todas las familias catalanas de que sus hijos pueden ser escolarizados en castellano en el *primer ensenyament*.» Esto, que es un derecho legal y lo reconoce la ley..., les decimos: «Infórmenlo.» Porque es que mucha gente no lo sabe. Mucha gente, como ustedes... Y por eso en el quinto punto decimos que ustedes faciliten unos impresos, debidamente explicativos, en los colegios en la época de matriculación, porque entonces de esta forma lo que

ustedes consiguen es que esas famosas «poquísimas familias» opten... Oiga, claro, si es que no tienen la información adecuada. Ustedes no dan la información, y nosotros lo que pedimos es que ustedes informen.

Ninguna de estas cinco medidas, ninguna, puede decirse que vaya en contra, como ustedes quieren presentar siempre, del catalán, que suponga una merma en el aprendizaje del catalán. No es verdad, ustedes lo ven. Estos cinco puntos de esta moción podrían ser suscritos por todos y cada uno de los grupos de esta cámara. Pero ya sabemos lo que va a pasar aquí. Va a pasar, primero, que van ustedes a intentar ningunear esto cinco puntos, que son razonables y legales; van a hacer desde los escaños que estamos aquí pidiendo siempre lo mismo; despacharán el tema en un momentito, y entonces, con esto, ustedes seguirán incumpliendo la legalidad y haciendo algo que no tiene ni pies ni cabeza, que es evitar que nuestros jóvenes estudien también alguna asignatura, también, como todos estarían dispuestos a hacer, también en castellano, junto con el catalán y sin merma del aprendizaje y de la calidad del aprendizaje de este otro idioma, que todos queremos que sea así.

Nada más.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes a aquesta moció el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom, per exposar-les, té ara la paraula la diputada senyora María José García Cuevas

María José García Cuevas

Gracias, presidente. *Consellera*, señoras y señores diputados, Cataluña es la única región del mundo donde todavía no se garantiza la enseñanza pública en la lengua oficial de Estado. La Generalitat hasta ahora mantiene un modelo excluyente con el castellano y discriminatorio con las personas, que es la inmersión obligatoria en catalán, modelo que nunca ha tenido el aval del Tribunal Constitucional y que se ha demostrado reciente y públicamente como un modelo de fracaso para los catalanohablantes con escaso contacto con el castellano fuera del colegio, para que estas personas adquieran una competencia suficiente en castellano, al menos comparable a la de cualquier otro español.

La Generalitat lleva años jugando con la ambigüedad, interpretando y aplicando erróneamente la legalidad, como el propio Tribunal Supremo le ha dicho, actuando con deslealtad, aprovechándose de su posición de fuerza institucional y mediática, y prolongando procedimientos judiciales que ya se sabe cómo van a acabar pero que no le cuestan un euro de su bolsillo a la *consellera*, y así cualquiera litiga.

La inmersión lingüística obligatoria en catalán sirve para aprender el catalán, solo faltaría; pero no menos que el sistema bilingüe o trilingüe de aquellos colegios cuyos alumnos no se quedan en absoluto rezagados en catalán, ni en PISA, ni en competencias básicas, ni en las PAU. La inmersión lingüística cohesiona a la fuerza, imponiendo el catalán, con coacciones di-

rectas e indirectas a los centros, a los profesores y a los alumnos.

La mayoría de los padres, en libertad y sin coste alguno, ni económico ni personal, elegiría enseñanza trilingüe: en castellano, en catalán y en inglés. La *consellera* lo sabe, y por eso no pregunta. En esto se ve que los catalanes no podemos decidir; solo podemos reclamar, pleitear y, después de cinco o diez años, gastándonos nuestro dinero y si el colegio tiene buena voluntad, conseguir las matemáticas, la gimnasia y la religión en castellano, 9,5 horas semanales, las mismas que en catalán. Esto es lo que un padre ha conseguido, la Generalitat ha permitido y la *consellera* ha certificado como de estricto cumplimiento de la LEC y de la sentencia del Constitucional sobre el Estatut. Nada más y nada menos.

Llevamos años escuchando aquello de que con la inmersión *ni un pas enrere*. Pues bien, la resolución de la *consellera* de 14 de marzo es un paso atrás en la imposición obligatoria, uniforme y universal de la enseñanza exclusiva en catalán, y es un paso adelante para la libertad, para el bilingüismo en otros colegios y para la apertura del modelo único por el que la *consellera* nos dijo que se inmolaría.

Las cosas están cambiando, es lógico. Los procedimientos judiciales están llegando a su fin. Condenan a la Generalitat en costas, costas que pagamos todos. La jurisprudencia es unánime en contra de la imposición obligatoria de la inmersión. Y tenemos una nueva ley orgánica de educación, la LOMCE, aprobada en el Congreso con más votos que con los que se aprobó la LOE, gracias a los 11 millones de ciudadanos que han votado al Partido Popular. Una ley de educación, la LOMCE, que establece las bases de la LEC legalmente y que obliga a la Generalitat a ofrecer enseñanza conjunta en catalán y en castellano en cada municipio y para todas las etapas obligatorias; bilingüismo asequible y sin conflictos para cualquier ciudadano, según le corresponde por derecho constitucional y estatutario.

Está claro que el opaco y todavía pendiente de clarificación 14 por ciento de centros que ofrecen algo –no se sabe qué ni cómo– en castellano que nos vende la *consellera* no es suficiente; posiblemente no sea ni cierto en términos razonables. La *conselleria* tiene ahora la obligación de informar a los ciudadanos de sus opciones de escolarización bilingüe, en castellano y en catalán, y ojalá que también en inglés. Y es claro que los porcentajes no pueden ser uniformes. Pero no se trata solo, *consellera*, como usted dijo, de que en Cornellà hablen el catalán de Les Preses; también en Les Preses y en Cornellà y en Banyoles y en Vic deben saber y poder hablar el castellano gramatical y semánticamente correcto. Y esto no es una cuestión de acentos.

Ese es el reto del sistema educativo catalán, responsabilidad de la *consellera* Rigau, que aprueba los proyectos lingüísticos y que puede definir porcentajes territoriales según la ley, pero siempre velando por la no exclusión de ninguna lengua oficial. Este es el modelo general, el legal, que no excluye tampoco la inmersión en una sola lengua si la Generalitat así lo decide, pe-

ro nunca obligatoria, nunca universal, nunca por encima del modelo bilingüe, porque la inmersión no es un derecho de nadie; no hay ley ni tribunal que lo reconozca.

La impunidad de la inmersión obligatoria, excluyente, y la vulneración sistemática de los derechos lingüísticos de los ciudadanos en Cataluña han llegado a su fin, porque tenemos varios casos particulares que han hecho jurisprudencia y porque desde diciembre tenemos una ley orgánica de educación, avalada por una excepcional mayoría democrática, que protege y garantiza estos derechos. Esto es lo que obliga a la *consellera* a cambiar el modelo. Y si no lo hace incurrirá en flagrante insumisión y deslealtad, no solo respecto de las leyes y respecto de las instituciones que la hacen *consellera* y que la mantienen como *consellera*, sino también respecto de los ciudadanos que confiamos en la democracia y en el estado de derecho como garantía de nuestras libertades y de nuestros derechos.

Para acabar, simplemente agradecer al Grupo de Ciudadanos la incorporación de la práctica totalidad de nuestras enmiendas, extensas y detalladas, en la moción.

Muchas gracias, presidente, *consellera*, señoras y señores diputados.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per intervenir per fixar posició, té la paraula ara l'honorable diputada senyora Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Bé, intentaré no esgotar els cinc minuts, perquè no hi ha res de nou, que no s'hagi parlat en aquest Ple o en alguna comissió; poder alguna sortida de to més o alguna referència una mica desgraciada, però no hi entraré. I el nostre vot contrari a la moció tampoc no vindrà de nou a ningú.

Jo voldria fer un seguit de reflexions, també a tall de recordatori. Vostès confonen, els que han acordat aquesta moció, hores lectives en una llengua amb llengua vehicular; no té a veure una cosa amb l'altra: una cosa és llengua vehicular i l'altra són les hores lectives.

Vostès confonen els projectes educatius i els projectes lingüístics diferenciats que tenen els centres educatius de Catalunya; quan parlen de sentències, que vull reiterar que són per denúncies concretes, que afecten casos individuals, no que han de provocar canvis en la política lingüística o en el règim lingüístic dels centres. Els centres es doten dels seus projectes educatius i dels seus projectes lingüístics, dintre del marc que permet l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la LEC. I això és el que fa el centre al qual fa referència la sentència que vostès diuen, del punt segon, que el Tribunal Superior de Justícia considera que el projecte lingüístic d'aquell centre, que no s'ha variat per cap sentència judicial, doncs, és més que suficient a aquella demanda que fa aquella persona. Punt i final. Això és el que hi ha.

Nosaltres estem a favor del tractament integrat de llengües, ja ho hem dit en reiterades ocasions, i tant que estem a favor del tractament integrat de llengües, però no a favor del TIL tal com s'entén a les Illes Balears. Clar que estem per un plurilingüisme que enforteixi el català com a llengua comuna, el castellà i una o dues llengües estrangeres, però treballades de manera integrada, amb recursos suficients, no pas entatxonats, com es fa amb el TIL, com a excusa, com la que vostès utilitzen del bilingüisme i del trilingüisme, com a monolingüisme, que és el que vostès utilitzen.

I l'única manera que el català pugui ser una llengua –tal com preveuen, igual que per al castellà, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la Llei d'educació de Catalunya– que se sàpiga convenientment al final de l'etapa obligatòria és que el català tingui mesures d'acció positiva. I això és la immersió lingüística, que està validada per la llei. I això és el que hi ha.

I això no ho han entès determinades persones que utilitzen políticament els seus fills i filles, com hi ha formacions polítiques que utilitzen políticament aquests fills i filles d'aquestes famílies. El que no entenen és que un tribunal no pot canviar les lleis. En tot cas, si algú ho pot fer és el Tribunal Constitucional. Però un tribunal superior no pot canviar les lleis. Per tant, si s'ha de canviar la Llei d'educació de Catalunya vostès recullen les majories suficients, canvien la Llei d'educació de Catalunya o canviïn l'Estatut ja, si tenen les majories suficients, i aquí pau i després glòria. Això és el que hi ha. Anar aplicant mocions, doncs, mocions com aquesta..., hi ha una majoria social i política en aquest Parlament que no comparteix aquest punt de vista.

I és curiós, és tan paradoxal –és tan paradoxal–: el sistema de règim lingüístic de què ens hem dotat amb l'Estatut i amb la LEC a Catalunya és un sistema que precisament el que busca i garanteix és l'equitat, és la igualtat d'oportunitats i és la cohesió social. I amb el monolingüisme que vostès volen aplicar disfressat de bilingüisme i de trilingüisme precisament es va en contra de la igualtat d'oportunitats i de la cohesió social d'aquest país. I n'hem parlat abans, pel que fa a les persones adultes, en la moció anterior, del Consorci per a la Normalització Lingüística. És així, acció positiva.

I, per acabar, nosaltres, Esquerra Republicana, ja saben que per poder decidir completament i sense interferències que acaben vulnerant l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que acaben vulnerant la LEC per part de governs estatals..., nosaltres volem competències exclusives en matèria educativa i per això estem treballant, i hi ha la majoria social, entenem, per fer-ho, perquè Catalunya pugui tenir una llei orgànica d'educació de Catalunya, amb totes les competències exclusives i sense interferències, basada en els amplis consensos socials i polítics i en els models lingüístics adequats en contextos multilingües, com és el model que s'aplica a Catalunya amb la immersió lingüística. Nosaltres treballarem per això. Volem que el poble de Catalunya pugui votar això. I també treballem perquè vostès, que no volen la immersió lingüística, puguin votar el que vulguin en un futur referèndum el 9 de novembre, o una consulta, per tal de poder disposar en el nostre cas d'una llei orgànica d'educació de Catalu-

nya. Nosaltres treballem perquè vostès puguin votar; vosaltres, perquè els alumnes no puguin ser efectiva-ment competents en les dues llengües.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, president. Consellera, senyors diputats i senyores diputades... Senyor Carrizosa, jo a vegades penso que vivim en mons paral·lels. Ho dic per aquest diàleg de sords que estem tenint reiteradament en el Ple del Parlament respecte a aquesta moció.

Fixi's també que vostès neguen, no?, titllen d'obsessiva una majoria dels ciutadans de Catalunya, neguen que hi hagi un problema, per exemple, entre Catalunya i Espanya, no volen la ruptura i no volen, com volen alguns, ni la reforma, com volem altres. Diuen: «Això no és un problema; vostès estan obsessionats», eh? I, per tant, on sí que hi ha un problema diuen que no existeix, que és una obsessió dels altres. I, en canvi –per això li dic que devem viure en mons paral·lels– on no hi ha un problema ni l'hi ha hagut mai, que és en la llengua i en la convivència lingüística en aquest país, dia rere dia ens vénen a dir que hi ha un problema, on no hi és, i és només la seva estratègia –i la del Partit Popular, que s'hi ha afegit– política. No hi ha gaire més a dir, els ho deia també la diputada Simó, perquè jo insisteixo que és: cada Ple o cada dos plens arriba una moció similar, tant del Partit Popular com de vostès.

L'argument de legalitat no l'exhibirem perquè és, sincerament, superflu. És que és obvi que tothom compleix la legalitat. I no podem confondre termes, eh? Qui té potestat per modificar les lleis, quines són sentències de casos individuals i si són o no definitives. Perquè ara mateix acaba de saltar una notícia del mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que anul·la una de les dues sol·licituds, perquè no són definitives. I, per tant, la legalitat sempre es compleix. Això, si us plau, no ho posem en discussió perquè ens estarem fent mal a tots plegats.

Segon punt, no és un tema de capacitats lingüístiques –no és un tema de capacitats lingüístiques. ¿Usted de verdad se cree que no queremos hablar en castellano? ¿De verdad? ¿Que no queremos que nuestros hijos y nuestras hijas sepan hablar el castellano? Perquè si hi ha un repte amb les llengües, i no és de capacitat, segurament és l'anglès..., *maybe that is the biggest challenge we have nowadays in Catalonia*. Ja espremo la meua imaginació i li parlo en les tres llengües per veure si entén que no és un problema que no vulguem que es parlin les tres llengües en aquest país; és clar que sí: el català, el castellà i l'anglès, que és el que ens fa més falta i on anem més endarrerits.

Per tant, no és un tema de capacitats lingüístiques. Vejam si ho entenen. És un altre problema, és un problema polític, de concepció, de què és la immersió lingüística, per què volem posar el català al centre del sistema, i no és perquè només sapiguem parlar en català, és per una concepció, perquè el català és vehicle de la nostra cultura. I nosaltres això volem que sigui per a tothom, perquè és el nostre concepte de la nostra cohesió social, que es basa en una cohesió civil i en una cohesió cultural. I això és el català i això és la immersió lingüística i a això és al que dona suport la majoria d'aquest Parlament i la majoria de la societat catalana.

I mentre estiguem aquí continuarem votant «no» i «no» i «no» polítics a mocions com les que vostès presenten dia sí i dia també.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia a tots i a totes. Mirin, senyor Carrizosa i senyora Cuevas, el que vostès no poden fer és el que fan constantment, que és pintar de conflicte judicial el que de debò és un model ideològic, que és el seu model ideològic, el model ideològic del monolingüisme, que és propi del segle XIX. Per tant, aquí Iniciativa i Esquerra Unida no entrarem en aquesta trampa. Perquè jo intentava comptabilitzar quantes vegades han portat el Grup de Ciutadans i el Grup del Partit Popular en aquest hemicicle a votació aquest aspecte i, escolti'm, és que l'han portat vostès més vegades que quan parlem de l'atur, que quan parlem de les retallades, que quan parlem de la corrupció, que quan parlem de la regeneració democràtica, que és el que de debò els importa als catalans i les catalanes en aquest moment. En cap llista de preocupació de la ciutadania hi ha ni el model d'immersió lingüística ni la convivència lingüística, que, per sort, al nostre país és en aquest cas modèlica.

Per tant, senyor Carrizosa, el que haurien de fer vostès és algun dia deixar de judicialitzar l'educació, que és en el què vostès cauen constantment. I saben per què? Perquè l'educació és patrimoni de tots i de totes, no de cap jutjat ni de cap tribunal. L'educació i el sistema d'immersió lingüística de Catalunya no és patrimoni de cap tribunal, no és patrimoni de cap jutjat, és patrimoni de tots els catalans i de totes les catalanes i, per tant, ho hem de decidir entre tots i entre totes, i això és el que intentem fer.

I li vull recomanar, senyor Carrizosa –si vostè no el té, jo l'hi faré arribar–, l'informe, l'anuari 2013 sobre l'estat de l'educació a Catalunya que ha fet la Fundació Bofill, que, a banda de criticar les retallades de la consellera Rigau com a retallades ideològiques, també parla del model d'immersió lingüística i diu literalment –li ho llegiré–: «Aquest model» –el d'immersió– «és su-

ficientment inclúsiu perquè les desigualtats educatives associades a la llengua no s'expliquin per les dificultats evidents d'aprendre les matèries escolars en una llengua no parlada en l'àmbit familiar, sinó per les diferències d'estatus socioeconòmic associades a la llengua.»

Per tant, senyor Carrizosa, el que a vostès els hauria de preocupar és que encara avui, en el segle XXI, un estudiant de classe treballadora té més risc de fracàs escolar que un estudiant fill de les classes benestants, independentment de la llengua que parlin a casa seva. Aquesta, senyor Carrizosa, és avui la clau de l'èxit o del fracàs escolar a la nostra escola i no pas la voluntat clarament electoralista que plantegen vostès darre d'aquest concepte.

Hi ha moltíssimes més dades, que ja els hem dit per activa i per passiva. Deia la senyora Cuevas que hi havia «merma en la educació de la llengua castellana». Pregunti-li-ho vostè al ministre Wert. Miri, hi ha només tres dades objectives i objectivables per poder dir si els parlants..., la gent a Catalunya parla el mateix castellà que a la resta de l'Estat o no, i són les proves diagnòstiques que fa el mateix Ministeri d'Educació, que fa Madrid, que fa el Ministerio de Educación; les competències bàsiques de quart de l'ESO, que ens diuen que són similars el castellà que es parla a Catalunya i el castellà que es parla a la resta de l'Estat, i les proves d'accés a les PAU, el que abans eren les proves de selectivitat, que ens diuen que hi ha més o menys la mateixa nota en llengua castellana, llengua i literatura castellanques, per als estudiants de Catalunya i per als estudiants de la resta de l'Estat. Per tant, no hi ha cap problema lingüístic a Catalunya.

No voldria defugir, no voldria acabar defugint el que de debò hi ha al darrere de la moció que proposa Ciutadans en aquest aspecte, i és que siguin les famílies les que determinin la llengua vehicular de l'ensenyament, cosa de la qual Iniciativa i Esquerra Unida estem profundament en contra, perquè aquesta ha de ser fonamentada en criteris completament pedagògics. I jo li explicaré un cas que és a títol personal. Quan jo era tutor de secundària, vaig rebre la visita del pare d'una nena que professava una religió determinada, que em demanava que no s'escolaritzés en educació física, precisament perquè la seva nena no veia amb bons ulls que tingués contacte físic amb nens en l'assignatura d'educació física. Evidentment, la resposta va ser negativa, perquè qui ha de determinar quins són els criteris pedagògics per cursar unes assignatures o unes altres han de ser els professionals de la pedagogia; no jutges, no pares, i no, tampoc, les famílies.

I a la senyora Cuevas, que abans acusava la consellera d'exercir insubmissió judicial, el que vostè practica, senyora Cuevas, és *insubmisión social*, que vol dir..., que quiere decir no hacerle caso al pueblo de lo que opina, que es lo que practica..., el Partit Popular, el ministre Wert, amb la Llei d'educació. I avui, senyora Cuevas, que és dia 25 d'abril, jo li vull recordar que *o povo é quem mais ordena*, i el poble ens ha ordenat que el sistema d'immersió lingüística és social i és patrimoni de tots els catalans i les catalanes.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari Mixt, té ara la paraula el diputat Quim Arrufat.

(*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, silenci.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, tres consideracions, perquè és obvi que portar una moció que reclama el compliment de sentències judicials..., doncs, complir per complir, esperem que les sentències judicials s'apliquin o les apliqui l'Estat. En tot cas, si ja està judicialitzat i és la justícia qui ha de decidir, doncs, que decideixi la justícia.

Però tres reflexions, perquè avui és 25 d'abril, també, a València, al País Valencià, i quan el mal ve d'Almansa a tots alcança. I sap què passa? Que els catalanoparlants som una comunitat lingüística on, per trossets, se'ns fan diferents polítiques lingüístiques, i se'ns en fa una al País Valencià, diferent, a més, segons a cada província; se'ns en fa una altra al Principat; a la Franja ni tan sols se'ns en fa, simplement se'ns diu que no existim; a Perpinyà se'ns en fa una altra; a les Illes se'ns en fa una altra; una altra a l'Alguer... És a dir, és una comunitat lingüística que té, vull dir, un repertori enorme d'experiències viscudes de com es pot desenvolupar la seva llengua en el seu propi territori. I sap què passa? Que quan un baixa a València després de tants anys de no fer immersió lingüística, de marginalar la gent que demana estudiar en valencià, de no fer polítiques de normalització lingüística, etcètera, doncs, un en el seu propi territori, en la seva pròpia llengua, no es pot expressar amb tothom. I això és una concatenació de conseqüències, perquè si no tothom entén el valencià, si no tothom parla el valencià, hi ha una segona conseqüència, que és: «Por favor, en este trabajo responda al teléfono en castellano y no en valenciano», perquè no l'entendrà tothom, i, per tant, es va segregant la població en diferents comunitats lingüístiques, i, òbviament, la més forta, la que té un estat al darrere, la que té una uniformitat lingüística en moltes àrees del planeta, etcètera, és la que s'acaba imposant sobre la minoritària.

Però això és una realitat que ja coneixen vostès. I per això nosaltres ens defensem d'aquesta realitat, perquè nosaltres també la coneixem: la coneixem a les Illes, la coneixem al País Valencià, la coneixem a Perpinyà. I sabem què li passa a un idioma quan no és normalitzat, quan no gaudeix d'una immersió lingüística, quan no tothom té la sort de poder parlar el millor possible o perfectament tots dos idiomes que conviuen en un mateix territori, si pot ser, a més a més, amb idiomes estrangers incorporats, etcètera. Sabem quina és la sort que corren aquestes realitats polítiques, perquè les tenim al costat, perquè les vivim i perquè no és gratuïta la frase que «quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança», i en Almansa ens fixem i en el País Valencià també ens fixem.

Per tant, polítiques d'immersió i de normalització són bàsiques perquè no es concatenin una sèrie de conseqüències que portin a la segregació de la població, a la

marginació de la llengua minoritzada, en aquest cas, que és el català.

Però, a més a més, volíem llegir un fragment d'un sociolingüista no precisament independentista, en tot cas, destacat per defensar en el terreny nacional altres tesis, que diu: «Se suposa que la introducció del castellà com a llengua vehicular hauria de ser un instrument per garantir el correcte aprenentatge d'aquesta llengua. No obstant això, ni en les interlocutòries actuals ni en els anteriors pronunciaments judicials sobre aquesta qüestió es proporciona cap evidència que els alumnes dels quals els pares han sol·licitat ensenyament en castellà pateixin un dèficit de coneixement d'aquesta llengua. Això porta a pensar que això de la raonabilitat no obeeix a necessitats pedagògiques, sinó a conviccions ideològiques, i concretament a una variant del westfalianisme lingüístic –ja saben, un estat, una llengua–: el castellà ha de ser llengua vehicular en tot el territori espanyol –encara que en algunes regions només sigui el 25 per cent. Darrere d'aquesta actitud s'amaga un prejudici polític: un sistema educatiu en què l'única llengua vehicular sigui el català és percebut políticament com antiespanyol.» Això ho deia Albert Branchadell.

I una tercera consideració, volíem fer, per acabar, un recordatori, que és que la política lingüística, tant en la branca de la immersió com en la branca de la normalització, no cerca en cap cas –com sí que passa en altres països– l'assimilació cultural ni l'assimilació lingüística –com sí que hi ha altres polítiques desenvolupades per altres països que sí que busquen l'assimilació lingüística i cultural en el seu sistema d'ensenyament–, sinó que la llengua catalana pugui ser utilitzada en tots els àmbits de manera igual a la castellana. I per això és necessitat bàsica que tothom pugui dominar-les totes dues amb la mateixa perfecció. Perquè, finalment, hi ha més dificultats per parlar amb la llengua pròpia de Palma o la llengua pròpia de València a Palma o a València que a l'Hospitalet, i això és una de les poques conquestes de trenta-cinc anys de democràcia, o trenta-cinc anys des del final de la dictadura.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, i finalment, per fixar posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim diputat senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, nosaltres veiem que tant Ciutadans com PP tenen un objectiu, que és carregar-se la immersió lingüística i, darrere d'ella, carregar-se la cohesió social d'un poble. I ho veiem així en unes manifestacions i en uns argumentaris en els quals la representant del Partit Popular, per exemple, confon l'escola catalana amb la immersió lingüística. No es poden confondre. O, per exemple, en la interpellació que recordàvem fa quinze dies, en la qual el diputat de Ciutadans parlava de –fixin-s'hi bé– «manipulació», «imposició», «batalla», «guerra», «conspiració», «ex-

tinció de dinosaures», perquè volen trencar... I aquestes són les paraules que surten des de l'interior del pensament. Això n'és la voluntat.

Però vostès topen amb tres aspectes fonamentals des del nostre punt de vista: la jurisprudència, l'èxit del model i la saviesa d'un poble. En la jurisprudència, la LEC –s'hi ha referit molt bé la senyora Anna Simó–, no hi entraré massa, està en vigor; està en vigor i s'està complint. Per tant, escoltin-me, està en vigor. Les resolucions judicials promogudes per particulars només afecten temes particulars; en cap moment el model, i fixin-se bé si és lògic que no pot pivotar el sistema, no pot pivotar mai d'acord amb les demandes de els famílies; fins i tot ho ha reconegut el Tribunal Superior de Justícia de Galícia, eh? Per tant, vostès intenten jugar amb notes de premsa per barrejar...

Mirin, la resolució a la qual feien referència, lluny de carregar-se el projecte, dona continuïtat al projecte lingüístic dels centres i del centre, els valida, els dona per bons. I, per tant, ni els centres educatius l'han modificat ni el departament ha demanat que el modifiquin, perquè són bons i són correctes. A més a més, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya avui, ja, en darrera sentència, dona la raó als cinc casos de tots els pares, dona la raó a tots; per tant, no hi ha tema judicial, no hi remenin més, no hi és, és inexistent. Mirin, anotin, si us plau, anotin bé: el departament –ja els ho ha dit la consellera durant la moció–, no hi ha cap sentència que o no l'estigui complint o que no hagi estat reconeguda. Anotin-ho, si us plau, perquè és així, anotin-s'ho, perquè li ho haurem de tronar a dir un altre dia aquí davant.

Vostès tenen un mal perdre, i el tenen agressiu i amb demagògia. Quan el departament recorre una sentència, vostès diuen que incompleix. Fals, no és veritat, el departament compleix. Quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya suspèn una altra sentència, diuen: «Conspiren, manipulen.» Fals, no és veritat, i ho saben. Deixin de treballar amb aquesta demagògia. I és tan fals que els mateixos pares han retirat les denúncies, voluntàriament, que havien presentat als centres quan s'han vist objecte de la seva, sí, en aquest cas, manipulació. I això no m'ho invento, sinó que està demostrat.

També a vostès els fa nosa que sigui un model d'èxit. S'hi ha referit molt bé també el diputat Mena, no m'hi allargaré massa, però sí en dos aspectes fonamentals. Un, el 2009, com a exemple, el *ministerio* –suposo que no és susceptible de ser nacionalista– va fer una prova d'avaluació general de diagnòstic a quart de primària pel que fa a competència lingüística en castellà: Catalunya, per davant d'Andalusia, d'Extremadura, de València, de Canàries... Aquest és el resultat, aquest és el model d'èxit, el model de la cohesió social.

Ja els ho va dir també la consellera, i els ho va dir el síndic de greuges, i jo els ho vaig dir en una altra interpellació, anotin-s'ho també si us plau: el Consell d'Europa, repetidament, des del 2007, des de fa molts anys, diu que el model català d'immersió lingüística és exemplar; ho torno a dir, anoti-ho: *exemplar*. I ho diu també l'informe d'experts, de tal manera que el

proposa com a eina de bona pràctica, com a model de bona pràctica, com a model extrapolable. Apuntin-s'ho, si us plau. El Consell d'Europa també diu que l'Estat espanyol no compleix la carta que té signada, europea, de les llengües regionals minoritzades, no la compleix. Això, haurien de denunciar, que no es compleix una carta europea de llengües regionals i minoritzades, que l'Estat espanyol no la compleix.

Mirin, el poble és molt savi –i se m'està acabant el temps–, els nens no tenen cap problema, els centres no tenen problema, entre els pares no hi ha problema, hi ha una cohesió social: el 75 per cent del poble català és vingut d'altres llocs i no hi ha cap problema de convivència, tot i que vostès el vulguin forçar. I a mi m'agradarien dues coses. Una, com diu Espriu, «ens mantindrem fidels per sempre més» a la voluntat d'aquest poble, voluntat democràtica d'aquest poble; tinguin-ho en compte, que és el que hauríem de fer tots plegats. I, per acabar, només m'agradaria que tinguessin en compte una reflexió, que aquesta sí que és meva. A qui tot li serveix per als seus interessos, hi ha dues coses que no li serveixen: una, la força rigorosa de la ciència, i dues, la força democràtica de la voluntat d'un poble. I amb la força de totes aquestes raons vostès continuen volent trencar la realitat i el context social d'una nació mil·lenària i pels seus interessos partidistes i partidaris i egoistes, que és el pitjor i el més denigrant.

Gràcies, senyor president; gràcies...

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre els esmenes presentades pel Partit Popular, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, señoras y señores diputados, tres minutos, tres minutos para decirles cuatro cosas.

La primera es que, señora Simó –que no la veo por aquí..., ¡ah!, sí, gracias–, señora Simó, usted ha dicho que nuestra moción adolecía de ciertos defectos, que decía «lengua vehicular» y la confundía con horas lectivas; usted ha manifestado que el plurilingüismo ustedes lo defienden en el sentido de una potenciación del conocimiento del castellano, del catalán y del inglés, usted misma lo ha dicho... Bueno, pues, entonces yo le sugiero, señora Simó, que si con la cuestión de nuestros cinco puntos que yo he leído aquí ustedes no están de acuerdo, pero sí que compartimos esta cuestión del trilingüismo, pues entonces presenten las correspondientes enmiendas y, oiga, llegamos a un acuerdo. Lo que no me diga es: «Ustedes lo han redactado mal, así lo hubiéramos aceptado, pero de esta forma no», y ustedes en realidad..., dice aquí una cosa, pero demuestra por sus actos otra, que es que Esquerra Republicana no entra para nada a debatir esta tema, como, por cierto, han hecho también el Partido Socialista e Iniciativa.

Señora Sampere..., y también se ha dicho aquí por otras personas: «No hay problema en las escuelas con

el tema del castellano», ustedes lo dicen. Y yo podría decirles: «Bueno, no hay problema..., bueno, hay una pequeña merma de derechos, ¿no? Para el que quiere que el castellano sea también, junto con el catalán, lengua vehicular, aquí se pierden derechos, ¿no? Problema no hay.» Y luego hay una anomalía: si en una comunidad autónoma bilingüe tenemos el mismo sistema educativo, monolingüe, que el que tienen en otras autonomías que solamente tienen un idioma, esto es una anomalía. ¿Es un problema? De derecho sí. ¿Es una anomalía? Sí, sí, una anomalía, lo es.

Respecto al electoralismo, me hace gracia que se nos reproche electoralismo en esta cuestión, porque ustedes niegan que esta cuestión sea del interés de la gente y que lo quiera el pueblo de Catalunya, y que no lo quieren más que cuatro padres, y en realidad se contradicen cuando nos acusan de electoralistas, puesto que consideran que esto da votos, y si consideran que da votos es que hay muchas personas que se consideran afectadas por esto y que nos votan precisamente por esta razón; pues, por algo será.

Y luego, tengo veinte segundos para explicarles algo que parece ser que ustedes no entienden. No se trata de que las personas que recurren a los tribunales sean casos particulares que no se puedan extrapolar a todo el ordenamiento nuestro. Se trata de que les dan la razón a personas concretas que han recurrido porque nuestro ordenamiento, quien lo debe interpretar, que son los tribunales, lo interpreta en el mismo sentido que la Constitución, que el Tribunal Constitucional, y eso es lo que hacen los tribunales. Y, de la misma forma que nuestra sociedad requiere algo tan lógico y que la propia UNESCO se ha pronunciado a favor... También se decía que si la Unión Europea... Bueno, la UNESCO se pronunció a favor de que todas las personas pudiesen estudiar en su lengua materna si así lo deseaban. Y eso es una de las cosas que nosotros, con estas mociones, defendemos.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

(María José García Cuevas demana per parlar.) Sí, senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Presidente, por alusiones y contradicciones.

El vicepresident segon

Endavant.

María José García Cuevas

Gracias, presidente.

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Si us plau, silenci.

María José García Cuevas

En primer lugar, me gustaría aclarar que las pruebas de nivel de castellano, mientras se sigan haciendo al estilo Juan Palomo, no son representativas. No entiendo como la *consellera* Rigau no está pidiendo a voces las pruebas de la LOMCE objetivas, universales y con valor académico, que nos dirán cómo estamos de verdad de castellano. Yo no lo sé. Ella tampoco.

También aclarar, y repetir: Cataluña es la única región del mundo donde la lengua del Estado no está garantizada en la enseñanza. Quien me pueda demostrar lo contrario, que me lo demuestre. No es verdad. Esto es una anomalía y es un perjuicio, como toda España pudo ver en directo por la televisión hace solo dos semanas.

El vicepresident segon

Senyora García Cuevas, se li ha acabat el temps.

María José García Cuevas

Y, para acabar, no es un tema de problemas. No es un tema..., es un tema de derechos. Y es un tema que hay una ley por cumplir. El Partido Popular ha reunido 11 millones de votos precisamente para garantizar la enseñanza bilingüe en Cataluña. A partir de septiembre, *consellera*, tiene usted que garantizar el bilingüismo en cumplimiento de la LOMCE. Si no, estará usted en insumisión.

Gracias, presidente.

(*Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.*)

El vicepresident segon

Senyor Balasch... Si us plau, silenci.

Antoni Balasch i Parisi

Sí, per al·lusions i contradiccions, president.

El vicepresident segon

Endavant.

Antoni Balasch i Parisi

Simplement, dir que les proves –i ho he dit quan he parlat, suposo que no s'escolta, ho he dit– les fa el *ministerio*. Per tant, si són proves de «Juan Palomo», que s'ho miri el *ministerio*, però que no vinguin a acusar aquí el Govern de la Generalitat d'unes proves de les quals no n'és el responsable.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Balasch.

(*Joan Mena Arca demana per parlar.*) Senyor Mena?
(*Remor de veus.*) Si us plau, silenci.

Joan Mena Arca

Sí, per aclariments i contradiccions.

El vicepresident segon

Endavant.

Joan Mena Arca

Primer de tot a la senyora Cuevas, repetir-li: qui fa les proves diagnòstiques és el Ministerio de Educación; per tant, parli vostè amb el senyor Wert, que bastant Juan Palomo és, perquè *él se lo guisa y él se lo come*. I després, senyor Carrizosa, jo, quan els acusava d'*electoralismo*... És que, és clar..., ustedes, como ya están más pendientes de la campaña de las elecciones europeas, que parece ser que se van a presentar en todo el Estado español, ya piensan en hacer campaña a nivel de todo el Estado español, que es donde ustedes quieren tener ese caladero de votos. ¿Y sabe eso lo que significa, señor Carrizosa? Que ustedes se han convertido en el *lobby* del españolismo más rancio de este Parlamento.

(*Aplaudiments. María José García Cuevas demana per parlar.*)

El vicepresident segon

No, senyora García Cuevas. Tothom ha tingut un torn d'intervenció.

Passarem ja a la votació.

El text que es vota és el text transaccionat entre el Grup de Ciutadans i el Partit Popular i, per tant, és el text que conté un apartat 4 bis i un apartat sisè. Si no em demanen cap votació separada, seria una sola votació. Per tant, començaríem la votació.

Comencem la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor i 95 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre la inserció laboral de les persones
amb més dificultats (tram. 302-00153/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb dificultats. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, en primer lloc, aquesta setmana, el que em sembla que és important en una moció que tracta sobre la qüestió d'atur és destacar que alguns punts d'aquesta moció que eren de denúncia a una situació que està infringint l'Estat, doncs, s'han quedat curts. I possiblement hi ha alguna esmena que, si haguéssim tingut unes quantes hores més, o alguna

mica més, en el darrer moment, doncs, hauríem hagut de modificar. Si en aquesta moció denunciem una reducció del 57 per cent dels fons de l'Estat per al que és el primer problema dels ciutadans, que és l'atur, doncs, a dia d'avui ens hem quedat curts. Aquest any 2014, un 7 per cent més addicional de disminució dels fons de lluita contra l'atur. Per tant, nosaltres, en un primer apartat d'aquesta moció volem posar atenció en aquest punt i volem destacar, també, alguns aspectes que ens semblen fonamentals, que ens està perjudicant de la política estatal.

Singularment, la necessitat que les polítiques passives i les polítiques actives vagin juntes i, per tant, tornem a demanar les polítiques passives. Singularment, aquells que afecten els col·lectius de més de quaranta-cinc anys, que, com vostès saben, i com segur que han vingut a tots els grups parlamentaris, han vingut també al nostre i ens han demanat una sèrie de coses importants per a aquests col·lectius, perquè l'atur de llarga durada en la gent que té més de quaranta-cinc anys, doncs, està portant unes situacions molt difícils i està causant veritables estralls, i, per tant, volem que es recuperin les bonificacions a les contractacions d'aquest col·lectiu que s'han perdut, i volem que es recuperin les prestacions en els termes anteriors a la reforma laboral, que també s'han perdut.

Vull fer un incís, també, atès que ahir van haver-hi unes declaracions molt desafortunades per part del Círculo de Empresarios, o d'una portaveu del Círculo de Empresarios, que en aquest país no hi ha ningú que pugui rebre una qualificació com la que se'ls ha fet, de dir que hi ha gent que no val res, o que hi ha gent que no mereix ni un salari mínim interprofessional. Aquestes declaracions són indignes. Vull aprofitar d'estar a la seu d'aquest Parlament per deixar-ho molt clar. El nostre grup parlamentari, i crec compar-tir el sentir majoritari de la cambra, entenc que són una falta de respecte a persones que ho estan passant molt malament i al milió de treballadors que, tot i ser treballadors i tenir feina, estan en situació de risc de pobresa. Són declaracions inacceptables que volem condemnar des d'aquesta tribuna.

En el tercer apartat de la moció entrem a una qüestió molt concreta i que ens sembla que és molt important i que ens sembla, doncs, que és la contribució més significativa d'aquesta moció. Com vostès saben, hem debatut en aquest Parlament diverses mocions sobre el rol que ha de jugar el Servei d'Ocupació, i, com vàrem dir en la interpellació, nosaltres volem manifestar la nostra confiança en el Servei d'Ocupació de Catalunya, la nostra confiança en el servei públic i la nostra confiança que els esforços de la reforma del Servei d'Ocupació han de centrar-se en la confiança de millorar tot allò que sigui millorable, però deixant molt clar que el mercat de la intermediació, que ajudar les persones que estan patint a trobar feina, mai ha de propiciar una situació en què s'aprofiti aquesta feblesa per fer negoci, i que, per tant, si hi ha un sol euro públic dedicat a la intermediació laboral amb un actor privat que pot aportar alguna cosa que no sap fer el sector públic, doncs, que aquest actor privat sigui un espe-

cialista en els col·lectius de més dificultat, en els col·lectius que més els costa trobar feina.

Aquí sí que estem oberts, aquí sí que creiem que s'ha de fer, i és per això, doncs, que deixem, volem deixar molt clar amb aquesta moció, i amb algunes de les esmenes que s'han incorporat, que volem un rol central per al Servei d'Ocupació, volem que a través del Servei d'Ocupació es faci l'avaluació de l'ocupabilitat de totes les persones, volem que aquelles persones «d'ocupabilitat», entre cometes, perquè tota la gent que no troba feina hi han dificultats, però que és més fàcil, és on hem de treballar més amb el sector públic, i, en canvi, on podem requerir una especialització, on podem requerir una col·laboració com la que proposem en aquesta moció, de 2.400.000 euros, amb les empreses d'inserció i amb les entitats d'acció social, és en aquells col·lectius que estan en risc d'exclusió social o en persones que tenen dificultat, que tenen dificultats per trobar feina a causa de discapacitats. És per això que en el punt 3.4 d'aquesta moció demanem que es destini una partida concreta a un projecte concret, que es desenvolupi la col·laboració entre el SOC i les entitats catalanes d'acció social i les empreses d'inserció, que desenvolupin un model d'inserció de persones discapacitades, de persones amb risc d'exclusió social, amb una partida concreta.

Igualment volem, com hem demanat coses a l'Estat referides a aturats de més de quaranta-cinc anys, també volem que la veu de l'usuari, la veu de les persones aturades tingui un paper, sigui tinguda en compte en el disseny de les polítiques actives d'ocupació.

I demanem, finalment... Bé, ho deixaré per al següent torn.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Volia parlar, també, d'implementar i divulgar una etiqueta o distintiu de productes elaborats per empreses d'inserció. En parlarem en el següent torn.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Diputats i diputades, conseller, per començar, deixi'm-li dir, senyor Amorós, una consideració: la seva intervenció en la moció del PSC sobre infraestructures, en què renyava l'oposició i ens renyava al diputat company Jordi Terrades, apliqui-se-la vostè mateix en aquesta moció. I li dic per què: perquè, a banda de fluixa, com vostè li deia al senyor Terrades, poc ambiciosa amb els compromisos que vol adquirir amb els centres especials

de treball i també poc ambiciosa perquè torna a dir al Govern, per enèsima vegada, que faci el que ja hauria d'haver fet o per al que és la seva obligació. Per exemple, doncs, el punt 3.2 en què diu que «garantir el paper central del SOC», bé, crec que ja és i hauria de ser aquest paper central: o «garantir l'equitat en l'accés a les polítiques d'ocupació des del SOC», se li suposa, no?, que és la seva obligació.

Bé, en tot cas, en canvi, no li diu el que hauria de dir sobre el globus sonda que va sortir sobre el decret de les agències privades de col·locació. Aquí, en la moció, no l'hem trobat, i, en tot cas, nosaltres hem afegit els compromisos que vam sentir de la interpellació del conseller, per tant, de prioritzar i, per tant, garantir que es prioritzen els col·lectius amb més difícil ocupabilitat. I en lloc de renyar l'oposició, també hauria de renyar el Govern, doncs, perquè per vuitena vegada haurem d'aprovar –i, de fet, aprovarem, en el darrer any; la primera moció va ser el 10 d'abril del 2013– la que va començar el Partit Socialista aquesta tanda, i després la resta de grups, amb què, doncs, es deia que es porti al Parlament una llei d'ocupació de Catalunya i del Servei d'Ocupació. I li dèiem com havia de ser aquesta llei. I a hores d'ara, avui tornarem a aprovar que vingui en aquest període de sessions una llei d'ocupació, com ja vam fer amb el Ple de la pobresa, o amb el Ple de joventut, o amb el debat de política general, etcètera. Per tant, crec que..., quantes vegades més ho haurem d'aprovar perquè sigui una realitat? I potser més que retòrica, fem acció de govern amb els seus compromisos a donar suport al Govern.

Des del PSC hem fet diverses propostes als interlocutors sobre com nosaltres creiem que hauria de ser aquesta llei d'ocupació de Catalunya, però sobretot el que hauria de ser un pla d'emergència nacional per combatre l'atur, eh? I, com deia, les mocions que ha hem aprovat són el bon full de ruta per fer-ho. I aquesta d'avui, doncs, una altra vegada més, s'hi afegeix. Però, a més a més, també, el que proposem és una reforma de la llei d'*empleo*. Per què? Perquè el que l'Estat, el que el Partit Popular està fent en aquest moments és recentralitzant i tirant enrere tot allò..., i fins on havíem arribat el 2011 per aconseguir apropar la política d'ocupació a prop d'on són els aturats i les aturades en el territori. Per tant, proposem... I també, el diàleg amb l'Estat, doncs, per fer la gestió compartida –també ho va dir el conseller i, per tant, doncs, aquí compartim aquesta visió– per fer efectives les polítiques actives vinculades amb les polítiques passives.

Pel que fa als recursos de l'Estat, també ho hem aprovat en ena mocions aprovades anteriorment, ena vegades, i continuem donant-hi suport, perquè hem de recuperar els recursos del 2011, que era un moment, encara, on hi havia menys atur que el que avui tenim, tot i que els indicadors ens puguin dir que estem en un canvi de tendència. Ens agradarà que es confirmi.

Pel que fa a col·lectius vulnerables, la seva moció no fa propostes noves ni sobre joves ni sobre majors de quaranta-cinc anys ni de llarga durada. Nosaltres hi hem fet propostes; crec que vostès no ens les accepten del tot, ens diu que fem el que ja diuen les mocions. Bé, hi

hem d'estar d'acord. Però no és suficient, com li deia, no és prou ambiciós.

I pel que fa als compromisos amb les persones amb discapacitat li diem, i això sí que li agraïm que ens ho accepti, que es recuperin les subvencions per mantenir els llocs de treball dels centres especials de treball i les unitats de suport a activitats professionals justament d'aquests centres de treball.

Posats a ser reiteratius, també s'oblida, s'oblidava la seva moció de demanar la derogació de la reforma laboral a l'Estat, aprovada pel PP i Convergència. Ens accepta l'esmena. També li agraïm, doncs, que ens ho incorpori, justament quan sabíem, ahir, no?, que la Unió Europea retreia o deia, donava dades o informació dolenta sobre les conseqüències de la precarització laboral a Espanya, eh?, a nivells de Croàcia i Grècia. Per tant, es reitera.

I, per altra banda, també li fem propostes en la línia de la millora de la qualificació de les persones que no tenen o que no han superat l'ESO, justament en la línia contrària de la barbaritat –de la barbaritat– que ahir vèiem en declaracions de la presidenta del Círculo de Empresarios, que demanava rebaixar el salari mínim a les persones sense formació, i a més a més qualificant-les, doncs, que no són útils. Ens sembla una barbaritat justament que a sobre estigmatitzem aquells que potser no han tingut l'oportunitat, i si en tot cas la tenen, facilitem que adquireixin...

També reformulant, doncs, com dèiem, el «Forma i contracta», i, com dèiem, esperem que una vegada més...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...aprovem una moció amb unanimitat, però que no es quedi en paper mullat, sinó que es quedi en fets i en acció real de govern per combatre l'atur de les persones amb més dificultats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Bé, aquesta és una moció, tal com ja s'ha comentat per aquí, que té un precedent, que és la convocatòria de subvenció retirada pel Govern, perquè va sortir públicament que les empreses privades de col·locació tindrien més de 2 milions d'euros per trobar feina a les persones que tinguessin més fàcil col·locació laboral.

Crec que és un error greu del Govern que, mentre s'està negociant una llei d'ocupació de Catalunya, que sobre el paper hauria d'anar en sentit contrari, estigui

negociant el repartiment dels diners amb empreses de col·locació privades, quan no parem de sentir que el SOC no té diners. Genera profundes desconfiances en la voluntat d'aplicar de manera honesta allò que es diu que es vol negociar amb voluntat de consens.

Vostè, senyor Amorós, com a soci col·laborador del Govern, ha negociat un canvi de direcció d'aquests diners, i proposa que vagin a parar a empreses d'inserció i a entitats d'acció social, i també proposa que el SOC s'ocupi bàsicament dels col·lectius amb més facilitat d'inserció laboral. Nosaltres estem d'acord amb aquests principis.

Ara, el que enteníem que no tocava és que mentre s'estan tancant les negociacions del text d'aquesta llei, que ha de definir precisament quin és el paper de les entitats privades, siguin lucratives o no, en tot el procés, decidim en una moció què, com i qui negocia el model.

Per això proposàvem una esmena als punts 3.3 i 3.4, que precisament demanava que aquests principis formessin part de la negociació a la mateixa llei perquè quedessin consolidats. Perquè ens preocupa, amb aquest precedent, que després d'això que acordem aquí no quedi ni reflectit ni consolidat, i, per tant, ens preocupa aquesta manera de fer del Govern, que per un costat negocia i per l'altre actua com si aquesta negociació no existís.

En fi, hem arribat a una transacció que no és cent per cent satisfactòria per a tots, però evidentment no posarem pals a les rodes a la seva negociació, que vostè ha fet de canvi de criteri del Govern per a aquest any en benefici de les entitats, i donarem per bona la transacció. No sé el temps que em queda, perquè no està engegat això. *(Pausa.)*

A la moció vostè també aprofita per fer un cert brindis al sol de la queixa i demanda de les infidelitats econòmiques de Madrid. Nosaltres compartim la queixa, són evidents, encara que sigui la cançó de l'enfadós és convenient repetir-ho; el que passa, que sí que afegim un nou punt en el que demanem que la Generalitat faci honor als recents acords amb els agents socials i econòmics, i mantingui com a mínim el pressupost del 2013 al llarg de la legislatura en aquests termes. No l'hem vist a la moció final, per tant, no sé si això el Govern no ho accepta, tot i que és un acord signat amb les entitats i els agents socials i econòmics.

I també, atès que parlem del que hauria de tenir la Llei d'ocupació, afegim un punt que parla de posar en marxa un nou model de xarxa pública d'ocupació, idèntic, calcat del que ja es va aprovar en una moció en aquest Parlament, la moció de 9 de maig del 2013, perquè de vegades sembla que això de la xarxa pública s'oblidi, i tampoc ho hem vist reflectit en el text final.

A part d'això, nosaltres també proposem un seguit d'esmenes, que sí que se'ns han acceptat, la majoria, que són procedents de la taula de centres especials de treball, socials, dirigides a reforçar l'acció positiva de les persones amb discapacitat, amb especials dificultats i amb malaltia mental. I en aquest sentit proposem, en la part que es fa de demandes a l'Estat, tres punts, que se'ns accepten tots tres, que fan èmfasi a destacar

aquests col·lectius. Tots tres se'ns han acceptat, hi insisteixo.

En la part de demandes de la Generalitat, en el punt 3.2 –l'antic 3.2–, estimaven oportú afegir les entitats socials no lucratives en aquest treball de coordinació que es fa amb el SOC.

I en el punt 3.4, que no se'ns accepta, que fa referència al diàleg per definir un model de col·laboració i intervenció per millorar l'eficiència de la inserció, creiem que també era imprescindible incloure els centres especials de treball.

En el punt 3.5 proposem incloure també la veu de les entitats socials, a més a més de les persones usuàries, quan demana habilitar mecanismes de participació per incorporar la seva veu al servei d'ocupació, que sí que se'ns accepta.

En el punt 7 no se'ns accepta..., perdó, no «en el punt 7», en el punt 3.9, que era confós, però he vist que l'han canviat. Confonia perquè barrejava empreses d'inserció, Lismi... Veig que l'han canviat. I, per tant, no tindrem problema a acceptar-lo.

I després, nosaltres proposem eliminar el punt 3.10, que no se'ns accepta, bàsicament per una qüestió. Aquest distintiu de què vostè ara parlava, que es proposa, no distingirà entre lucratiu i no lucratiu, i això després serà molt difícil, i pensem que no els podem situar a la mateixa alçada i atorgar-los, doncs, els mateixos beneficis. Per tant, aquest punt no li podem votar a favor.

En el punt 3.11 afegim que hi hagi una distribució de recursos proporcional per a les persones amb discapacitat amb especials dificultats, que sí que se'ns accepta, pel que sembla.

En el punt 9, és clar, tocàvem el moll de l'os, que era el pressupost, i és clar, quan parlem de pressupost, ja se sap. Aquí, llavors, no se'ns accepta, diguem-ne, eh?, perquè era la línia d'adequar les subvencions a l'acció positiva de les persones amb discapacitat, és a dir que les ajudes guardessin correlació amb el grau de discapacitat de la persona. Però, clar, hi insisteixo, tocava pressupost.

El punt 3.13 pretén eliminar els topalls establerts l'any 2011 a partir dels quals no es genera nova subvenció per als centres especials de treball. Acceptem la transacció que se'ns ha fet.

El punt 3.14 es deriva d'amenaques externes, com suposa la nova Llei d'unitat del mercat, per això creiem que calen accions per blindar la competència registral catalana. Sí que se'ns ha acceptat.

I per últim, també, i com a demanda unitària del sector, demanem asseure'ns amb tots els implicats precisament per salvaguardar el model de centres especials de treball català i definir les millores que permetin la seva continuïtat.

Per tant, votarem favorablement la major part de la moció.

En tot cas, demanem votació separada dels punts 3.2 i 3.9.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, consellera, diputats i diputades, bé, ens omplim la boca en aquest Parlament, i és lògic que ho fem, de la situació de gran dificultat que viuen milers de persones a casa nostra a causa de la situació de l'atur.

En aquests moments, tenim un atur superior a 600.000 persones aturades, i aquesta és una realitat que cal donar-hi resposta. Cal donar-hi resposta, lògicament, amb el que és bàsic i fonamental, que és la creació d'ocupació, per una banda, però també amb donar recursos a les persones perquè puguin obtenir precisament aquesta feina.

Però és bo que també diguem allò que de positiu hi ha respecte a aquests temes, i és que l'any 2013 l'hem tancat a Catalunya, només a Catalunya, no en el conjunt de l'Estat, creant llocs de feina, més de cinquanta mil, i també, doncs, portem més de vuit mesos en els quals l'atur interanual ha disminuït. I aquesta és una realitat la qual no ens ha de fer oblidar que tenim més de 600.000 persones a l'atur, però també veure que hi ha una situació que comença a reprendre, i, per tant, una situació d'esperança de cara a la gent que fins fa poc no podíem dir, i en aquests moments la situació és diferent. Per tant, insistim en la situació, el marc en què ens trobem.

A partir d'aquí, se'ns presenta una moció que, com ens té acostumats el senyor Oriol Amorós, és ambiciosa, amb molts punts diversos, en què d'entrada certament diu la manca de recursos que per part del Govern central se'ns facilita per poder fer les polítiques actives d'ocupació, tan fonamentals en un moment on hi ha un atur tan elevat, i on ahir el conseller ens informava de la situació preocupant, certament, que hi ha en aquest sentit una nova retallada dels diners per fer polítiques actives d'ocupació aquest 2014, i que, per tant, això vol dir que en quatre anys haurem disminuït en un 60 per cent els diners per fer polítiques actives d'ocupació, i, per tant, facilitar que la gent que requereix tenir feina tingui elements per poder-ne trobar, i, per tant, hi insistim, la dificultat que això representa. Això unit al fet que se'ns deia –i, miri, m'ha fet una certa gràcia que sigui el Partit Socialista qui ho digués– que és necessari unir les polítiques actives amb les polítiques passives d'ocupació, perquè això, senyora Capdevila, doncs, quan vostès manaven no ho varen fer, i té ben a prop el responsable que potser ens hauria pogut facilitar aquesta temàtica, i insisteix amb el cap que no. Per tant, lamentablement, a l'hora que tenen el comandament en aquesta matèria, doncs, no han facilitat els temes.

Dit tot això, els recursos que el Govern posa en aquesta matèria bàsicament estan precisament –«bàsicament» no, fonamentalment– posats en la gent que més requereix aquests recursos, que és la gent que té més dificultat a l'hora de trobar feina.

I aquí parlem, lògicament, de tota la gent, doncs, que té especials dificultats per obtenir aquesta feina; parlem, doncs, de la gent que troba feina a través dels centres especials de treball. I, per tant, el Govern de Catalunya, malgrat no tenir els recursos de què hauríem de disposar per fer front a allò a què l'Estat es compromet, que és pagar la mitat del salari mínim interprofessional, etcètera, i que, per tant, no tenint aquests recursos, Catalunya hi aporta, hi ha aportat el 2013 més de 70 milions d'euros, o més de 5 milions d'euros per fer, doncs, els programes de suport i foment de la inserció laboral. O en l'àmbit, també, deixin-me que els ho digui, en el risc d'exclusió social, que hi han capítols específics, doncs, en tot el que és la PIRMI o en tot el que és, també, el personal d'exclusió social.

I, escoltin, deixin-me que els aclareixi una cosa. Les ordres que ha fet el Govern..., i aquí jo vull llegir-ho. Vostès saben que en les ordres que ha fet el Govern, precisament, quan ha parlat de col·laborar amb les empreses privades... –i, lògicament, sí, certament, haurà de ser, doncs, la llei del SOC qui acabi definint-ho, que s'està negociant en el mateix consell del SOC, i, per tant, s'estan fent les coses com s'han de fer, per això les coses tenen el seu temps–, doncs, el que estableix precisament aquesta col·laboració és que són persones amb dificultats a l'hora de buscar feina i aquestes empreses miraran d'ajudar-nos en aquesta tasca, no?: majors de quaranta-cinc anys que porten més de tres mesos a l'atur; persones menors de trenta anys, amb menys de dotze mesos, sí, però també que tinguin dèficit en factors estructurals...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...o competencials. Res més. Gràcies, senyora presidenta. El Govern posa els recursos en aquells que més ho requereixen.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señoras diputadas, hablo en nombre del Grupo Parlamentario de Ciudadanos para posicionarnos sobre la moción de Esquerra Republicana de Catalunya, que tenía un título, la verdad es que prometedor, ¿no?: «políticas activas e inserción de las personas con más dificultades». En una situación tan dramática como la actual, sin duda es un tema importante. Pero me tengo que ceñir al contenido de la moción.

Y para explicarles brevemente..., porque no tenemos tiempo de entrar en detalles, pero diré que básicamen-

te esta moción tiene tres puntos. El primero de ellos –el más importante, supongo, para los proponentes porque lo ponen en primer lugar– no sorprende a nadie. ¿Y adivinan ustedes qué significa, qué quiere decir el punto 1? «La culpa de todo la tiene España.» Yo creo que no sorprende a nadie. Pero además yo creo que caen en una pequeña contradicción también, porque viene a decir que el principal problema que tenemos en Cataluña para luchar contra el paro es la reducción de fondos del Gobierno de España para las políticas activas de empleo de los últimos dos años. Yo estoy totalmente de acuerdo con usted, señor Amorós, en que es un error por parte del Gobierno de España, en un momento como el actual, hacer esta dramática caída de los recursos. Pero también estoy de acuerdo con usted en una cosa: si esto solo se ha producido en estos dos últimos dos años, ¿hace dos años no teníamos este principal impedimento para luchar contra el paro?, ¿hace dos años no teníamos ningún problema para luchar contra el paro? Yo creo que usted ha caído en una contradicción.

Mire, en temas de lucha contra el paro, no solo se trata de recursos, señor Amorós, no solo se trata de recursos, sino también de cómo se utilizan esos recursos. Y en Cataluña de eso tenemos mucho de qué hablar, porque yo creo que muchos impedimentos para luchar contra el paro en Cataluña siguen existiendo. Por ejemplo, no hemos reformado el SOC para convertirlo realmente en un agente eficaz y eficiente, que mejore la ocupabilidad y la inserción de las personas; no lo ha hecho el Gobierno de la Generalitat, teniendo competencias para ello. La formación profesional: no hemos llevado a cabo la reforma de la formación profesional que responda realmente a las necesidades del mercado de trabajo. Política industrial, que hace que se destruya el tejido productivo..., no existe. La subida de tasas, de impuestos... Yo creo que estos son los principales impedimentos que tenemos en Cataluña para luchar contra el paro, y esto es competencia absoluta de la Generalitat de Cataluña. Y los programas, las políticas de lucha contra el paro en Cataluña están paralizadas, porque no es la prioridad política; ya sabemos todos cuál es la prioridad.

Y usted lo decía esta mañana, señor Oriol Amorós: hay que denunciar la verdad. Pues, denunciemos la verdad. La bajada de recursos por parte del Gobierno de España, muy mal, mal –ahora que entra mi compañero–, mal, muy mal; pero las ausencias de políticas y de programas por parte del Gobierno de la Generalitat, cuando tiene competencias para ellos, fatal, peor todavía.

El segundo punto de su moción: exigencias al Gobierno de España. Y ahí ustedes sacan sus garras y sus dientes más feroces contra el Gobierno de España, con un nivel de exigencia, pues, altísimo. Lo quieren todo: quieren las políticas pasivas, romper la caja única..., lo quieren todo.

Y llegamos al punto 3, y empiezan a sonar los violines, porque son las exigencias al Gobierno de la Generalitat. Y bajamos de ese nivel feroz de exigencia al Gobierno de España a cosas como «garantir el papel central del Servei d'Ocupació de Catalunya», «garantir l'equitat en l'accés a les polítiques d'ocupació»... Hom-

bre, son tan suaves que es que pensábamos que eso ya se producía en Cataluña; fíjese si son reivindicaciones y exigencias suaves. O una exigencia también que le hacen al Gobierno: que reforme el SOC. Muy bien, estamos de acuerdo, lo hemos pedido muchas veces, hemos propuesto un modelo concreto, pero, hombre, nos parece que no es comparable, el nivel de exigencia que ustedes tienen con el Gobierno de la Generalitat, que el que tienen con el Gobierno del Estado. No es para nada comparable.

Y desde Ciutadans pensamos y decimos que el paro tiene múltiples orígenes, es un problema estructural en muchos sentidos. Aparte de un problema de la coyuntura actual, tiene profundos problemas estructurales, y se deben solucionar con reformas profundas y urgentes, también por parte del Gobierno de la Generalitat: el Servei d'Ocupació de Catalunya, la formación profesional, qué papel van a tener las entidades en el Servei d'Ocupació de Catalunya. Hemos visto un espectáculo sobre las agencias de colocación, se hace una declaración de cuál va a ser su papel, se anuncia incluso una convocatoria, después se retira... Esta incertidumbre –esta incertidumbre– paraliza la actuación del Gobierno de la Generalitat, y lo que hace es que muchas personas que están en el paro estén perdiendo cada día una oportunidad para mejorar su inserción laboral.

Mientras este no sea el debate principal, mientras este no sea el debate principal en Cataluña, el de reformar y el de hacer programas de políticas activas de empleo, no solucionaremos el principal problema de los catalanes, que es sin duda la falta de empleo.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Amorós, aquesta és la típica moció d'Esquerra Republicana, la típica. És a dir, vostès, que tothom sap que són govern a Catalunya, volen fer de govern al Palau de la Generalitat i volen fer d'oposició, eh?, al Parlament de Catalunya, i no pot ser tot. És a dir, vostès vénen aquí amb alguns propostes dient al Govern de la Generalitat el que vol fer, queda molt bé amb el sector, i al sector li diuen: «Veieu, nosaltres som els interlocutors vostres», però és que s'oblida d'una petita cosa, que és que tothom sap que avui en dia on es prenen les decisions del Govern és al carrer Calàbria; i això tothom ho sap. No és al Palau de la Generalitat, no, no és ni tan sols al carrer Còrsega: és al carrer Calàbria. I, per tant, vostès el que han de fer és venir aquí a explicar-nos què han fet amb Convergència i Unió, amb aquest Govern que tenen, en l'àmbit de les polítiques d'ocupació. Perquè actualment a casa nostra tenim centenars de milers de catalans que volen treballar i no poden. I un any després, un any i mig, quasi, després del Govern de Con-

vergència i Unió i Esquerra Republicana, vostès ens han d'explicar, senyor Amorós, què han fet.

Jo recordo quan es va presentar el full de ruta del Govern..., que sabem que al final s'ha resumit en el full de ruta independentista només; per això tenen molta pressa, tenen molta pressa per votar, però per a altres coses no tenen tanta pressa. Senyor Amorós, on està la Llei del SOC? Vostè la coneix? L'ha vist, la reforma? L'estan pactant? Llavors, què ens ve a dir a aquest Parlament? O el que està fent, senyor Amorós, és una altra cosa? És, tot allò que anirà a la llei, ho porta a aquest Parlament per després poder dir que vostès han aportat a aquesta llei el que han aportat? És a dir, el que vostè ens està fent és un plantejament tàctic, absolutament tàctic. I, per tant, el que ens ha d'explicar és, precisament, el que han fet en qüestió d'ocupació.

Miri, jo li diré el que hem fet nosaltres: una reforma laboral, que jo agraeixo a..., algú riu, però jo agraeixo a Convergència i Unió el seu suport. Una reforma laboral que ha provocat que cinquanta mil catalans ara puguin treballar, que ha provocat vuit mesos de dades positives per a l'ocupació de Catalunya. Això vol dir, senyor Amorós, ocupar-se dels problemes.

I, per tant, jo l'únic que puc veure de la seva moció, sap què és? Autocrítica. Jo accepto i agraeixo que vostès siguin autocrítics. Vostè ens diu: «Hem de garantir el paper central del SOC.» Molt bé, això vol dir, senyor Amorós, que no està garantit. Vostè ens diu: «Hem de garantir l'equitat en l'accés a les polítiques d'ocupació.» Això vol dir que un any i mig de polítiques d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió no garanteixen l'equitat en l'accés a les polítiques d'ocupació. Ens diu: «Hem d'iniciar el diàleg amb les empreses d'inserció.» Que no s'ha iniciat, senyor conseller? No està iniciat, aquest diàleg? Un any i mig després, no s'ha iniciat el diàleg. «Hem d'iniciar un procés de diàleg amb els centres especials de treball.» Tampoc s'ha iniciat? En un moment determinant per als centres especials de treball, no només a Espanya, sinó també a la Unió Europea –ho hem de recordar, senyor conseller, el model que es discuteix a la Unió Europea?–, encara no hem iniciat aquest diàleg?

Per tant, vostè, senyor Amorós, el que està fent és de govern i d'oposició, perquè el que ens està explicant és, exactament, tot allò que vostès no fan. Diguem-ne, en dret penal seria que vostès no són còmplices, sinó que són col·laboradors necessaris de totes les polítiques que s'han dut a terme fins ara en polítiques d'ocupació.

Per tant, no veiem cap tipus de reforma. Ja ho hem comentat en altres tipus... On està la reforma de la renda mínima d'inserció? Han hagut de venir les entitats socials a dir-nos que hem de fer una reforma, amb una ILP, perquè el Govern ha estat incapaç de posar-se d'acord. On està la reforma –també li ho comentava una altra diputada– de la formació professional, sabent que tenim un gran problema en la formació professional, sobretot en aquesta època de crisi? On està la reforma, com li deia abans, del Servei d'Ocupació de Catalunya?

Això sí, també li ho recordava: tota la culpa –el primer punt– és de Madrid. Tot es solucionarà quan vos-

tès tinguin totes les competències. Compte, ens ho diu, això... Perquè ens diu: «totes les competències que nosaltres, per descomptat» –es veu, per això de ser catalans–, «gestionarem millor». I ens ho diu aquell qui va deixar la Generalitat amb 50.000 milions de deute; aquest mateix ens diu que vol les competències, perquè ho farà millor, el mateix que va deixar les arques de la Generalitat absolutament –absolutament– sense fons.

Miri, vostès tenen un pressupost: quasi 40.000 milions d'euros. El que haurien d'explicar aquí, en comptes de dir que tota la culpa és de Madrid o de Brussel·les, és què fan amb aquests 40.000 milions. Perquè per a altres fulls de ruta sí que n'hi ha, però per a les polítiques d'ocupació no n'hi ha.

Per tant, senyor Amorós, nosaltres algunes coses les votarem, però el que no farem és fer de *palmero*, com es diu comunament, en aquestes mocions que en definitiva, senyora presidenta, són frau massius a la població, perquè vostès, ho sap tothom...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Rafael López i Rueda

...són els qui governen.

Gràcies, senyor conseller, senyora consellera, senyors diputats, diputades, presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra davant d'aquesta moció, una moció que toca diferents temes, no amb la mateixa intensitat. Parla de les polítiques actives d'ocupació, de les passives, de la inserció, de l'ocupabilitat dels majors de quaranta-cinc anys, del salari mínim interprofessional, i, d'algun manera, barreja coses i, des del nostre punt de vista, no posa en el punt de mira, finalment, quina és la gran problemàtica que és disfuncional en el SOC, però que, en tot cas, sí que aborda qüestions molt importants i a les quals nosaltres parcialment sí que donarem suport.

Bé, què té en comú, per tant, aquesta visió, com ho diríem?, doncs, perdigonada de les polítiques actives, de les polítiques passives, de l'ocupabilitat, de la reclamació del salari mínim interprofessional? Que són demandes que fem a Madrid. Això ja s'ha exposat per part d'altres diputats. Nosaltres votarem a favor d'això amb algunes esmenes també que s'han acceptat d'Iniciativa. Però el que entenem que no es tracta i, com he dit, sí que és del que pateix el Servei d'Ocupació en més gran mesura que altres organismes autònoms de la Generalitat –el Servei d'Ocupació, a més a més, molt tocat per aquest procés– és el procés, doncs, de

privatització encoberta que s'està duent a terme en el SOC. I intentaré explicar en què consisteix, no?

Deien, d'alguna manera –els diputats de Convergència i Unió sempre ho diuen–, que no estem parlant d'una privatització si no es cedeix tot el servei. Però és que el Servei d'Ocupació de Catalunya ha passat, durant el seu transcurs, per dos fases molt diferenciades. La primera, la del tripartit, en la qual es va decidir externalitzar de manera massiva moltes de les funcions nuclears que feia el SOC, és a dir, les funcions que li tocaven fer com a organisme autònom es cedien a consultores majoritàriament, i prova d'això està en els contractes que estan cedits, justificació de les subvencions, pla zero, cedit a una empresa que se dedicava a justificar subvencions, que era la tasca nuclear dels serveis territorials, que llavors ho van deixar de fer. Per exemple, ara el disseny del programa operatiu per a poder gaudir de les subvencions del Fons social europeu, que és una tasca nuclear del SOC que també ara cedirem a una empresa privada, a una consultora. He dit abans el Pla zero, però moltes i moltes altres respecte a dissenys de protocols, respecte a dissenys de circuits, etcètera, que haurien pogut dur a terme els i les treballadores del SOC i que, contràriament a això, s'han cedit de manera progressiva a les empreses.

Per tant, quan vostès parlen en la moció de garantir el paper central i diuen que la garantia és, doncs, que es faci orientació i que es faci intermediació, entenem que això ja es fa, ja es fa i no ajuda que es digui..., no ajuda, des del nostre punt de vista, perquè existeix una xarxa d'orientadors, perquè existeixen les oficines de treball, perquè existeixen els serveis territorials, a més a més, els serveis centrals... El que sí que està clar és que no es garanteix un paper central si es fa un buidatge progressiu de funcions i aquestes funcions passen a fer-les empreses privades. I això és el que està passant al SOC; no ara: això passava al SOC quan el tripartit estava governant, que segurament seria l'època més gloriosa en la qual van començar a externalitzar-se funcions.

Per tant, si no es posa en valor el coneixement dels funcionaris i dels treballadors i les treballadores del SOC, que el tenen, que el saben, perquè és la seua feina habitual; si a més a més no es posa en valor, s'opta per mirar cap a una altra banda, doncs, entenem que no s'aborda el problema, o almenys des del nostre punt de vista s'aborda de manera esbiaixada.

Sobre la participació i el punt que han acceptat dels usuaris i les entitats per, d'alguna manera, millorar els objectius, doncs bé, participació amb quins objectius? Quina orientació política ha de tenir el Servei d'Ocupació de Catalunya? Quines funcions ha de dur a terme? Perquè si és la participació la finalitat en ella mateixa, nosaltres, ni ens sembla bé ni ens sembla malament; simplement, doncs, entenem que no té cap tipus de sentit.

Finalment, sobre l'acord a què han arribat i també votarem a favor perquè preferim l'acord aquest a què han arribat que no pas que aquests diners vagin a parar a empreses de treball temporal, doncs sí, està molt bé, reconeixem el paper que fan les empreses d'inserció,

el reconeixem moltíssim, sense aquest paper possiblement estaríem ara en un altre escenari totalment diferent, però que això no deixi de banda quina és l'obligació o quin servei públic ha de prestar el Servei d'Ocupació de Catalunya, que ha de ser un servei d'orientació i d'intermediació. La intermediació..., fa deu anys que jo vaig a entrar al SOC, fa deu anys que s'està volent privatitzar, exactament igual que la intermediació, exactament igual. Fins ara, fins aquesta llei d'ocupació o la llei de reforma del SOC que ens deixaran d'aquí a poc no s'havia posat sobre paper. I en tot cas, el que sí que no està clar o el que sí que no garanteix la continuïtat del SOC és la política de Convergència i Unió, de reduir personal, que a més a més ha acomiadat, que no deixa cobrir plantilla, i que sempre aposta...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Isabel Vallet Sánchez

...per acudir al sector privat per, d'alguna manera, garantir els serveis públics.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc volia agrair el to generalment tan positiu de totes i cadascuna de les intervencions, que pràcticament en els aspectes nuclears de la moció han expressat el seu suport, i crec que és bo. L'aspecte principal d'aquesta moció feia referència a un aspecte que, evidentment, es debatrà en el marc de la Llei d'ocupació i Servei d'Ocupació de Catalunya, evidentment. Tenim un marc estatal que permet que hi hagin agències privades de col·locació i, per tant, nosaltres, en l'àmbit del debat de la llei, doncs, voldrem abordar aquesta qüestió. I deia la senyora Vallet ara mateix que fa molt de temps que ella sent parlar de la privatització de l'orientació i la intermediació; bé, nosaltres en aquesta moció, en el punt 3.3 concretament, el que diem ben clarament és que l'orientació i la intermediació ha de ser del SOC.

I sí, és oportú fer una declaració remarcant el paper central del SOC en aquest element. Alguns grups han dit: «Oh, i per què hem de parlar una altra vegada del paper central?» No, és oportú fer-ho, perquè hi ha hagut un debat damunt de la taula sobre això, hi ha hagut una ordre d'ajut a agències privades de col·locació amb bastant debat, hi ha hagut un debat públic sobre tot això i, per tant, creiem que és interessant que els grups es pronunciïn, i jo crec que tots ho han fet respecte a aquesta matèria explicant clarament la seva posició. No he entès quina és la posició de Ciutadans, però normalment Ciutadans en aquest tipus de temes no diu mai ni carn ni peix i, per tant, doncs, ens hem quedat

sense saber quin és el seu model respecte a les agències privades de col·locació, i ja està. Per cert, senyora Arrimadas, diu: «Els temes importants de l'atur són la reforma del SOC, l'FP, la política industrial, les taxes i impostos, sobre els quals Catalunya té una competència absoluta.» Doncs, no, sobre taxes i impostos, competència absoluta, no. Exactament, recaptem com el 2 per cent del total d'impostos que paguen els catalans.

Fetes aquestes quatre matisacions, volia passar a dir que, a banda del guió de votacions que els he passat, arran de les seves encertades intervencions m'han convençut, i a més a més afegiríem l'esmena 4 d'Iniciativa per Catalunya, per descomptat, allò que és un acord entre agents socials, l'acord recent pel diàleg permanent, doncs, ha de ser assumit, i l'esmena de Ciutadans número 2 també ens ha semblat molt encertada i amb molt de gust també l'assumim i l'afegim en el guió de votació que a vostès els hem facilitat.

I dedicar aquests últims segons a defensar que aquesta col·laboració que avui aprovem aquí amb una dotació pressupostària concreta per als col·lectius més difícils per a molta gent serà una passa important, i vull agrair el suport de tots el grups en aquesta nova partida que avui decidim aquí per decidir en aquest àmbit. I això és molt positiu. I vull dedicar també aquests últims deu segons per dir-los que, escolti, més enllà del que som capaços de fer des de les administracions públiques, és important també de posar en valor el que les mateixes entitats saben fer. I tenim moltes empreses amb una activitat de molt valor que val la pena que pel mercat sigui reconeguda, i per això demanem que tinguem una etiqueta social clara per defensar la vàlua social d'aquestes empreses i, per tant, per això també volem posar en valor aquesta proposta, que, si no ho he entès malament, tindrà un suport també majoritari, tot i que no total, de la cambra.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.)

Senyora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí, per al·lusions...

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí. Senyora Borràs, no s'ha de confondre la caixa única de la seguretat social a la qual feia referència el ministre Corbacho, i company, de la gestió vinculada de les polítiques d'ocupació, les actives i les passives, cosa que vostè ha volgut fer i que el conseller va fer molt bé de separar en la seva interpellació.

Gràcies.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per demanar votació separada i per sol·licitar un aclariment. Separada dels punts 1.2, 3.1 i 3.4. I l'aclariment és: en el primer guió que se'ns dona el punt 3.4, el punt 3.4 diu: «Iniciar un diàleg amb les empreses d'inserció i entitats», etcètera. En el segon guió de votacions que se'ns ha passat, el més recent, hi han dos punts 3.4. Quin dels dos es votaria?

La vicepresidenta primera

Doncs, passo la seva petició perquè el diputat Oriol Amorós ens digui si li semblaria bé que el segon punt 3.4 fos el punt 3.4 bis, eh? Llavors, senyora Vallet... Senyora Vallet, el primer punt 3.4 seria el punt 3.4, i el segon seria el 3.4 bis.

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. Llavors, separada del 3.4 de 3.4 bis. D'acord. Gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, era per demanar votació separada, i també un aclariment i una petició al diputat titular de... També demanàvem votació separada del punt 3.4, del 3.4 bis, però del 3.4 que ha quedat com a 3.4 li demanàvem si acceptés el ponent que es dividís en dos punts, que fos el primer des de «iniciar» fins a «col·lectius», i el segon punt fos de «destinar-hi una nova partida pressupostària». Si poguessin ser dos punts diferents.

La vicepresidenta primera

Aquesta petició només la pot acceptar o desestimar el diputat ponent.

Jordi Turull i Negre

D'acord. I després, preguntar, a l'esmena 7 i 8 del PSC, que han estat acceptades, amb quina numeració quedarà a l'hora de votar-les, que també demanem votació separada, perquè en el text que se'ns ha passat fa referència a això, esmenes 7 i 8 del PSC, però no posa quin número serà. Que també demanem votació separada d'aquestes dues, que es poden votar conjuntament.

La vicepresidenta primera

Si em permet, senyor Turull, s'accepten les esmenes 7 i 8 del PSC, és l'addició d'un nou punt 3.15, entenc, i 3.16. Agrairia..., així ho interpreto. Agrairia al diputat

Oriol Amorós que pogués donar resposta a aquestes dues demandes. *(Pausa.)* Votació separada dintre d'un mateix paràgraf, i si les esmenes 7 i 8 del PSC constituïran els punts 3.15 i 3.16 de la moció.

Oriol Amorós i March

Bé, per a nosaltres és bo que els grups s'expressin i es retratin amb el contingut concret. Per tant, si volen votar separat la concreció de la partida que hem de destinar al que diem tot just abans, doncs, ho votem separat, però jo crec que si diem una cosa, doncs, després hem de ser conseqüents amb la partida. Aquesta és una. I l'altra, la numeració és competència de la Mesa; vostès numerin com creguin oportú.

(Carina Mejías Sánchez i Santi Rodríguez i Serra demanen per parlar.)

La vicepresidenta primera

La senyora Carina Mejías demanava la paraula, i després... Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, senyora presidenta. És que, com que és llarga i complicada, ens agradaria fer agrupacions de punts, o no sé si és millor votar-ho tot separatament. Ja sé que la votació és llarga, però... Els punts 1, 2.4, 2.5 i 3.12, per una banda, i per altra banda els punts 2.2..., 2.2 i ja està.

La vicepresidenta primera

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

També demanar votacions separades dels punts 1, 2 sencer, o amb les separacions que ja han demanat, 3.12, 3.15 i 3.16. Per un altre costat, la 3.2, 3.3, 3.4 bis en les seves dues seccions, 3.5, 3.6, 3.11, 3.18 i 3.19.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

No, nosaltres només agrair al senyor Amorós que accepti, doncs, aquesta separació, perquè, efectivament, el que volem ser és conseqüents i retratar-nos, i ser conseqüents amb el pressupost que vam aprovar en aquest Parlament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Votarem separatament tots els punts que s'han demanat encara que hagin estat demanats per blocs, si de cas, i després quedaran pocs punts per votar com a

resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)* Va, que és l'últim plec de votacions d'avui.

Votarem en primer lloc el punt 1, que inclou el punt 1.1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 99 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Seguidament votarem el punt 2.2.

Comença la votació.

El punt 2.2 ha estat aprovat per 98 vots a favor i 27 en contra.

Seguidament votarem el punt 2.4.

Comença la votació.

El punt 2.4 ha estat aprovat per 115 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Ara votarem el punt 2.5.

Comença la votació.

El punt 2.5 ha estat aprovat per 98 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Ara votarem la resta del punt 2.

Comença la votació.

La resta del punt 2 ha estat aprovat per 106 vots a favor i 18 en contra.

Ara votarem el punt 3.1.

Comença la votació.

El punt 3.1 ha estat aprovat per unanimitat.

Seguidament votarem el punt 3.2.

Comença la votació.

El punt 3.2 ha estat aprovat per 94 vots a favor i 31 abstencions.

Seguidament votarem el punt 3.3.

Comença la votació.

El punt 3.3 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Seguidament votarem el punt 3.4, fins al primer punt i seguit.

Comença la votació.

El punt 3.4, fins al punt i seguit, ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit votarem el punt 3.4, del punt i seguit fins al punt i final.

Comença la votació.

Aquesta part del punt 3.4 ha estat aprovada per 80 vots a favor i 45 en contra.

(Remor de veus.)

Tot seguit, votarem... Senyores i senyors diputats, els demano silenci. Gràcies.

Tot seguit, votarem el punt 3.4 bis.

Comença la votació.

El punt 3.4 bis ha estat aprovat per 123 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 3.5.

Comença la votació.

El punt 3.5 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.6, amb l'esmena incorporada a darrera hora que ha anunciat el senyor Amorós.

Comença la votació.

El punt 3.6 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.8.

Comença la votació.

El punt 3.8 ha estat aprovat per 123 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.9.

Comença la votació.

El punt 3.9 ha estat aprovat per 112 vots a favor i 13 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.11.

Comença la votació.

El punt 3.11 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Seguidament votarem el punt 3.12.

Comença la votació.

El punt 3.12 ha estat aprovat per 96 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Tot seguit aprovarem el punt 3..., votarem el punt 3.15. *(Rialles.)*

Comença la votació.

El punt 3.15 ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.16.

Comença la votació.

El punt 3.16 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.

(Remor de veus.) Demanaria una mica de silenci a l'hemicicle, si us plau.

Seguidament votarem el punt 3.18.

Comença la votació.

El punt 3.18 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.19.

Comença la votació.

El punt 3.19 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 20 abstencions.

Tot seguit votarem la resta del punt 3, que inclou un nou punt, 3 bis, si em permeten, que ha estat incorporat en el darrer moment. És a dir, la resta del punt 3 i el nou punt 3 bis.

Comença la votació.

La resta del punt 3 i el punt 3 bis han estat aprovats per 123 vots a favor i 2 abstencions.

Paraules

de comiat al diputat Jordi Cañas Pérez

S'aixeca la sessió. Però abans, si m'ho permeten, en finalitzar aquest Ple, donar el comiat al diputat Jordi Cañas, que ho ha estat des de l'any 2011 i durant dues legislatures, si m'ho permeten, molt, molt intenses, que dilluns deixarà el seu escó. El nostre comiat, diputat Cañas.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i vuit minuts.